

DASHIELL HAMMETT

cheia de sticlă

Dashiell Hammett

Cheia de sticlă

Traducere Elena Greavu-Stămătescu

The Glass Key, Publisher Alfred A. Knopf, 1931

Editura pentru literatură universală

1969

CAPITOLUL I
Cadavrul din strada China

1

Zarurile verzi se rostogoliră pe masa verde, lovindu-se de margine, şi unul se opri brusc, cu cele şase puncte albe în sus. Celălalt se rostogoli, spre mijlocul mesei, unde rămase locului arătând un singur punct.

— Hm, mormăi Ned Beaumont, în timp ce câştigătorii luară toţi banii de pe masă.

Harry Sloss adună zarurile şi le zornăi în mâna sa mare, palidă şi păroasă.

— Două marcate.

Aruncă pe masă o hârtie de douăzeci de dolari şi una de cinci.

— Pe el, fraţilor, eu mă duc să-mi umplu buzunarele, spuse Ned Beaumont retrăgându-se.

Traversând sala de biliard, se îndreptă spre uşă unde îl întâlni pe Walter Ivans, care tocmai intra.

— Te salut, Walt, îi spuse, şi plecă mai departe, dar acesta îl apucă de braţ şi se întoarse spre el.

— Ai vo… vor… bit cu P… p… Paul, întrebă Ivans uşor bâlbâit.

— Acum mă duc la el.

Ochii albaştri ai lui Ivans sclipiră de bucurie pe faţa lui rotundă şi albă, dar numai o clipă, căci Ned Beaumont adăugă mijind din ochi:

— Nu spera prea mult. Dacă ai mai putea aştepta puţin…

Lui Ivans îi tremura bărbia.

— D… d… dar o să aibă un copil luna viitoare.

Ochii negri ai lui Ned Beaumont clipiră. Îşi retrase mâna dintr-a lui Walt şi se dădu înapoi. Gura încadrată de mustaţa neagră tremură uşor.

— E greu, Walt, şi o să fii mai puţin dezamăgit dacă nu vei spera până în noiembrie.

Miji din nou ochii.

— Dar… dar dacă-i spui tu…

— O să-i spun cât se poate de răspicat şi să ştii că o să facă tot ce poate dar acum e într-o situaţie grea.

Dădu din umeri, se întunecă la faţă, dar ochii atenţi îşi păstrară strălucirea.

Ivans îşi umezi buzele şi clipi des. Respiră adânc si-l bătu pe piept pe Ned Beaumont, cu amândouă mâinile.

— D… d… du-te, acum, spuse el stăruitor. Te aştept aici.

2

Aprinzându-şi o ţigară subţire, verzuie, Ned Beaumont urcă la etajul doi, unde atârna pe perete portretul guvernatorului. O luă drept înainte, ciocăni la uşa mare de stejar de la capătul coridorului, aşteptă răspunsul şi intră.

Paul Madvig era singur în cameră, stătea în picioare lângă fereastră, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu spatele la uşă, privind printre jaluzele întunericul de pe strada China. Se întoarse spre el încet şi exclamă:

— A, ai venit.

Era un bărbat de patruzeci şi cinci de ani, de înălţimea lui Ned Beaumont, dar cu vreo optsprezece-douăzeci de kilograme mai greu, fără să piardă din agilitate. Părul blond, lins pieptănat cu cărare la mijloc, încadra o faţă frumoasă, cu trăsături viguroase. Daca hainele n-ar fi fost de calitate şi nu le-ar fi purtat frumos, ar fi părut strident îmbrăcat.

Ned Beaumont închise uşa şi-i spuse:

— Împrumută-mi nişte bani.

Madvig scoase un portofel mare, maro, din buzunarul hainei.

— Cât vrei?

— Două sutare.

Madvig, îi dădu o hârtie de o sută de dolari şi cinci hârtii de douăzeci, şi apoi îl întrebă:

— Zaruri?

— Da. Mulţumesc. Ned băgă banii în buzunar.

— E mult de când n-ai mai câştigat, nu-i aşa? îl întrebă Madvig vârându-şi din nou mâinile în buzunar.

— Nu chiar atât de mult, o lună sau şase săptămâni,

— Când pierzi, e mult, spuse Madvig zâmbind.

— Pentru mine nu, răspunse Ned Beaumont, uşor iritat.

Madvig zornăi monezile în buzunar.

— Se joacă tare astă-seară?

Şedea pe un colț de masă, privindu-şi pantofii maro lustruiți.

Ned Beaumont îl privi curios pe bărbatul blond, apoi dădu din cap.

— Apă de ploaie.

Se duse spre fereastră. Deasupra clădirilor de peste drum, cerul era acoperit de nori. Se duse la telefon prin spatele lui Madvig şi formă un număr.

— Alo, Bernie? Aici e Ned. Cât e miza pe Peggy O'Toole…? Numai atât…? Bine, dă-mi cinci sute din fiecare. Sigur. Pariez că o să plouă, şi dacă va fi aşa o să-l bată pe Incinerator… Bine, dă-mi mai mult atunci. De acord.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse în fața lui Madvig, care-l întrebă:

— De ce nu încerci să faci o pauză când nu eşti în formă?

— Nu rezolvi nimic, se încruntă Ned Beaumont, dimpotrivă. Mai bine zvârleam pe fereastră cei o mie cinci sute de dolari decât să-i arunc pe masă. Puteai să mă pedepseşti, treceam eu şi peste asta.

— Dacă rezişti, chicoti Madvig ridicând capul.

Ned Beaumont îşi muşca mustața.

— Rezist la orice, trebuie să rezist, răspunse el şi se îndreptă spre uşă. Când puse mâna pe clanță, Madvig i se adresă cu toată seriozitatea:

— Nici nu-mi închipui că nu poți, Ned.

Ned Beaumont se întoarse spre el furios.

— Ce să pot?

Madvig se uita acum pe fereastră.

— Să rezişti la orice.

Ned Beaumont îl studia pe bărbatul blond care făcu o mişcare stângace, zornăind din nou monedele în buzunar. Prefăcându-se că nu înțelege, îl întrebă foarte mirat:

— Cine?

Madvig se înroşi, se ridică de la masă şi făcu un pas spre Ned Beaumont.

— Du-te dracului!

Ned Beaumont râse.

Madvig zâmbi ruşinat şi-şi şterse fața cu o batistă tivită cu verde.

— De ce n-ai mai venit pe la noi? Mama spunea aseară că nu

te-a văzut de o lună.

— Poate o să trec săptămâna asta într-o seară.

— Ar fi bine. Ştii cât ţine ea la tine. Vino la cină.

Madvig puse batista la o parte.

Ned Beaumont se îndreptă din nou spre uşă, urmărindu-l pe Madvig eu coada ochiului. Când puse mâna pe clanţă îl întrebă:

— Pentru asta ai vrut să mă vezi?

Madvig se încruntă.

— Da, adică… Tuşi. De fapt mai e ceva.

Timiditatea îl părăsise dintr-o dată. În aparenţă era liniştit şi stăpân pe el.

— Tu te pricepi mai bine ca mine la asta. Joi e ziua de naştere a domnişoarei Henry. Ce-ar trebui să-i dăruiesc?

Ned Beaumont ridică mâna de pe clanţă. Înfruntându-i din nou cu privirea pe Madvig, ochii lui îşi pierdură expresia. Pufăi din ţigară.

— Va fi o petrecere de onomastică?

— Da,

— Eşti invitat?

Madvig dădu din cap.

— Nu. Dar sunt invitat mâine seară la masă.

Ned Beaumont privi în jos, apoi în sus spre chipul lui Madvig.

— Ai de gând să-l susţii pe senator, Paul?

— Cred că da.

Zâmbetul şi glasul lui Ned Beaumont rămaseră la fel de blânde şi atunci când îl întrebă:

— De ce?

— Pentru că avându-ne pe noi în spate, o să-l doboare pe Roan, şi astfel ne vom putea impune întreaga listă de candidaţi, ca şi cum n-am avea niciun adversar, răspunse Madvig zâmbind.

Ned Beaumont, cu ţigara în gură, îl întrebă la fel de blând:

— Dacă *tu*, spuse accentuând pronumele, nu l-ai duce în spate, senatorul nu va putea de data asta obţine victoria.

— Da de unde. Nici vorbă, răspunse Madvig calm dar categoric.

După o mică pauză, Ned Beaumont întrebă iar:

— El ştie asta?

— Ar trebui să ştie mai bine ca oricine. Şi dacă n-ar şti, ce te priveşte pe tine?

Ned Beaumont nu râse, ci rânji.

— Dacă n-ar şti, sugeră el, te-ai mai duce mâine seară la

masă…

Madvig îl întrebă din nou încruntându-se:

— Ce dracu te-a apucat?

Ned Beaumont scoase ţigara din gură, Muşcase capătul cu dinţii, rupând-o apoi în bucăţele.

— N-am nimic. Deveni gânditor. Nu crezi că ceilalţi candidaţi au nevoie de sprijinul lui?

— Sprijinul foloseşte oricui, răspunse Madvig nepăsător, dar şi fără ajutorul lui ne-am putea atinge scopul.

— I-ai şi promis ceva?

Madvig îşi ţuguie buzele.

— E aproape stabilit.

Ned Beaumont îşi aplecă capul, uitându-se pe sub sprâncene la bărbatul blond. Se făcuse palid.

— Dă cu el de pământ, Paul, spuse cu glas răguşit. Înfundă-l!

Madvig îşi puse mâinile în şold şi spuse încet şi neîncrezător:

— Să fiu al naibii…

Ned Beaumont se apropie de Madvig, şi cu degetele-i subţiri, nesigure, strivi capătul aprins al ţigării în scrumiera de aramă de pe masă.

Madvig privi cu insistenţă spatele tânărului, până când acesta se întoarse. Atunci îi zâmbi cu afecţiune şi exasperare.

— Ce te-a apucat, Ned? se plânse el. De atâta vreme te porţi frumos şi, deodată, fără niciun motiv, trânteşti una. Să mă ia dracu dacă înţeleg ceva!

Ned Beaumont se strâmbă dezgustat.

— Bine, consideră că n-ai auzit ce-am spus. Dar reluă imediat atacul cu o întrebare sceptică: Crezi că o să mai colaboreze cu tine după ce va fi reales?

Madvig nu era deloc îngrijorat.

— Ştiu eu cum să-l manevrez.

— Poate, dar nu uita că n-a fost înfrânt de nimeni, niciodată.

Madvig încuviinţă.

— Sigur, şi tocmai ăsta e un motiv foarte bun, cred eu, pentru a mă alia cu el.

— Nu, nu este, Paul, spuse Ned Beaumont serios. E poate cel mai rău. Mai gândeşte-te, chiar dacă te doare. Cât de tare te-a subjugat zăpăcita aia blondă de fiică-sa?

— Am de gând să mă căsătoresc cu domnişoara Henry, spuse Madvig.

Ned Beaumont schiță un gest de parcă ar fi vrut să fluiere. Făcu ochii mici şi întrebă:

— Asta face parte din tocmeală?

Madvig zâmbi copilăros.

— Nimeni nu ştie în afară de tine.

Pe obrajii slabi ai lui Ned Beaumont apărură câteva pete de roşeață. Zâmbi frumos şi spuse:

— Poți să ai încredere, că n-o să trăncănesc. Îți dau şi un sfat. Daca vrei să te căsătoreşti, obligă-i să dea în scris, să jure în fața unui notar, sau să dea o garanție în bani, ori, şi mai bine, insistă să se oficieze cununia înainte de alegeri. Atunci cel puțin o să fii sigur că te alegi şi tu cu ceva.

Madvig se muta de pe un picior pe altul, evitând privirea lui Ned Beaumont.

— Nu ştiu de ce vorbeşti despre senator de parcă ar fi un pungaş. Este un gentleman şi…

— Desigur. Am citit despre el în „Post“, unde scria că este unul dintre puținii aristocrați care au mai rămas în politica americană. Şi fata lui e o aristocrată. Din cauza asta te sfătuiesc să-ți coşi cămaşa pe tine când te duci pe acolo, altfel rişti să rămâi fără ea. Pentru ei nu eşti decât un specimen inferior al regnului animal, şi deci nu vor ține cont de niciun fel de legi.

Madvig oftă şi începu să spună:

— Ah, Ned, nu fi atât de…

Dar Ned Beaumont îşi amintise ceva. Ochii îi străluciră plin de malițiozitate.

— Şi apoi nu trebuie să uităm că şi tânărul Taylor este un aristocrat. Probabil din cauza asta ai oprit-o pe Opal să se mai întâlnească cu el. Cum va fi când o să te însori cu sora lui, şi el o să fie unchiul fetei tale? Asta o să-i dea dreptul să-i facă iar curte?

Madvig căscă.

— Nu m-ai înțeles bine, Ned. Nu ți-am cerut toate astea. Te-am întrebat doar ce fel de dar ar trebui să-i dau domnişoarei Henry.

Chipul lui Ned Beaumont îşi pierdu vioiciunea, devenind o adevărată mască, uşor posomorâtă.

— În ce relații eşti cu ea? întrebă el cu un glas ce nu exprima nimic din ceea ce gândea. Până unde ați ajuns?

— Nicăieri. Am fost pe acolo de vreo cinci-şase ori, să vorbesc cu senatorul. Uneori o văd, alteori nu. Dar nu ne spunem decât atât: „Ce mai faceți? Bună ziua“, sau ceva în genul ăsta, când

sunt alții de fața. N-am avut încă prilejul să-i spun altceva.

Pentru o clipă, o undă de voioşie trecu prin ochii lui Ned Beaumont. Apoi dispăru. Aranjându-şi mustața, îl întrebă:

— Mâine e prima oară că iei masa acolo?

— Da, şi sper să nu fie ultima.

— La petrecere n-ai fost invitat?

— Nu. Madvig şovăi. Nu încă.

— Atunci răspunsul n-o să-ți convină.

— Adică? întrebă Madvig impasibil.

— Nu-i dărui nimic.

— Ei, Ned, ce dracu!

Ned Beaumont dădu din umeri.

— Fă ce vrei. Tu m-ai întrebat.

— Dar de ce?

— Nu faci daruri oamenilor, dacă nu eşti sigur că le face plăcere să le primească.

— Dar tuturor le place să...

— Poate, dar mai e ceva.. Când dai cuiva un dar, spui în gura mare că ştii că-i face plăcere să primească ceva de la tine.

— Am înțeles, spuse Madvig. Îşi frecă bărbia cu mâna stângă. Cred că ai dreptate, zise, luminându-se la față. Să mă ia dracu, dacă voi lăsa să-mi scape prilejul.

Ned Beaumont adăugă repede:

— Bine, atunci ai putea să-i duci nişte flori sau ceva în genul ăsta.

— Flori? Doamne! Eu voiam...

— Sigur, voiai să-i dai o maşină, sau câteva şiraguri de perle. O să vină şi rândul lor, dar mai târziu. Ia-o încetişor.

Madvig se strâmbă.

— Cred că ai dreptate, Ned. Te pricepi mai bine ca mine la astfel de lucruri. Deci, o să iau flori.

— Şi nu prea multe... Walt Ivans spune lumii că ar trebui să-i dai drumul fratelui său.

— Lumea poate să-i spună că Tim o să stea închis până după alegeri, răspunse Madvig trăgându-şi vesta.

— Ai de gând să-l laşi să fie judecat?

— Da. Ce dracu, Ned, ştii doar că n-am ce face, adăugă Madvig şi mai aprins. Când toată lumea e în fierbere înainte de alegeri, şi cluburile feminine sunt pe picior de război, ar însemna să-ți frângi gâtul, dacă ai vrea să rezolvi cazul lui Tim.

Zâmbind dezagreabil, Ned Beaumont spuse cu glas tărăgănat:

— Până acum, fiindcă nu făceam parte din aristocrație, nu trebuia să ne facem griji prea mari în privința cluburilor feminine.

— Dar acum trebuie. Madvig avea o privire ştearsă.

— Nevasta lui Tim o să aibă un copil luna viitoare, spuse Ned Beaumont.

Madvig pufni mânios.

— Asta mai lipsea acum! De ce nu se gândesc la lucrurile astea înainte de a da de necaz? N-au pic de minte oamenii ăştia, zău aşa!

— Dar au voturile.

— Asta-i buba, mârâi Madvig încruntându-se o clipă, cu privirea în podea, apoi continuă cu capul sus. O să avem grijă de el imediat după ce se numără voturile, dar înainte nu.

— Cu asta nu-i câştigi pe băieți, spuse Ned Beaumont, uitându-se pieziş la el. Chiar dacă au sau nu minte, sunt totuşi obişnuiți să li se poarte de grijă.

Madvig îşi ridică bărbia. Îşi aținti ochii albaştri, lipsiți de expresie asupra lui Ned Beaumont şi-l întrebă cu glas stins.

— Ei?

Ned Beaumont zâmbi şi-şi păstră tonul obişnuit.

— Ştii doar… nu le trebuie prea mult ca să spună că înainte de a te asocia cu senatorul situația era alta.

— Da?

Ned Beaumont se menținu pe poziție, fără să-şi schimbe glasul sau zâmbetul.

— Ştii ce puțin le trebuie ca să spună că Shad O'Rory mai are încă grijă de băieții lui.

Madvig, care ascultase foarte atent, spuse cu un glas voit calm.

— Ned, ştiu că tu n-o să-i provoci să spună asemenea lucruri, şi ştiu că pot conta pe tine. O să faci tot ce-ți va sta în putință să împiedici vorbe de genul acesta.

O clipă după aceea, tăcură uitându-se unul în ochii celuilalt, cu aceeaşi expresie. Ned Beaumont întrerupse tăcerea.

— Poate nu ne-ar prinde rău dacă am avea grijă de nevasta lui Tim şi de copil.

— Aşa-i, e o idee bună. Ochii lui Madvig deveniră expresivi. Ai tu grijă de asta, vrei? Dă-le de toate.

3

La capătul scărilor, Walter Ivans, cu ochii strălucitori, plini de speranță, îl aştepta pe Ned Beaumont.

— Ce... ce, ce-a spus?

— Ce ți-am spus şi eu: nimic. După alegeri, Tim o să aibă tot ce-i trebuie ca să scape, dar până atunci, nicio mişcare.

Walter Ivans lăsă capul în jos şi scoase un sunet răguşit.

Ned Beaumont îi puse o mână pe umăr.

— Crezi? E o situație tare încurcată şi nimeni nu ştie asta mai bine decât Paul, dar n-are ce să facă. Te roagă să-i spui fetei să nu achite nicio notă. Să-i trimită lui toate chitanțele de plată: chirie, băcan, doctor, spital.

Walter Ivans sări în sus şi-l prinse pe Ned Beaumont de mâna.

— Asta-i frumos din partea lui, zău aşa! Ochii lui albaştri erau umezi. D... d... dar aş vrea să-l scoată şi pe Tim.

— Oricând se poate ivi o şansă ca să scape. Ne mai vedem noi, spuse Ned Beaumont şi trecu prin fața lui Ivans îndreptându-se spre sala goală de biliard.

Îşi luă pălăria şi pardesiul şi se duse spre ieşire. Afară, pe strada China, ploua. Ned zâmbi stropilor de ploaie ce cădeau pieziş.

— Cădeți, picăturilor, cădeți, dragele mele, voi îmi aduceți trei mii două sute cincizeci de dolari.

Se întoarse şi chemă un taxi.

4

Ned Beaumont îşi luă mâinile de pe mort şi se ridică. Capul mortului se răsuci spre stânga, astfel încât lumina becului din colțul străzii îi lumina fața tânără, a cărei expresie mânioasă era accentuată de dunga întunecată ce-i străbătea fruntea de la rădăcina părului blond ondulat până la sprânceană.

Ned Beaumont privi de-a lungul străzii China. Cât vedea cu ochii nu se zărea nimeni. La al doilea colț, în fața clubului „Log Cabin” doi oameni coborau dintr-un automobil. Lăsară

automobilul în fața clubului, peste drum de locul unde se afla Ned Beaumont, şi intrară în club.

După ce se uită câteva clipe la automobil, Ned Beaumont îşi răsuci brusc capul şi privi din nou strada. Cu o singură mişcare rapidă sări pe trotuar în umbra celui mai apropiat pom. Respira greu pe gură. Deşi pe mâini îi luceau picături mici de sudoare, începu să tremure şi-şi ridică gulerul pardesiului.

Rămase în umbră, cu mâna pe pom, poate o jumătate de minut. Apoi se redresa brusc şi porni spre clubul „Log Cabin“. Mergea cu paşi din ce în ce mai repezi, aplecat înainte şi aproape alergând. Deodată zări un om venind din celălalt capăt al străzii. Îşi încetini imediat pasul şi-şi îndreptă ținuta. Înainte de a ajunge în fața lui Ned omul intră într-o casă.

Când ajunse la club, Ned nu mai răsufla atât de greu. Avea buzele cam palide. Se uită la automobilul gol, fără să se oprească, urcă scările clubului şi intră.

Harry Sloss împreună cu un bărbat traversau holul, venind de la garderobă. Se opriră amândoi.

— Salut, Ned. Am auzit că a ieşit Peggy O'Toole şi ai câştigat, spuse Sloss.

— Da.

— Mult?

— Trei mii două sute.

— Grozav, spuse Sloss lingându-se pe buze. Atunci eşti bun de joc astă-seară.

— Mai târziu, poate. Paul e aici?

— Nu ştiu. Abia am sosit. Să nu vii prea târziu. I-am promis fetei că mă duc devreme.

— Bine, încuviință Ned Beaumont şi se duse spre garderobă.

— Paul e aici? îl întrebă pe garderobier.

— D a, de zece minute.

Ned Beaumont se uită la ceas. Era zece şi jumătate. Urcă la etajul doi şi intră în camera din față. Madvig, în haine de seară, stătea la masă cu mâna întinsă spre telefon, dar când îl văzu şi-o retrase.

— Ce mai faci, Ned? Fața lui mare, frumoasă era congestionată, dar calmă.

— Nu mai rău ca altădată, spuse Ned închizând uşa. Se aşeză pe un scaun, nu departe de Madvig.

— Cum a fost dineul la Henry?

Lui Madvig i se încreți pielea de la colțurile ochilor.

— Am fost la altele şi mai rele.

Ned Beaumont reteză vârful unei țigări de foi de culoare deschisă. Mâinile îi tremurau, dar întrebă cu glas sigur.

— A fost şi Taylor? Se uită în sus, la Madvig, fără să-şi ridice capul.

— La masă nu. De ce?

Ned îşi întinse picioarele încrucişate şi se tolăni în scaun.

Mâna în care avea țigara descrise calm în aer un cerc.

— Zace mort pe stradă, la marginea trotuarului!

— Zău? întrebă Madvig netulburat.

Ned se aplecă înainte. Pe fața lui slabă muşchii se încordară. Cartonul țigării i se sfărâmă între degete cu un zgomot sec. Întrebă iritat:

— Ai înțeles ce-am spus?

Madvig încuviință încet.

— Ei şi?

— Cum *ei şi*? A fost ucis.

— Foarte bine. Şi ce, vrei să mă apuce istericalele din pricina asta?

Ned se aşeză mai bine pe scaun şi întrebă:

— Să chem poliția?

Madvig înălță puțin din sprâncene.

— Nu ştie încă?

Privindu-l atent, Ned răspunse:

— Nu era nimeni în jur când l-am văzut. Am vrut să te văd pe tine înainte de a face ceva. Să spun că l-am găsit?

Madvig lăsă pleoapele în jos.

— De ce nu? întrebă el indiferent.

Ned se ridică, făcu doi paşi spre telefon şi se opri în fața lui Madvig. Vorbi rar şi apăsat:

— Pălăria lui nu era acolo.

— Acum n-o să mai aibă nevoie de ea, spuse Madvig şi pe urmă se încruntă. Eşti un prost, Ned, du-te dracului.

— Unul din noi doi este într-adevăr prost, spuse Ned îndreptându-se spre telefon.

Taylor Henry a fost ucis. Cadavrul fiului senatorului a fost găsit în strada China.

„Taylor Henry, douăzeci şi şase de ani, fiul senatorului Ralph Bancroft Henry, a fost găsit mort în strada China, aproape de colţul cu Pamela Avenue, aseară, la puţin timp după ora zece. Se bănuieşte că ar fi fost victima unui furt,

Procurorul William J. Hoops a declarat că moartea tânărului Henry s-a datorat unei fracturi craniene şi unei comoţii cerebrale cauzate de faptul că s-a izbit cu capul de marginea trotuarului după ce a fost puternic lovit în frunte cu un ciomag sau cu alt instrument contondent.

Se crede că trupul a fost descoperit mai întâi de Ned Beaumont, din Randall Avenue, 114, care s-a dus la clubul «Log Cabine» situat la două străzi mai departe, să telefoneze poliţiei, dar înainte de a vorbi cu poliţia la telefon, corpul fusese găsit, şi cazul raportat de poliţistul Michael Smith.

Frederick M. Rainey, şeful poliţiei, a ordonat imediat arestarea tuturor indivizilor suspecţi din oraş şi a dat o declaraţie că niciun colţişor nu va rămâne necercetat, în eforturile lui de a prinde imediat ucigaşul sau ucigaşii.

Membrii familiei au declarat că Taylor Henry plecase de acasă, din strada Charles, pe la nouă şi jumătate ca să… ”

Ned Beaumont puse ziarul la o parte, bău cafeaua, rămasă în ceaşcă, puse ceaşca şi farfurioara pe măsuţa de lângă pat şi se rezemă de perne. Avea fata obosită, pământie. Îşi trase pledul până sus, îşi încrucişa mâinile sub cap şi se uită cu o expresie de nemulţumire, la gravura care atârna între geamurile domnitorului.

Stătu aşa, o jumătate de oră, mişcându-şi numai pleoapele. Luă apoi ziarul şi citi din nou povestea. În timp ce citea, nemulţumirea din ochi i se răspândi pe toată faţa. Puse din nou ziarul la o parte, se dădu jos din pat încet, obosit, îmbrăcă peste pijamaua albă un kimono cu desene negre şi maro, îşi vârî picioarele în papucii maro, şi tuşind uşor trecu în *living-room.*

Era o încăpere spaţioasă, de moda veche, cu tavan înalt şi ferestre mari, cu o oglindă imensă deasupra căminului, şi mobila îmbrăcată în pluş roşu. Luă o ţigară de foi dintr-o cutie de pe masă şi se aşeză pe un scaun mare, roşu, cu picioarele întinse

spre soarele de dimineață. Fumul de țigară prinse deodată formă în lumina soarelui. Acum se încrunta, şi când n-avea țigara în gură îşi rodea unghiile.

Se auzi o bătaie în uşă. Se ridică în picioare, atent şi ager.

Intră cineva. Era un chelner în haină albă.

— A, da, e-n regulă, zise Ned Beaumont pe un ton indiferent, lăfăindu-se din nou pe scaunul îmbrăcat în pluş roşu.

Chelnerul intră în dormitor de unde apăru cu o tavă cu farfurii apoi ieşi. Ned aruncă țigara în cămin şi intră în baie. Bărbierit, spălat şi îmbrăcat, arăta altfel. Nu mai avea fața pământie şi nu mai trăda atâta oboseală.

6

Era aproape de amiază când Ned plecă de acasă. Străbătu opt străzi, până ajunse la o clădire cenuşie de pe strada Link. În hol apăsă pe un buton, se auzi un clinchet şi urcă într-un mic ascensor automat până la etajul şase.

Sună la uşa 611. Îi deschise imediat o fata micuță, care nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Era mânioasă şi avea ochii întunecați de furie.

— A, bună, îl întâmpină ea cu un zâmbet şi un gest vag. Avea un glas subțire, metalic. Purta o haină de blană maro, fără pălărie. Părul, aproape negru şi tuns scurt, era lins şi strălucea pe capul ei rotund. Purta cercei lungi cu pietre de cornalină montate în aur. Se dădu înapoi, deschizând larg uşa.

Ned intră întrebând:

— Bernie n-a apărut încă?

Fala izbucni din nou cu glas strident:

— O lichea împuțită!

Fără să se întoarcă, Ned închise uşa.

Fata se apropie de el, şi apucându-l de braț începu să-l zgâlțâie.

— Ştii ce-am făcut pentru vagabondul ăsta? întrebă ea. Am părăsit cel mai bun cămin pe care l-a avut vreodată cineva, o mamă şi un tată care se uitau la mine ca la Dumnezeu. Mi-au spus că nu-i bărbat pentru mine. Toată lumea mi-a spus luciul ăsta, şi toți au avut dreptate, dar eram prea proastă ca să-mi dau seama. Ei, acum pot să-ți spun că-mi dau seama... A urmat apoi un şir de obscenități violente.

Ned. Beaumont ascultă grav, nemişcat, cu o expresie oarecum răutăcioasă în ochi. Când fata se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul o întrebă:

— Ce-a făcut?

— Ce să facă? Şi-a luat tălpăşiţa... Şi urmă iar un şir de obscenităţi. Ned tresări. Schiţă un zâmbet strâmb şi o întrebă:

— Mi-a lăsat ceva?

Fata scrâşni din dinţi şi se apropie şi mai mult. Făcuse ochii mari.

— Îţi datorează ceva?

— Am câştigat. Tuşi. Se zice că aş fi câştigat trei mii două sute cincizeci de dolari la curse.

Ea îşi luă mâna dintr-a lui şi râse dispreţuitor.

— Încearcă şi ia-i. Uite... Întinse mâinile. Pe degetul cel mic de la mâna stângă avea un inel de cornalină. Îşi duse mâinile la cercei. Asta-i tot ce mi-a lăsat din bijuterii, şi nici pe astea nu le-ar fi lăsat, dacă nu le-aş fi avut cu mine.

Ned întrebă cu un glas ciudat, indiferent:

— Când s-a întâmplat asta?

— Noaptea trecută, eu însă am aflat abia azi-dimineaţă. Dar fii sigur că am să-l fac pe lepădătura asta de bărbat să dorească să nu mă fi întâlnit niciodată.

Băgă mâna la piept şi o scoase strângând ceva în pumn. Se apropie de Ned şi deschise pumnul: ţinea în mână trei bucăţi mototolite de hârtie. El vru să le apuce, dar ea strânse degetele, trăgându-şi mâna înapoi.

Îşi muşcă nerăbdător buzele, lăsând mâna în jos.

Ea spuse agitată:

— Ai văzut ziarul de dimineaţă despre Taylor Henry?

Răspunsul afirmativ al lui Ned fu destul de calm, dar inima îi bătu repede.

— Ştii ce sunt astea? Deschise din nou palma cu cele trei hârtii mototolite.

Ned dădu din cap. Ochii lui mici sclipeau.

— Sunt poliţele lui Taylor Henry, în valoare de o mie două sute de dolari, spuse ea triumfătoare.

Ned începu să spună ceva, se opri, şi când vorbi din nou, n-avea pic de viaţa în glas.

— Acum, după ce a murit, nu mai valorează niciun ban. Ea le vârî la loc şi se apropie de Ned.

— Niciodată n-au valorat mai mult, de asta a şi murit.

— E o bănuială?

— Ia-o cum vrei. Dar lasă-mă să-ți spun ceva. Vinerea trecută. Bernie l-a chemat pe Taylor să-i spună că-i dă numai trei zile ca să-i achite banii.

Ned îşi mângâie mustața.

— Sper că nu eşti nebună, nu-i aşa? întrebă el prudent.

Ea se înfurie.

— Sigur că sunt nebună. Sunt destul de nebună ca să le duc la politie, şi asta am să şi fac. Dar dacă crezi că nu e adevărat, eşti un mare prost.

El nu părea convins.

— De unde le ai?

— Din seif, şi făcu un semn cu capul ei rotund şi strălucitor spre interiorul apartamentului.

— La ce oră a întins-o aseară?

— Nu ştiu. Am ajuns acasă la nouă şi jumătate şi am stat trează aproape toată noaptea, aşteptându-l. Abia spre dimineață am început să bănuiesc ceva, m-am uitat prin casă şi am văzut că luase tot, până la ultimul ban... şi toate bijuteriile, afară de cele pe care le aveam la mine.

Ned îşi mângâia mustața,

— Unde crezi că s-a dus?

Ea se mişcă agitată, amenințând cu pumnii şi reîncepu să-l blesteme pe Bernie cu un glas înfuriat şi strident.

— Încetează, îi spuse Ned. O apucă de încheietura mâinii şi o ținu strâns. Dacă n-ai de gând să faci altceva decât să răcneşti, dă-mi mie hârtiile alea şi o să fac eu ceva.

Se smulse din mâinile lui, strigând:

— Nu-ți dau nimic. Nu le dau decât poliției.

— Bine, atunci, dă-le. Spune-mi, Lee, unde crezi că s-a dus?

Lee răspunse acru că nu ştia unde s-a dus, dar ştia unde ar fi vrut ea să-l trimită.

Ned spuse plictisit:

— Palavre. Cu vorbe nu facem nimic. Crezi că s-a dus la New York?

— De unde să ştiu? Devenise prudentă.

Ned se înroşi de furie.

— Ce te-a apucat, ce-ți trece prin minte? întrebă el bănuitor.

— Nimic. Ce vrei să spui? zise ea cu o expresie inocentă.

Se apleacă spre ea, vorbindu-i foarte serios şi dând din cap la fiecare cuvânt.

— Nu cumva să nu te duci cu ele la politie. Neapărat să te duci.

— Sigur că o să mă duc.

7

Ned Beaumont intră în farmacia de la parterul blocului căutând un telefon. Chemă poliția, ceru pe locotenentul Doolan şi spuse:

— Alo, locotenentul Doolan? Vorbesc din partea domnişoarei Lee Wilshire. Se afla în apartamentul lui Bernie Despain pe strada Link, 1666. Se pare că el a dispărut pe neaşteptate azi-noapte lăsând câteva polițe aparținând lui Taylor Henry. Şi ea spune că l-a auzit amenințându-l acum câteva zile. Da, şi doreşte să te vadă cât mai curând posibil. Nu, mai bine ai veni dumneata, sau ai trimite pe cineva cât mai repede. Da. Asta i>are nicio importantă. Nu mă cunoşti. Vorbesc în numele ei, fiindcă n-a vrut să telefoneze de la el din apartament.

Ascultă o clipă, apoi fără să mai spună ceva, puse receptorul în furcă şi ieşi din farmacie.

8

Ned Beaumont ajunse la o casă simplă din cărămidă roşie, ce făcea parte dintr-un şir de case simple din cărămidă roşie de pe strada Tamisa. Sună. Apăru o negresă tânără, a cărei față maronie se lumină când îl văzu:

— Bună ziua, domnule Beaumont, îi zâmbi ea şi deschise larg uşa, poftindu-l să intre.

— Bună, June, spuse Ned. E cineva acasă?

— Da, domnule, sunt încă la masă.

Intră în sufrageria unde Paul Madvig şi mama sa stăteau față în față la o masă acoperită cu roşu şi alb. La masa mai era un scaun gol, iar farfuria şi tacâmul din fața lui erau neatinse.

Mama lui Paul Madvig era o femeie înaltă, slabă, destul de blondă încă la cei şaptezeci şi ceva de ani ai săi. Avea ochii tot atât de albaştri, de luminoşi şi de tineri ca ai fiului ei, chiar mai

tineri în clipa când îl privi pe Ned Beaumont intrând în cameră. Cu toate acestea, vorbindu-i, cutele de pe frunte i se adânciră.

— În sfârşit ai venit. Eşti un băiat rău dacă poţi neglija o femeie bătrână.

Ned zâmbi cu neruşinare.

— Acum sunt băiat mare şi am şi eu treburile mele,

Făcu un semn cu mâna spre Madvig.

— Bună, Paul.

— Stai jos, spuse Madvig. June o să-ţi aducă ceva de mâncare.

Ned se aplecă să sărute mâna slabă şi osoasă a doamnei Madvig, dar ea şi-o trase dojenindu-l.

— De unde înveţi şmecheriile astea?

— Ţi-am spus că m-am făcut băiat mare.

Apoi se adresă lui Madvig uitându-se la scaunul gol.

— Unde este Opal?

— Stă culcată, nu se simte bine, răspunse doamna Madvig.

Ned dădu din cap, aşteptă o clipă, pe urmă întrebă politicos:

— Ceva grav? Se uită la Madvig.

— O doare capul, sau aşa ceva. Cred că dansează prea mult.

— Ce fel de tata eşti, dacă nu ştii de ce o doare pe fiica ta capul? interveni doamna Madvig.

Lui Madvig i se încreţi pielea în jurul ochilor.

— Puţină decenţă, mamă, spuse el şi se întoarse spre Ned Beaumont. Ce veşti ai?

Ned se îndreptă, ocolind-o pe doamna Madvig, spre scaunul gol, se aşeză şi spuse:

— Bernie Despain a fugit azi-noapte din oraş cu banii pe care i-am câştigat la curse.

Madvig făcu ochii mari. Ned continuă.

— Au rămas la el câteva poliţe aparţinând lui Taylor Henry în valoare de o mie două sute de dolari.

Celălalt clipi din ochi.

Ned continuă:

— Lee spune că Bernie l-a chemat pe Taylor şi i-a dat un termen de trei zile, ca să-şi achite datoria.

Madvig îşi mângâie bărbia cu palma.

— Cine-i Lee?

— Prietena lui Bernie.

— Aha! Apoi îl întrebă pe Ned: Ce-a spus că face dacă Taylor nu plăteşte?

— Nu ştiu.

Ned Beaumont se rezemă într-un cot, aplecându-se spre Madvig.

— Fă-mă locţiitor de şerif sau ceva asemănător, Paul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Madvig clipind. La ce-ţi foloseşte asta?

— O să-mi fie mai uşor. Plec să-l caut pe individul ăsta, şi o insignă poate să mă ferească de vreo încurcătură.

Madvig îl privi îngrijorat.

— De ce te-ai înfierbântat aşa? întrebă el încet.

— Pentru cei trei mii două sute de dolari.

— Bine, spuse Madvig, vorbind la fel de tare, dar şi aseară te rodea ceva, înainte de a şti că ai fost tras pe sfoară.

Ned Beaumont făcu un gest de nerăbdare.

— Vrei să calc peste cadavre fără să clipesc? Dar să lăsăm asta. Nu mai contează acum. Trebuie să-l prind pe tipul ăsta neapărat. Asta contează.

Avea fata palidă, încordată, şi glasul grav şi desperat.

— Ascultă, Paul, nu e vorba numai de bani, deşi trei mii două sute de dolari e mult pentru mine. Ar fi acelaşi lucru, dacă n-ar fi decât cinci dolari. Sunt două luni de când n-am câştigat niciun pariu, şi asta mă doboară. La ce mai sunt bun, dacă nu mai am noroc? Dacă câştig, sau cel puţin am impresia că câştig, totul e în regulă. Mă simt din nou cineva, nu un om oarecare, aruncat de colo până colo. Banii sunt destul de importanţi, dar nu totul. Ceea ce contează este starea pe care mi-o provoacă aceste pierderi, înţelegi? Asta mă distruge. Şi pe urmă, când să cred că am trecut de perioada proastă, individul ăsta mă trage pe sfoară. Nu pot să rabd. Dacă rabd sunt dezarmat. N-o să rabd. O să plec după el. Plec oricum, dar tu mă poţi ajuta, făcându-mi acest serviciu.

Madvig îl bătu pe umăr cu mâna lui mare.

— Ce dracu, Ned, sigur că o să te ajut. Numai că nu-mi place să te ştiu amestecat în astfel de treburi. Dar, la naiba, dacă-i aşa, cred că cea mai bună lovitură ar fi să te fac anchetator special pe lângă biroul procurorului districtual. Astfel, o să fii sub ordinele lui Farr, şi el n-o să-şi vâre nasul în afacerea asta.

Doamna Madvig se ridică de la masă cu câte o farfurie în fiecare mână.

— Dacă nu m-aş fi hotărât să nu mă amestec niciodată în treburile bărbaţilor, spuse ea sever, cu siguranţă că v-aş spune

ceva la amândoi, că prea vă agitați pentru Dumnezeu ştie ce prostii, care mai mult ca sigur o să vă bage în cine ştie ce încurcături.

Ned Beaumont zâmbi până când ieşi ea din cameră, apoi spuse:

— Vrei să aranjezi ca totul să fie gata în după-amiaza asta?

— Desigur, răspunse Madvig, ridicându-se. O să-i telefonez lui Farr. Şi dacă te mai pot ajuta cu ceva, sunt gata.

— Bine, spuse Ned. Madvig ieşi.

June intră şi începu să strângă masa,

— Nu ştii, domnişoara Opal doarme? o întrebă Ned.

— Nu, domnule, tocmai i-am dus nişte ceai cu pâine prăjită.

— Fugi până sus şi întreab-o dacă pot s-o văd puțin.

— Da, domnule, mă duc.

După ce negresa ieşi, Ned se ridică de la masă şi începu să se plimbe prin cameră. Pete de roşcată îi ardeau pe obrajii supți. Când Madvig intră, se opri din mers.

— E-n regulă, spuse Madvig. Dacă nu-i Farr acolo, du-te la Barbero, că aranjează el, nu trebuie să-i spui nimic.

— Mulțumesc, răspunse Ned uitându-se la negresa din pragul uşii care-i spuse:

— Poftiți imediat.

9

Opal Madvig avea camera în tonuri albastre. Când intra, Ned, fata stătea sprijinită pe perne, într-un capot bleu-argintiu. Avea aceiaşi ochi albaştri ca ai tatii şi ai bunicii, acum înroşiți de plâns; aceleaşi oase lungi şi trăsături puternice, aceeaşi piele alb-trandafirie ca de copil.

Puse bucățica de pâine pe tava din poală, întinse mâna spre Ned, dezvelindu-şi într-un zâmbet larg dinții albi şi puternici.

— Hello, Ned.

Glasul îi era nesigur. El nu-i luă mâna, dar o mângâie încetişor.

— Bună, fetițo, spuse aşezându-se pe marginea patului. Îşi încrucişa picioarele lungi şi scoase o țigară din buzunar.

— Te deranjează fumul?

— Nu.

Băgă totuşi țigara în buzunar, renunță la atitudinea nepăsătoare şi se răsuci pe pat ca s-o vadă mai bine. Ochii trădau

simpatie, glasul era răguşit.

— Ştiu, puiule, o greu.

Ea îl privea cu ochi de copil.

— Nu, durerea de cap aproape mi-a trecut, şi nici n-a fost chiar atât de îngrozitoare.

Nesiguranța din glas îi dispăruse.

El îi zâmbi cu buzele strânse.

— Aşa, va să zică acum sunt un străin.

Ea încruntă puțin din sprâncene.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, Ned.

— Mă refer la Taylor, răspunse el cu ochi severi, cu gura strânsă.

Deşi tava i se mişcă puțin pe genunchi, pe fața ei nu se văzu nicio schimbare.

— Da, dar ştii, nu l-am văzut de luni de zile, de când tata a…

Ned Beaumont se ridică brusc şi se îndreptă spre uşă spunându-i peste umăr:

— Bine.

Fata tăcu. Ned ieşi din cameră şi coborî scările. Jos, în hol, Paul Madvig îşi punea haina.

— Trebuie să mă duc la birou, să văd ce-i cu contractele acelea cu canalizarea. Te las la Farr, la birou, dacă vrei.

— Perfect, spuse Ned, când se auzi de sus glasul lui Opal:

— Ned, ei, Ned!

— Îndată, răspunse el, şi pe urmă îi spuse lui Madvig. Nu mă aştepta, dacă te grăbeşti.

— Trebuie să mă grăbesc. Te văd deseară la club?

— Da, răspunse Ned, şi urcă din nou.

Opal împinsese tava la picioarele patului.

— Închide uşa, îi spuse.

După ce Ned închise uşa, Opal se dădu la o parte, făcându-i loc să stea lângă ea, pe pat.

— De ce procedezi aşa?

— Pe mine nu trebuie să mă minți, spuse el grav, aşezându-se.

— Dar, Ned! Ochii ei albaştri încercau să sondeze ochii lui căpruii.

— De când nu l-ai mai văzut pe Taylor? întrebă el.

— Vrei să spui de când n-am mai vorbit?

Fața şi glasul ei erau pline de candoare.

— De săptămâni… şi…

El se ridică brusc şi se duse spre uşă, spunând peste umăr:

— Bine.

Ea îl lăsă să ajungă lângă uşă şi pe urmă îl chemă:

— Ned, nu mă chinui atâta…

El se întoarse încet, cu o faţă impasibilă.

— Nu suntem prieteni? îl întrebă ea.

— Ba da, răspunse el fără entuziasm, dar e greu să-ţi dai seama când ne minţim unul pe altul.

Ea se întoarse într-o parte, îşi lăsă obrazul pe pernă şi începu să plângă înfundat. Lacrimile îi curgeau udând perna. El se întoarse spre pat, se aşeză lângă ea, îi luă capul în mâini şi i-l puse pe umărul lui. Ea continuă să plângă câteva minute în tăcere, apoi cu gura lipită de haina lui, începu să vorbească încet:

— Ştiai că mă întâlneam cu el?

— Da.

— Ştia şi tata? întrebă ridicându-se alarmată.

— Nu cred, nu ştiu.

Ea îşi aplecă capul pe umărul lui şi vorbi din nou înfundat.

— Vai, Ned! Ieri după-amiază am stat tot timpul cu el.

El o strânse mai tare, dar nu spuse nimic. După altă pauză, ea întrebă:

— Cine, cine crezi că a putut să-i facă asta?

El tresări. Ea ridică deodată capul şi sigură pe ea îl întrebă:

— Ştii, Ned!

El şovăi, îşi umezi buzele şi bolborosi:

— Cred că ştiu.

— Cine? întrebă ea cu furie.

El şovăi din nou, ferindu-şi privirile, apoi o întrebă încetişor:

— Promiţi să păstrezi secretul până la timpul potrivit?

— Da, răspunse ea repede, dar când el începu să vorbească, îl opri apucându-l de umeri cu amândouă mâinile.

— Stai, nu promit decât dacă-mi promiţi că n-o să scape, că va fi prins şi pedepsit.

— Nu pot să promit. Nimeni nu poate.

Ea se uită la el, muşcându-şi buzele.

— Bine, atunci promit oricum. Cine?

— Ţi-a spus vreodată că datora unui jucător, pe nume Bernie Despain, mai mulţi bani decât putea să plătească?

— Acest Despain a…

— Aşa cred, dar ţi-a spus el vreodată ceva despre o datorie?

— Ştiam că avea încurcături. Mi-a spus… dar nu şi despre ce-i vorba… mi-a spus numai că se certase cu tatăl lui pentru nişte bani, şi că era desperat, da, exact aşa mi-a spus.

— N-a pomenit de Despain?

— Nu, dar ce-i cu ăsta? De ce crezi că a făcut-o Despain?

— S-au găsit la el nişte poliţe în valoare de mai bine de o mie de dolari pe care Taylor nu le onorase. Azi-noapte Bernie a părăsit oraşul în grabă. Acum îl caută poliţia.

Coborî puţin glasul, uitându-se la ea pieziş.

— Ai face ceva ca să ajuţi să fie prins şi condamnat?

— Da, ce anume?

— Mă gândesc la ceva puţin cam demodat. Va fi greu să fie condamnat, dar dacă e vinovat, ai face ceva ca să fie prins, chiar dacă ţi s-ar părea puţin învechit ca metodă?

— Orice, răspunse ca.

El oftă muşcându-şi buzele.

— Ce vrei să fac? întrebă ea plină de elan.

— Vreau să-mi aduci o pălărie de-a lui Taylor.

— Ce?

— Vreau o pălărie de-a lui Taylor, spuse Ned Beaumont. Se înroşise la faţă. Poţi să-mi aduci una?

— Pentru ce, Ned? întrebă ea uluită.

— Ca să fim siguri că-l prindem pe Despain. Asta-i tot ce pot să-ţi spun acum. Poţi să mi-o aduci, sau nu?

— Da, cred că da, dar aş vrea să…

— Când?

— Azi după-amiază, dar aş vrea să…

O întrerupse din nou.

— N-ai nevoie să ştii nimic. Cu cât ştii mai puţin cu atât e mai bine. Şi asta-i valabil şi pentru povestea cu pălăria. O cuprinse cu braţul, trăgând-o spre el. L-ai iubit într-adevăr, fetiţo! Sau numai pentru că tatăl tău…

— L-am iubit cu adevărat, suspină ea. Sunt foarte sigură. Sunt sigură că l-am iubit.

CAPITOLUL II
Trucul cu pălăria

1

Purtând o pălărie ce nu prea i se potrivea, Ned Beaumont umbla în urma hamalului care-i căra bagajele în gara centrală. Merse până la ieşirea din strada 42, şi de acolo luă un taxi. Dădu un bacşiş hamalului, se urcă în taxi, spuse şoferului numele unui hotel, dincolo de Broadway, pe strada 40, şi se lăsă pe spate aprinzându-si o țigară. Mai mult o mesteca decât o fuma, în timp ce taxiul se strecura spre Broadway prin aglomerație. În dreptul străzii Madison, un taxi verde, venind cu viteză din sens contrar, intră în taxiul în care se găsea Ned Beaumont, zvârlindu-l peste o maşină parcată lângă trotuar. Ned se trezi aruncat într-un colț, în zgomot de geamuri sparte. Îşi reveni şi se dădu jos în mulțimea care începuse să se adune. Nu era lovit. Răspunse la întrebările unui polițist. Găsi pălăria care nu i se potrivea şi şi-o puse pe cap. Rugă să i se ducă bagajele într-un alt taxi, dădu celui de-al doilea şofer numele hotelului, se ghemui într-un colț şi tot drumul tremură, alb la față. După ce-şi înregistra numele la hotel, ceru corespondența. Primi două mesaje telefonice şi două plicuri sigilate, netimbrate. Îl rugă pe băiatul de serviciu care-l condusese în cameră să-i aducă o jumătate de litru de whisky. După ce băiatul plecă, răsuci cheia în uşă şi citi mesajele telefonice. Amândouă erau din aceeaşi zi, unul la orele 10,50, celălalt la 20,05. Se uită ia ceas. Era 20,45. În primul mesaj scria: *„La Gargoyle”*. În celălalt: *„La Tom şi Jerry. Telefonez mai târziu“*. Amândouă erau semnate *„Jack”*. Deschise unul din plicuri. Conținea două foi de hârtie, cu un scris clar, bărbătesc, şi datate cu o zi înainte: *„Stă la Matin, camera 1211, înregistrată sub numele de Eileen Dale din Chicago. A dat câteva telefoane de la gară şi a luat legătura cu un bărbat şi o fată care locuiesc pe strada 30. S-au dus într-o mulțime de locuri, mai ales la cinematograf, probabil în urmărirea lui, dar se pare că n-au prea avut noroc. Eu am camera 734. Pe bărbat şi pe fată îi cheamă Brook”.*

Foaia de hârtie din celălalt plic, cu acelaşi scris, purta data din ziua aceea: *„L-am văzut pe Deward azi-dimineaţă, dar nu ştia că Bernie e în oraş. Telefonez mai târziu”.*

Amândouă mesajele erau semnate *„Jack”.*

Ned făcu o baie, se schimbă şi tocmai îşi aprindea o ţigară când băiatul îi aduse jumătate de litru de whisky. Plăti băiatului, luă un pahar din baie şi trase un scaun lângă fereastră. Stătu acolo fumând, bând şi uitându-se în jos spre cealaltă parte a străzii până sună telefonul.

— Alo, spuse el la telefon, da, Jack. Chiar acum… unde? Sigur… sigur. Plec.

Bău încă o înghiţitură de whisky, îşi puse pălăria ce nu i se potrivea, luă pardesiul pe care-l aruncase pe scaun, îl îmbrăcă, se bătu peste buzunare, stinse luminile şi ieşi. Era nouă şi zece minute.

2

Ned Beaumont împinse cele două uşi batante de sticlă ale unei clădiri cu vedere spre Broadway, pe a cărei firmă luminoasă se putea citi „La Tom şi Jerry”. Intră într-un coridor îngust, iar de-acolo, tot printr-o uşă batantă în stânga, pătrunse într-un mic restaurant.

Un bărbat de la o masă din colţ se ridică şi-i făcu semn cu mâna. Era un tânăr de statură potrivită, spilcuit, cu faţa oacheşă, lucioasă, destul de agreabilă.

Ned Beaumont se îndreptă spre el şi-l salută:

— Bună, Jack. Îi strânse mâna.

— Fata e sus cu indivizii aceia pe nume Brook, îi spuse Jack. Cred că o să fii în siguranţă aici, stând cu spatele la scară. Eu pot vedea dacă ei pleacă, sau dacă vine tipul, şi e destul de multă lume aici ca să nu te zărească.

Ned Beaumont se aşeză la masa lui Jack.

— Îl aşteaptă?

Jack dădu din umeri.

— Nu ştiu, dar pun ei ceva la cale. Vrei să mănânci? Băutură nu se serveşte aici jos.

— Vreau să beau ceva, zise Ned. Nu găsim sus un loc de unde să nu fim văzuţi?

— Nu-i prea mare cârciuma, răspunse Jack. Sus sunt nişte separeuri unde ei nu ne văd, dar dacă vine el, probabil ne va zări.

— Să riscăm. Vreau să beau ceva. În fond aş putea sta de vorbă cu el şi aici, dacă îşi face apariţia.

Jack se uită curios la el, apoi îşi întoarse privirile în altă parte zicând:

— Tu eşti şeful. Mă duc să văd dacă e vreun separeu liber. Şovăi, dădu iar din umeri şi plecă.

Ned Beaumont se răsuci în scaun, ca să-l observe pe tânărul fercheş urcând scările, şi nu slăbi scara din ochi, până când Jack nu apăru şi-i făcu semn de pe a doua treaptă. Când Ned ajunse acolo, Jack îi spuse:

— L-am găsit liber pe cel mai bun, cel cu spatele încoace, aşa că, în drum, poţi să arunci o privire şi spre Brook.

Urcară la etaj. Separeurile, mese şi bănci aşezate între nişte pereţi de lemn, erau în dreapta scării. Ca să vadă salonul de jos, au trebuit să se întoarcă şi să se uite printr-o arcadă largă, dincolo de bar.

Ned Beaumont privi fix spatele lui Lee Wilshire, care purta o rochie gălbuie, fără mâneci, şi o pălărie maro. Haina de blană maro îi atârna pe spătarul scaunului. Ned îi cercetă pe cei doi care o însoţeau. În stânga stătea un bărbat palid, în jur de patruzeci de ani, cu bărbia ascuţită şi nas acvilin. În faţa ei stătea o fată roşcată, durdulie, cu ochi foarte depărtaţi, care tocmai râdea.

Îl urmă pe Jack în separeu şi se aşezară la masă. Ned stătea cu spatele la sufragerie, la marginea băncii, ca să profite cât mai mult de adăpostul pe care i-l oferea grilajul de lemn. Îşi scoase doar pălăria, rămânând cu paltonul pe el.

Un chelner îşi făcu apariţia.

— Scotch, ceru Ned.

— Whisky, adăugă Jack.

Jack scoase un pachet de ţigări, luă una şi spuse uitându-se la ea:

— E treaba ta, şi eu lucrez pentru tine, dar nu era locul potrivit să vii să-l înfrunţi tocmai aici, unde are prieteni.

— Are, zău?

Jack vorbi cu ţigara în colţul gurii.

— Dacă îl aşteaptă aici, s-ar putea să fie unul din locurile lui de retragere.

Chelnerul le aduse băuturile. Ned îşi goli imediat paharul şi se plânse:

— Apă chioară.

— Cred că ai dreptate, zise Jack sorbind din pahar. Aprinse țigara şi mai sorbi o dată.

— Ei bine, zise Ned, o să-l înfrunt de îndată ce apare.

— Foarte bine. Fața negricioasă, plăcută, a lui Jack era de nepătruns. Şi eu ce să fac?

— Las' pe mine, zise Ned şi chemă chelnerul.

Comandă un scotch dublu, iar Jack încă un whisky. Ned îşi goli paharul de îndată ce-i fu adus. Jack lăsă să i se ia băutura pe jumătate consumată şi sorbi din cea proaspătă. Ned mai comandă un scotch dublu şi încă unul, fără ca Jack să aibă timp să şi le termine pe ale sale. Atunci apăru şi Bernie Despain. Jack, care supraveghea capătul scărilor, îl văzu pe jucător şi-i făcu semn lui Ned cu piciorul pe sub masă. Ridicându-şi ochii din paharul gol, Ned îşi înăspri deodată privirile, puse mâinile pe masă şi se ridică. Ieşi din separeu şi se aşeză drept în fața lui Despain.

— Dă-mi banii înapoi, Bernie.

Omul care urcase în spatele lui Despain veni după el şi-l pocni pe Ned cu pumnul stâng. Nu era înalt, dar avea umerii lați şi pumnii ca nişte bile mari. Ned fu izbit de o despărțitură a separeului.

Se aplecă în față, genunchii i se muiară, dar nu căzu. Stătu aşa, ca atârnat, o clipă. Avea ochi sticloşi, şi fața căpătase o nuanță verzuie. Spuse ceva ce nimeni n-ar fi putut înțelege şi se îndreptă spre capul scărilor. Coborî scările bălăbănindu-se, palid, cu capul gol. Trecu prin salonul de jos, ieşi afară şi vomită la marginea trotuarului. După aceea, se îndreptă spre un taxi ce se afla la câțiva metri mai încolo, se urcă şi-i dădu şoferului o adresă în Greenwich Village.

3

Ned Beaumont coborî din taxi în fața unei case, de la subsolul căreia răzbăteau prin uşa deschisă zgomote şi se vedea lumină în strada întunecată. Cele câteva trepte de piatră duceau într-o încăpere îngustă, în care doi barmani în alb serveau vreo zece bărbați şi femei la un bar lung, iar doi chelneri se mişcau printre

mesele la care şedeau diverse persoane.

Barmanul cu chelie exclamă:

— Ned, pentru numele lui Dumnezeu! Puse jos paharul înalt cu un amestec roz, pe care îl agita, şi-i întinse o mâna umedă peste tejghea.

— Bună, Mack, zise Ned strângându-i mâna umedă.

Unul din chelneri, un italian rotofei şi rumen, căruia Ned îi zicea Tony, veni să-i strângă şi el mâna.

După ce se salutară, Ned spuse că vrea să cumpere ceva de băut.

— O să cumperi, pe dracu, zise Tony. Se întoarse spre tejghea şi bătu în ea cu un pahar gol de cocteil. Flăcăul ăsta n-o să cumpere niciun pahar cu apă astă-seară, spuse el, după ce atrăsese atenția chelnerilor. O să bei pe gratis.

— Foarte bine. Un scotch dublu.

De la o masă din celălalt colț al încăperii se ridicară două fete strigând deodată:

— Ned!

— Mă întorc îndată, îi spuse Ned lui Tony, şi se duse la masa fetelor, care-l îmbrățişară, îi puseră întrebări, îl prezentară bărbaților cu care erau, şi-i făcură loc la masa lor.

Ned se aşeză, şi răspunzând la întrebări le spuse că se întorsese la New York numai pentru o scurtă vizită, şi că voia un scotch dublu.

Era aproape trei când se ridicară de la masă, ieşiră din localul lui Tony şi merseră într-altul aproape identic, câteva străzi mai încolo. Se aşezară la o masă pe care cu greu ai fi putut-o deosebi de prima şi băură ce băuseră şi mai înainte.

Unul dintre bărbați plecă la trei şi jumătate, fără să zică la revedere celorlalți, care nu spuseră nici ei nimic. Peste zece minute plecară şi Ned Beaumont cu celălalt bărbat şi cele două fete. La colț se urcară într-un taxi ce-i duse până la un hotel de lângă Washington Square, unde tipul coborî cu una din fete.

Fata care rămase, şi căreia Ned îi zicea Fedink, îl duse într-un apartament de pe strada 73. Când fata deschise uşa, îl izbi căldura din apartament. După ce făcu trei paşi în cameră, fata suspină şi căzu pe podea.

Ned închise uşa şi încercă s-o trezească, dar nu reuşi. O târî cu greutate în cealaltă cameră şi o aşeză pe un pat acoperit cu o cuvertură de creton. O dezbrăcă pe jumătate, o acoperi cu câteva

pături şi deschise fereastra. Intră în baie unde i se făcu greață. Se întoarse iar în cameră, se întinse îmbrăcat pe sofa şi adormi.

4

Îl trezi țârâitul telefonului. Deschise ochii, se întoarse, se dădu jos din pat şi se uită prin cameră. Când văzu telefonul, închise ochii şi se întinse.

Telefonul continuă să sune. Ned mormăi, deschise iar ochii şi se răsuci până ce-si scoase brațul stâng de sub el. Duse mâna aproape de ochi şi se uită la ceas. Cristalul de la ceas nu mai era, şi minutarele se opriseră la douăsprezece şi douăsprezece minute.

Ned se zvârcoli iar pe sofa. Apoi se rezemă în cotul stâng, sprijinindu-şi capul în mână. Telefonul suna în continuare. Se uită prin cameră cu o privire încețoşată. Luminile ardeau. Printr-o uşă deschisă vedea un capăt al patului şi picioarele fetei acoperite cu pături.

Gemu iarăşi, se aşeză în capul oaselor, îşi trecu degetele prin părul negru, ciufulit, strângându-şi tâmplele în palme. Avea buzele uscate şi arse. Apoi se sculă, tuşi, îşi luă mănuşile şi pardesiul, le aruncă pe sofa şi intră în baie.

Când ieşi din baie se uită la Fedink cum dormea adânc, cu fața în jos, cu un braț într-o mânecă albastră îndoit deasupra capului. Telefonul nu mai suna. Îşi îndreptă cravata şi se întoarse în *living-room.*

Pe o masă se afla o cutie deschisă cu trei țigări Murad. Luă una, murmură ceva, găsi nişte chibrituri, aprinse țigara şi intră în bucătărie. Stoarse zeama de la patru portocale într-un pahar înalt şi o bău. Îşi făcu apoi două ceşti de cafea.

Ieşind din bucătărie, o auzi pe Fedink întrebând cu glas jalnic, monoton:

— Unde-i Ted?

Abia deschisese un ochi. Ned se duse la ea.

— Cine-i Ted?

— Tipul cu care eram.

— Erai cu cineva? De unde să ştiu?

— Cât e ceasul?

— Nici asta nu ştiu. E ziuă, probabil.

Ea îşi frecă fața de perna de creton şi spuse:

— Dar ştiu că sunt grozavă. Ieri îi promit că mă mărit cu el şi pe urmă îl las, ca să iau acasă la mine pe primul vagabond pe care-l întâlnesc. Deschise şi închise palma de deasupra capului.

— Dar sunt oare acasă?

— În orice caz ai avut o cheie, ca să poți intra aici, îi spuse Ned. Vrei suc de portocale şi cafea?

— La dracu, nu vreau nimic altceva decât să mor. Ned, te rog pleacă şi să nu te mai întorci niciodată.

— O să-mi fie greu, zise el, cu bădărănie în glas, dar am să încerc.

Îşi puse haina şi mănuşile, scoase o şapcă boțită dintr-un buzunar al hainei, şi-o puse pe cap şi plecă.

5

Peste o jumătate de oră, Ned Beaumont bătea la uşa camerei 734, din hotelul unde locuia. Îndată se auzi vocea somnoroasă a lui Jack.

— Cine-i?

— Beaumont.

— A, da.

Jack deschise uşa şi aprinse lumina. Era într-o pijama cu buline verzi şi în picioarele goale. Avea ochii cârpiți de somn şi fața îmbujorată. Căscă, dădu din cap, se băgă iar în pat, se întinse pe spate şi rămase cu ochii țintă în tavan. Apoi îl întrebă fără prea mare interes:

— Cum te simți în dimineața asta?

Ned închise uşa. Stătea între uşă şi pat uitându-se ursuz la omul din pat.

— Ce s-a întâmplat după ce am plecat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Jack căscă iar. Sau mă întrebi ce am făcut eu?

Nu mai aşteptă răspunsul.

— Am ieşit afară şi m-am postat pe strada până când au ieşit ei. Despain şi fata şi tipul care te-a pocnit. S-au dus în blocul Buckman, din strada 48. Acolo se ascunde Despain, sub numele de Barton Dewey, în apartamentul 938. Am dat târcoale până după ora trei şi pe urmă am întins-o. Erau înăuntru, dacă nu m-au păcălit cumva. Făcu un semn uşor cu capul spre un colț al

camerei. Pălăria ta e acolo, pe scaun. M-am gândit să ți-o salvez.

Ned se duse spre scaun şi luă pălăria ce nu prea i se potrivea. Îndesă şapca mototolită în buzunarul hainei şi-şi puse pălăria pe cap.

— E gin pe masă, poate vrei o înghițitură.

— Nu, mulțumesc, zise Ned. Ai un pistol?

Jack îşi coborî privirea din tavan. Se ridică în pat, îşi întinse brațele, căscă a treia oară şi-l întrebă pe un ton de curiozitate politicoasă.

— Ce ai de gând să faci?

— Mă duc să-l văd pe Despain.

Jack, cu mâinile pe genunchii strânşi sub el, stătea ghemuit, aplecat puțin înainte, uitându-se țintă la picioarele patului. Spuse încet:

— Nu cred că ar trebui, cel puțin nu acum.

— Trebuie, şi chiar acum, zise Ned pe un ton care-l făcu pe Jack să se uite la el.

Fața lui Ned avea o culoare cenuşiu-gălbuie, nesănătoasă, ochii îi erau tulburi, roşii, nu li se vedeau albul, iar buzele erau uscate şi parcă mai groase ca de obicei.

— Nai dormit deloc? îl întrebă Jack.

— Ba da, un pic.

— Te-ai îmbătat?

— Da, dar unde-i pistolul?

Jack îşi scoase picioarele din aşternut pe marginea patului.

— De ce nu dormi mai întâi? Pe urmă putem să mergem după ei. Acum nu eşti în formă.

— Ba acum, zise Ned.

— Bine, dar faci o greşeală. Ştii doar că nu sunt nişte prunci, pe care să-i înfrunți când abia te mai ții pe picioare. Ăia nu ştiu de glumă.

— Unde-i pistolul? întrebă Ned.

Jack se sculă şi începu să-şi dezbrace pijamaua.

— Dă-mi pistolul şi bagă-te înapoi în pat. Eu mă duc.

Jack se închise la nasturele pe care abia îl descheiase şi se vârî în pat.

— Revolverul e în sertarul de sus al biroului. Sunt şi cartuşe de rezervă, dacă vrei.

Se întoarse pe o parte şi închise ochii.

Ned găsi pistolul, îl puse în buzunarul de la şold, spuse „pe

curând“, stinse lumina şi ieşi.

6

Ned intră în blocul Buckman, o clădire imensă, pătrată, de culoare galbenă, şi ceru să-l vadă pe domnul Dewey. Întrebat cum se numeşte, răspunse:

— Ned Beaumont.

Peste cinci minute, ieşi din ascensor pe un coridor larg şi ajunse în dreptul unei uşi deschise, unde locuia Bernie Despain.

Despain era mic de statură, musculos, cu capul prea mare faţă de trup, defect accentuat până la diformitate de părul lung, ondulat şi ciufulit. Avea faţa oacheşă, cu trăsături grosolane, ochi mici şi fruntea brăzdată. Pe un obraz avea o cicatrice roşiatică.

Stătea în uşă, zâmbind sardonic.

— Bună dimineaţa, Ned.

— Vreau să-ţi vorbesc, Bernie.

— Bănuiam. Când mi-au comunicat numele tău, mi-am zis: „Pariez că vrea să-mi vorbească”.

Ned nu spuse nimic. Avea faţa galbenă şi buzele strânse.

Lui Despain îi pieri zâmbetul. Spuse:

— Hai, băiatule, nu se poate să stai aici, în picioare. Vino înăuntru. Şi se dădu în lături.

Uşa dădea într-un mic vestibul. Printr-o uşă deschisă se vedeau Lee Wilshire şi omul care-l lovise pe Ned. Făceau două valize, dar se opriră să se uite la Ned care intră în vestibul. Despain veni după el, închise uşa de la coridor şi spuse:

— Puştiul e cam repezit, şi când ai venit aşa la mine, a crezut că poate cauţi ceartă, înţelegi? I-am arătat eu lui. Dacă-l rogi, poate-şi cere scuze.

Puştiul îi şopti ceva lui Lee Wilshire, care se uita furioasă la Ned Beaumont. Ea râse răutăcios şi răspunse:

— Da, sportiv până în ultima clipă.

— Intră, intră, domnule Beaumont, zise Bernie Despain. Îi cunoaşteţi pe cei de-aici, nu-i aşa?

Ned intră în camera tinde erau Lee Wilshire şi Puştiul.

— Cum stai cu burta? întrebă Puştiul.

Ned nu răspunse nimic.

— Ei, Doamne! exclamă Bernie Despain. Parcă spuneai că ai

venit aici să stăm de vorbă. Da ştiu că ai vorbit…

— Vreau să vorbesc cu tine, zise Ned. Avem nevoie de atâta lume în jur?

— Eu am, replică Despain. Tu, nu. Poți să nu-i mai vezi, dacă pleci şi-ți vezi de treabă.

— Am treabă cu tine!

— Exact, ceva în legătură cu nişte bani. Nu-i aşa, Puştiule? rânji Despain Puştiului.

Între timp, Puştiul se aşezase în dreptul uşii prin care intrase Beaumont.

— Parcă da, zise el enervat, dar am uitat ce anume.

Ned îşi scoase pardesiul şi-l puse pe spătarul unui fotoliu maro în care se aşeză. Pălăria o puse în spate.

— De data asta nu e treaba mea, zise el. Sunt, stai să văd…

Scoase o hârtie din buzunarul de la haină, o despături şi se uită la ea.

— Da, sunt aici în calitate de anchetator special al procurorului de district.

O fracțiune de secundă, o licărire trecu prin ochii lui Bernie şi apoi se stinse. Răspunse imediat:

— Să mai zici că nu te-ai ajuns! Ultima dată când te-am văzut făceai pe lacheul lui Paul.

Ned împături hârtia la loc şi o băgă în buzunar.

— Ei bine, dă-i drumul, fă cercetări, fă ceva pentru noi, orice, zise Despain în timp ce şedea jos, în fața lui Ned Beaumont, şi-şi bălăbănea capul prea mare. N-ai să-mi spui că ai venit până la New York să mă întrebi dacă l-am ucis pe Taylor Henry?

— Ba da.

— Păcat. Puteam să te scutesc de osteneală.

Făcu un semn cu mâna spre geamantanele din cameră.

— Când mi-a spus Lee despre ce-i vorba, am început să împachetez ca să mă întorc şi să râd de înscenarea ta.

Ned Beaumont se instală confortabil în fotoliu, cu o mână la spate.

— Dacă e o înscenare, îi aparține lui Lee. De la ea are poliția informațiile.

— Da, zise ea furioasă, a trebuit să le dau fiindcă i-ai anunțat tu, nenorocitule.

— Lee e proastă ca noaptea, de acord, dar hârtiile alea nu înseamnă nimic. Ele…

— Sunt proastă! strigă Lee indignată. Am venit până aici ca să te previn, după ce ai fugit cu tot…

— Da, încuviință Despain binevoitor, tocmai asta arată ce proastă eşti, căci venind aici l-ai adus şi pe individul ăsta.

— Dacă aşa înțelegi lucrurile, să mă ia naiba de nu-mi pare bine că am dat poliției hârtiile. Şi acum ce-o să-mi faci?

— O să-ți spun exact ce o să-ți fac după ce pleacă musafirii, zise Despain şi se întoarse spre Ned.

— Va să zică cinstitul Paul Madvig te lasă să mă acuzi pe mine, nu?

Ned zâmbi.

— Bernie, nu e vorba de o înscenare, şi tu ştii asta. Lee ne-a dat punctul de plecare ce a coincis cu datele noastre.

— Mai e ceva în afară de ce v-a indicat ea?

— Destul.

— Ce?

Ned zâmbi din nou.

— Sunt multe lucruri pe care ți le-aş spune, Bernie, dar nu de față cu alții.

— Prostii, răspunse Despain.

Din uşă, Puştiul îi zise lui Despain cu glas răguşit:

— Să-l dăm afară pe prostul ăsta şi să ne vedem de treabă.

— Aşteaptă, zise Despain. Apoi se încruntă şi îl întrebă pe Ned.

— S-a emis un mandat împotriva mea'?

— Nu ştiu…

— Da sau nu? Tonul zeflemitor al lui Despain dispăruse.

— Eu unul nu ştiu, zise Ned răspicat.

Despain se ridică şi împinse scaunul.

— Atunci du-te dracului cât mai repede, altfel îl pun pe Puştiul să-ți mai tragă o chelfăneală.

Ned se sculă în picioare, îşi luă pardesiul, scoase şapca din buzunar şi, cu pardesiul într-o mână şi şapca în cealaltă, spuse grav:

— O să-ți pară rău, şi ieşi demn, urmărit de râsul răguşit al Puştiului şi de urletul strident al lui Lee.

7

După ce ieşi din clădire, Ned porni repede în jos, pe stradă.

Avea fața obosită, dar ochii îi străluceau, şi sub mustața negricioasă îi licărea un zâmbet.

La primul colț, dădu nas în nas cu Jack.

— Ce faci aici? îl întrebă Ned.

— Lucrez încă pentru tine, după câte ştiu, aşa că am venit să văd dacă e ceva de făcut.

— Straşnic. Găseşte repede un taxi. Indivizii o şterg.

Jack se miră şi porni pe stradă.

Ned rămase la colț, de unde putea să vadă intrarea principală şi pe cea laterală a clădirii.

Peste puțin timp, Jack se întoarse cu un taxi. Ned se urcă şi-i spuse şoferului unde să aştepte.

— Ce-ai făcut? îl întrebă Jack.

— O să vezi.

— Aha.

După zece minute, Jack zise:

— Uită-te, şi arătă spre un taxi care trăgea în fata uşii blocului.

Puştiul, cu două valize, ieşi primul din clădire şi se urcă în maşină, urmat de Despain şi de fată, care alergară să-l prindă. Taxiul porni.

Jack se aplecă în față şi îi spuse şoferului ce să facă.

Goneau în urma celuilalt taxi. Ocoliră pe nişte străzi luminate de soarele dimineții, pe un drum întortocheat, până ajunseră pe strada 49, la o casă veche, de piatră cafenie.

Maşina opri în fața casei, şi Puştiul coborî primul pe trotuar. Se uită de-a lungul străzii, se duse la uşa de la intrare şi o deschise. Apoi se întoarse la taxi. Despain şi fata săriră din maşină şi intrară repede înăuntru. Puştiul se duse după ei cu bagajele.

— Rămâi pe aici cu maşina, îi spuse Ned lui Jack.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-mi încerc norocul.

— Nici ăsta nu e un loc nimerit pentru răfuieli, fu de părere Jack.

— Dacă ies cu Despain, o întinzi. Iei alt taxi şi te întorci să supraveghezi blocul Buckman. Dacă nu ies, pune-ți şi tu mintea la contribuție.

Deschise uşa maşinii şi coborî. Tremura, ochii îi luceau. Nu mai auzi ceea ce încerca Jack să-i spună şi traversă strada în grabă, îndreptându-se spre casa în care intraseră cei trei.

Merse drept la uşa din față şi puse mâna pe clanță. Clanța se

răsuci. Uşa nu era încuiată. O împinse şi, după ce se uită în holul întunecat, intră.

Uşa se trânti cu zgomot în spatele lui, şi un pumn al Puştiului îl lovi dintr-o parte. Şapca îi zbură şi fu izbit de perete. Se lăsă ameţit jos, în genunchi, iar celălalt pumn al Pustiului izbi peretele de deasupra capului său.

Rânjind îi dădu Puştiului un pumn în burtă, o lovitură puternică, scurtă, ce-l făcu pe acesta să urle şi să cadă pe spate. Ned putu astfel să-şi revină, înainte ca Puştiul să se repeadă asupra lui.

Ceva mai încolo, rezemat de perete, Bernie Despain, cu buzele strânse, cu ochii ca două puncte negre, repeta cu glas stins:

— Arde-l, Pustiule, arde-l.

Lee Wilshire nu se vedea.

Puştiul îi mai arse lui Ned două lovituri în piept ce-l lipiră de perete, făcându-l să tuşească. Pe a treia, îndreptată spre obraz, reuşi s-o evite. Pe urmă îl împinse pe Puşti punându-i mâna în gât şi-i dădu una cu piciorul în burtă. Puştiul răcni furios şi se repezi cu pumnii strânşi, dar Ned se depărtase de el şi avusese timp să-şi ducă mâna dreaptă la buzunarul de la şold şi să scoată revolverul lui Jack. Ţinându-l în jos, apăsă pe trăgaci rănindu-l pe Puşti în coapsa dreaptă. Puştiul scoase un urlet şi se prăbuşi pe pardoseala din hol. Rămase acolo uitându-se la Ned cu ochi congestionaţi, înnebuniţi de frică.

Ned se dădu înapoi, băgă mâna stângă în buzunarul pantalonilor şi i se adresă lui Bernie Despain:

— Hai afară cu mine. Vreau să-ţi vorbesc. Pe faţă i se citea hotărârea.

Se auziră nişte paşi, undeva, în spatele clădirii, se deschise o uşă, în vestibul se auziră voci tulburate, dar nu apăru nimeni.

Despain se uită lung la Ned Beaumont, îngrozit şi fascinat parcă. Apoi, fără să scoată o vorbă, păşi peste omul căzut pe podea şi ieşi. Ned puse revolverul în buzunar, fără să-şi ia mâna de pe el, şi-l urmă pe Despain.

— Urcă în taxi, îi zise acestuia, arătând spre maşina din care ieşea Jack. Îi ceru şoferului să-i plimbe prin împrejurimi, până o să-i spună unde să meargă.

Pe drum, lui Despain îi reveni glasul.

— E o tâlhărie. Îţi dau tot ce vrei, fiindcă nu vreau să mor, dar e tâlhărie curată.

Ned râse acru şi dădu din cap.

— Nu uita că m-am ajuns, lucrez pentru procurorul de district.

— Dar nu există nicio acuzație împotriva mea. Nu sunt căutat. Tu ai spus…

— Te-am păcălit intenționat, Bernie. Eşti căutat.

— Pentru ce?

— Pentru uciderea lui Taylor Henry.

— Pentru asta? La dracu, am să mă întorc să dau socoteală. Ce aveți împotriva mea? Aveam nişte polițe ale lui, de acord. Şi am plecat în noaptea când a fost ucis, de acord. Şi i-am făcut scandal fiindcă nu voia să le onoreze, de acord. Pentru un avocat bun, cazul ăsta e o jucărie. Doamne, dacă aşa cum zice Lee, am lăsat polițele în seif, înainte de nouă şi jumătate, nu este clar că nu încercam să le folosesc în noaptea aceea?

— Nu. Şi asta încă nu-i tot cu ce te avem la mână.

— Nu mai poate exista altceva, zise Despain plin de zel.

Ned rânji.

— Greşeşti, Bernie. Ți-aminteşti că azi-dimineață când am venit să te văd aveam o pălărie.

— Se poate. Da, cred că da.

— Ți-aminteşti că la plecare am scos din buzunar o şapcă şi mi-am pus-o pe cap?

Ochii bărbatului negricios începură să exprime nedumerire şi teamă.

— La dracu! Unde vrei să ajungi?

— La probe. Ți-aminteşti că pălăria nu prea mi se potrivea?

— Nu ştiu, Ned, zise Despain răguşit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu mi se potrivea, fiindcă nu era pălăria mea. Ți-aminteşti că pălăria purtată de Taylor când a fost ucis n-a mai fost găsită…

— Nu ştiu. Nu ştiu nimic despre el.

— Ei bine, încerc să te conving că pălăria pe care o purtam azi-dimineață e pălăria lui Taylor. Şi că acum e bine ascunsă sub perna de pe fotoliul maro în apartamentul din blocul Buckman. Crezi că, împreună cu celelalte dovezi, ar fi suficient să ajungi pe scaunul electric?

Despain ar fi urlat de groază, dacă Ned Beaumont nu l-ar fi lovit cu palma peste gură şi nu i-ar fi mârâit la ureche:

— Gura!

Cu fata şiroind de transpiraţie, Despain tăbărî asupra lui Ned, îl apucă de revere cu amândouă mâinile bolborosind:

— Ned, ascultă-mă, nu-mi fă tocmai mie aşa ceva. Îţi dau înapoi fiecare bănuţ pe care ţi-l datorez, fiecare cu dobândă, dacă nu faci asta. Niciodată n-am avut de gând să te jefuiesc, Ned. Pe Dumnezeul meu. S-a întâmplat să fiu strâmtorat, şi m-am gândit să iau banii cu împrumut. Pe Dumnezeul meu, Ned! Acum n-am prea mult, dar azi urmează să primesc banii pentru pietrele lui Lee pe care le vând, şi-ţi dau toţi bănuţii, până la ultimul. Cât era, Ned? Ţi-i dau pe toţi, chiar în dimineaţa asta.

Ned îl împinse pe Bernie cel oacheş în colţul lui şi zise:

— Erau trei mii două sute cincizeci de dolari.

— Trei mii două sute cincizeci de dolari. O să-i primeşti pe toţi în dimineaţa asta, chiar acum, zise Despain şi se uită la ceas. Da, chiar în clipa asta, îndată ce ajungem acolo. Bătrânul Stein o să fie la magazin înaintea noastră. Numai te rog, Ned, promite-mi că o să-mi dai drumul, în numele a ce-a fost odată.

Ned îşi frecă mâinile gânditor.

— Nu prea pot să te las să pleci. Cel puţin acum, vreau să spun. Nu trebuie să uit de procuror şi de faptul că eşti căutat pentru anchetă. Aşa că tot ce putem aranja e în legătură cu pălăria. Uite care-i propunerea mea: dă-mi banii şi o să am grijă să fiu singur când o să găsesc pălăria, şi nimeni n-o să ştie vreodată ceva. Altfel mă voi îngriji ca jumătate din poliţia din New York să fie prezentă. Asta-i tot. Dacă-ţi convine, bine, dacă nu…

— Dumnezeule! gemu Despain. Spune şoferului să ne ducă la prăvălia bătrânului Stein. E pe…

CAPITOLUL III
Butoiul cu pulbere

1

Când coborî din tronul ce îl adusese de la New York, Ned Beaumont avea privirea limpede, trupul drept, o culoare sănătoasă în obraji, pasul mare şi elastic. Doar pieptul cam turtit vădea semnul unei slăbiciuni organice. Urcă sprinten scările de beton ce legau peronul de nivelul străzii, traversă sala de aşteptare, făcu semn cu mâna unei cunoştinţe de la biroul de

informații, şi ieşi din gară în stradă.

Aşteptând pe trotuar să vină hamalul cu bagajele, cumpără un ziar pe care-l deschise abia în taxiul ce-l ducea spre strada Randall. Pe prima pagină, pe o jumătate de coloană, citi:

CEL DE-AL DOILEA FRATE UCIS.
UCIDEREA LUI FRANCIS F. WEST APROAPE DE LOCUL UNDE ŞI-A GĂSIT MOARTEA FRATELE LUI.

Pentru a doua oară în casa familiei West, de pe strada Achland, 1342, s-a produs o tragedie, noaptea trecută, când Francis F. West, în vârstă de 31 de ani, a fost împuşcat pe stradă, în imediata apropiere de locul unde luna trecută fratele lui, Norman, a fost urmărit şi ucis de un automobil ce făcea contrabandă cu alcool. Era puțin după miezul nopții, când Francis West, chelner la cafeneaua Rockaway se întorcea de la slujbă, şi când, după spusele celor care au văzut tragedia, un autoturism negru l-a ajuns din urmă, venind cu viteză de pe strada Achland. În dreptul lui, maşina a virat la curbă, şi dinăuntru răsunară mai mult de douăzeci de împuşcături. West s-a prăbuşit cu opt gloanțe în trup şi a murit înainte ca cineva să apuce să ajungă la el. Automobilul morții a luat imediat viteză şi a dispărut după coltul străzii Boroman. În încercările de a găsi automobilul, poliția e stânjenită de descrierile contradictorii făcute de martori, care pretind că n-au văzut pe niciunul din oamenii din maşină.

Boyd West, fratele în viață, care a fost martor şi la moartea lui Norman, luna trecută, n-a putut găsi niciun motiv pentru uciderea lui Francis. A spus că nu ştie ca fratele său să fi avut vreun duşman. Domnişoara Marie Shepperd, din strada Baker, 1917, care urma să se căsătorească cu Francis West săptămâna viitoare, de asemenea n-a fost în stare să indice pe cineva care ar fi putut dori moartea logodnicului ei.

Timothy Ivans, presupusul şofer al maşinii, care luna trecută, din întâmplare, a dat peste Norman West şi l-a ucis, a *refuzat să declare ceva reporterilor la închisoarea oraşului, unde e închis fără cauțiune, aşteptând procesul de omucidere.*

Ned Beaumont împături ziarul încet, cu grijă, şi-l băgă în buzunar. Doar buzele strânse şi ochii strălucitori arătau că se gândeşte profund. Se trânti într-un colț al taxiului şi se juca cu o

țigară neaprinsă.

Intră în casa, fără să-şi scoată nici pălăria, nici pardesiul, se duse la telefon, formă patru numere, întrebând de fiecare dată dacă Paul Madvig e acolo şi dacă ştiau unde poate fi găsit. După al patrulea telefon, renunță să-l mai caute.

Puse jos telefonul, luă țigara de pe masă, o aprinse, o lăsă iar pe marginea mesei, luă telefonul, formă numărul primăriei şi ceru biroul procurorului. Aşteptând, trase cu piciorul un scaun, se aşeză şi-şi luă țigara. Apoi vorbi la telefon:

— Alo, domnul Farr e acolo? Aici, Ned Beaumont. Da, mulțumesc. Trase încet fumul şi-l dădu afară. Alo, Farr? Am venit chiar acum câteva minute. Pot să te văd? Perfect. Paul ți-a spus ceva în legătură cu crima West? Nu ştii unde e? E o chestiune pe care aş vrea s-o discut cu tine. Da, să zicem o jumătate de oră. Bine.

Puse receptorul jos şi se duse să vadă corespondența ce se afla pe o masă lângă uşă. Erau câteva reviste şi nouă scrisori. Se uită repede la plicuri, le zvârli pe masă fără să deschidă vreunul, intră în dormitor să se dezbrace, pe urmă în baie să se bărbierească şi să se spele.

2

Michael Joseph Farr, procurorul districtului, era un om de patruzeci de ani, solid, arțăgos, cu un păr roşu stufos şi o fată stacojie. N-avea pe biroul de nuc decât un telefon şi o garnitură mare de birou din onix verde. Un nud de metal ținând în sus un avion stătea într-un picior, între două stilouri, unul negru, altul alb, ce se înclinau zvelte de o parte şi de alta.

Îi strânse mâna lui Ned cu amândouă mâinile şi-l împinse într-un fotoliu de piele, apoi se aşeză şi el. Se rezemă pe spate şi-l întrebă:

— A fost o călătorie plăcută?

În ochii lui prietenoşi se citea curiozitatea.

— Da, desigur, răspunse Ned. Spune-mi, acum după ce a murit Francis West, care-i situația lui Tim Ivans?

Farr tresări, prefăcându-se că se suceşte ca să se aşeze mai bine în scaun.

— Nu se vor schimba prea multe, zise el, adică nu totul,

deoarece mai e celălalt frate care vrea să depună mărturie împotriva lui Ivans.

Nu-l privea pe Ned în față, ci se uita la un colț al biroului de nuc.

— De ce mă întrebi? Ce-ți trece prin minte?

Ned Beaumont se uită grav la omul care privea în altă parte.

— Mă întrebam şi eu. Presupun că totul e în ordine, totuşi, dacă celălalt frate poate să-l identifice pe Tim şi o şi face…

— Sigur, zise Farr, continuând să nu se uite la el. De câteva ori îşi mişcă scaunul uşor când în față, când în spate. Obrajii lui cărnoşi făceau cute în dreptul fălcilor. Îşi drese glasul şi se ridică. Se uită la Ned cu ochi prietenoşi. Aşteaptă o clipă, îi zise. Trebuie să mă duc să văd ceva. Uită tot dacă nu mă țin de coada lor. Nu pleca. Vreau să-ți vorbesc despre Despain.

— Nu te grăbi, murmură Ned procurorului care ieşea din birou. În lipsa lui, timp de cincisprezece minute, Ned fuma liniştit.

Farr se întoarse încruntat.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepți atât, zise el, aşezându-se, dar suntem copleşiți de treabă. Dacă merge tot aşa… şi făcu cu mâinile un gest de deznădejde.

— Aşa e. Ceva nou în cazul Taylor Henry?

— Nimic. De asta voiam să te întreb pe tine despre Despain. Era clar: nici de data asta, Farr nu-l privi pe Ned în față.

Un zâmbet uşor batjocoritor, pe care celălalt nu-l putu vedea, tremură o clipă pe buzele lui Ned, care spuse:

— Dacă analizezi mai îndeaproape cazul, nu prea poți să-i intentezi un proces.

În colțul lui, Farr dădu încetişor din cap.

— Poate, dar faptul că a şters-o din oraş chiar în noaptea aia nu prea miroase a bine.

— A avut alt motiv, zise Ned, unul destul de bun. Din nou zâmbetul acela nelămurit apăru şi dispăru de pe chipul său.

Farr dădu iar din cap, ca un om care ar vrea să fie convins.

— Nu crezi că s-ar putea totuşi să-l fi omorât?

— Nu cred că a făcut-o, răspunse Ned nepăsător, dar nu-i exclus, şi pe urmă are destule la activ, ca să-l poți ține închis, o vreme, dacă vrei.

Procurorul se uită în sfârşit la Ned. Zâmbi, jumătate timid, jumătate prietenos.

— Te rog să-mi spui, dacă mă amestec unde nu trebuie. Dar

pentru numele lui Dumnezeu, de ce te-a trimis Paul la New York după Bernie Despain?

Ned nu răspunse imediat, se gândi mai întâi, pe urmă, dând uşor din umeri, răspunse:

— Nu m-a trimis. M-a lăsat să mă duc.

Farr nu spuse nimic.

— Am făcut un pariu cu Bernie, şi el a şters-o fără să-mi plătească. De asta a fugit. Şi s-a întâmplat ca Taylor Henry să fie ucis chiar în seara zilei când Peggy O'Toole, pe care pariasem o mie cinci sute de dolari, a câştigat cursa.

— E-n regulă, Ned, zise procurorul grăbit. Nu mă priveşte ce faci tu cu Paul. Eu, vezi, nu-s chiar atât de sigur că Despain n-a dat din întâmplare, pe stradă, peste tânărul Henry şi nu i-a pocnit una. Cred că am să-l țin închis totuşi o vreme ca să fiu sigur.

Gura lui boccie schiță un zâmbet ce voia să fie agreabil.

— Să nu crezi că-mi bag nasul în treburile lui Paul sau ale tale, dar…

Fața lui roşie şi umflată strălucea. Se aplecă şi trase un sertar al biroului, foşnind o foaie de hârtie între degete. Scoase ceva din sertar şi-i întinse peste masă lui Ned Beaumont. Era un plic mic alb, cu o margine tăiată.

— Uită-te la asta şi spune-mi ce crezi, zise el cu voce groasă. E o prostie.

Ned Beaumont luă plicul, dar nu se uită la el imediat. Privi fața roşie a procurorului şi ochii lui reci şi strălucitori.

Farr se înroşi şi mai tare sub privirea fixă a celuilalt şi ridică o mână musculoasă, făcând un gest împăciuitor. Glasul era şi el împăciuitor.

— Nu-i dau nicio importanță, Ned, dar vreau să spun că noi primim întotdeauna vrafuri de asemenea maculaturi pentru fiecare caz şi… dar, în sfârşit, citeşte şi ai să vezi.

După o vreme, Ned Beaumont îşi luă ochii de la Farr şi se uită la plic. Adresa era bătută la maşină:

M. J. Farr, Esq.
Procuror
Primăria oraşului

Personal

Plicul fusese trimis sâmbătă. Înăuntru era o singura foaie de hârtie albă, pe care erau bătute la maşină trei propoziții fără nici

o introducere şi fără semnătură:

De ce a furat Paul Madvig una din pălăriile lui Taylor Henry după ce acesta a fost omorât?

Ce s-a întâmplat cât pălăria pe care Taylor Henry o purta când a fost omorât?

De ce a fost primit în personalul dumneavoastră omul care pretinde că a fost primul care a descoperit cadavrul lui Taylor Henry?

Ned Beaumont împături hârtia, o băgă la loc în plic, îl puse pe birou, şi mângâindu-şi mustața îl privi calm pe procuror. Apoi spuse liniştit:

— Ei bine, şi?

Obrajii lui Farr se încrețiră din nou.

— Ned, pentru numele lui Dumnezeu, zise el plin de zel, să nu crezi că o iau în serios. Primim tone din astea ori de câte ori se întâmplă ceva. Am vrut numai să ți-o arăt.

— Atâta timp cât o să gândeşti aşa, totul va fi în regulă, zise Ned cu acelaşi calm şi aceeaşi privire. Lui Paul i-ai spus ceva despre ea?

— Despre scrisoare? Nu. Nu l-am văzut de când am primit-o, adică de azi-dimineață.

Ned luă plicul de pe birou şi-l puse în buzunarul de la haină. Văzând scrisoarea în buzunarul lui, procurorul păru să nu se simtă în largul său, dar nu zise nimic.

După ce puse scrisoarea bine şi scoase din alt buzunar o țigară subțire de foi, pestriță la culoare, Ned spuse:

— Dacă aş fi în locul tău, cred că nu i-aş spune nimic lui Paul. Are şi-aşa destule pe cap.

— Sigur, aşa e cum spui tu, Ned, se repezi Farr fără să-l lase să termine.

Urmă o tăcere. Farr îşi aținti iar privirile asupra biroului, iar Ned Beaumont asupra lui Farr. Tăcerea fu întreruptă de un bâzâit uşor ce venea de sub biroul procurorului.

Farr ridică receptorul.

— Da… da.

Țâțâi din buze şi fața roşie i se acoperi de pete.

— Să-l ia dracu! mârâi el. Aduceți-l aici şi confruntați-l cu el, şi dacă n-o să vrea, o să lucrăm noi puțin cu el… Da… Fă aşa.

Trânti receptorul şi se uită fioros la Ned.

Ned era pe punctul să-şi aprindă ţigara. Se opri, cu ţigara într-o mână şi bricheta aprinsă în cealaltă, cu faţa uşor aplecată înainte şi cu ochii strălucind. Scoase limba, o băgă înapoi, mişcă buzele într-un zâmbet ce numai zâmbet nu era, şi întrebă cu glas scăzut, insistent.

— Ceva noutăţi?

Procurorul era furios.

— Boyd West, celălalt frate care l-a identificat pe Ivans. M-ai pus pe gânduri cu ce mi-ai spus şi am încercat să văd dacă îl mai poate identifica şi acum. Zice că nu e sigur, lepra.

Ned Beaumont dădu din cap, ca şi cum s-ar fi aşteptat la asemenea noutate.

— Care-i situaţia în acest caz?

— Nu scapă el aşa, mârâi Farr. L-a identificat o dată şi va trebui s-o recunoască în faţa unui juriu. Am spus să-l aducă aici şi când o să isprăvesc cu el, o să fie băiat de treabă.

— Da? Şi dacă nu? întrebă Ned.

— O să fie, bătu procurorul cu pumnul în birou.

Ned Beaumont nu părea impresionat. Îşi aprinse ţigara, stinse bricheta, o băgă în buzunar, trase un fum şi întrebă pe un ton uşor amuzat:

— Sigur că o să fie, dar dacă nu e? Presupune că se uită la Tim şi zice: „Nu sunt sigur că este el”

Farr izbi din nou în birou.

— N-o s-o facă, mai ales după ce o să-l aranjez eu, n-o să facă altceva decât să apară în faţa juriului şi să spună: „El este”.

Orice urmă de amuzament dispăru de pe faţa lui Ned, care vorbi puţin plictisit:

— N-o să mai recunoască ce-a spus, ştii asta. Şi ce poţi să faci? Nimic. Înseamnă că toată acuzaţia ta împotriva lui Tim Ivans se duce naibii. Ai găsit maşina cu băutură unde a lăsat-o, dar singura dovadă pe care o aveai că el conducea când l-a ucis pe Norman West era mărturia celor doi fraţi ai acestuia. Acum, dacă Francis e mort, şi lui Boyd îi e teamă să vorbească, acuzaţia cade, şi tu ştii asta.

Farr începu să urle furios:

— Dacă crezi că am de gând să stau cu…

Dar cu o mişcare nerăbdătoare a mâinii în care ţinea ţigara, Ned îl întrerupse:

— Chiar dacă stai jos, în picioare, sau mergi pe bicicletă, tot ai pierdut, şi o ştii foarte bine.

— Zău? Sunt procurorul acestui oraş şi al acestei regiuni, şi…

Farr se opri brusc din fanfaronadă. Îşi drese glasul şi înghiți. Atitudinea sa belicoasă dispăru, în locul ei apărând mai întâi stânjeneala şi pe urmă un sentiment înrudit cu frica. Se aplecă peste birou, prea îngrijorat ca să se prefacă.

— Ştii fără îndoială, că dacă tu, dacă Paul… vreau să spun că dacă există vreun motiv pentru care eu n-ar trebui să… ştii… putem să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Din nou zâmbetul acela silit apăru pe buzele lui Ned Beaumont, şi ochii lui scânteiară prin fumul de țigară. Dădu încet din cap şi vorbi rar pe un ton neplăcut de dulce:

— Nu, Farr, nu e niciun motiv, sau niciunul de acest gen. Paul a promis că după alegeri îl scoate din închisoare pe Ivans, dar, crede-mă, din porunca lui Paul n-a murit nimeni niciodată, şi chiar dacă ar fi aşa, Ivans nu era destul de important ca să fie ucis un om pentru el. Nu, Farr, nu e niciun motiv, şi n-aş vrea să cred că în mintea ta există acest gând.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ned, înțelege-mă bine, protestă Farr. Ce dracu, ştii foarte bine că în afară de mine, nimeni n-are putere asupra ta şi a lui Paul, aici în oraş. Ar trebui s-o ştii. În toată această discuție n-am vrut să spun nimic altceva, decât că puteți conta întotdeauna pe mine.

— Grozav, zise Ned Beaumont, fără prea mare entuziasm, şi se ridică.

Farr se ridică şi el, şi făcând înconjurul biroului veni spre Ned cu mâna întinsă.

— Ce-i graba asta? întrebă el. De ce nu stai aici să vezi cum reacționează acest West când îl aduc înăuntru? Sau, se uită la ceas, ce faci deseară? Ce-ai zice să cinăm împreună?

— Îmi pare rău, dar nu pot, răspunse Ned. Am treburi.

Îl lăsă pe Farr să-i strângă mâna cu putere, iar ca răspuns la insistențele procurorului să treacă pe acolo mai des şi să iasă împreună într-o seară, murmură „da, o să vin“ şi ieşi din cameră.

3

La intrarea lui Ned Beaumont, Walter Ivans şedea în picioare

lângă unul din muncitorii care lucrau la maşinile de cuie de la fabrica de lăzi unde era maistru.

Îl văzu imediat pe Ned şi, ridicând o mână în chip de salut, coborî în culoarul central, dar ochii lui albaştri şi obrazul rotund exprimau mai puţină plăcere decât încerca el să arate.

— Bună, Walt, zise Ned Beaumont, şi întorcându-se uşor spre uşă evită obligaţia de a lua, sau de a ignora vizibil, mâna întinsă a omului. Să ieşim din hărmălaia asta.

Ivans spuse ceva ce nu se auzi din cauza zgomotului pe care-l făcea metalul bătut şi se îndreptară spre uşa deschisă prin care intrase Ned Beaumont. Afară era o platformă mare de lemn solid. Un şir de trepte de lemn coborau spre pământ de la aproape şase metri înălţime.

În timp ce stăteau pe platforma de lemn, Ned Beaumont întrebă:

— Ştii că unul din martorii împotriva fratelui tău a fost curăţat aseară?

— D… da, am văzut în z… z… ziar.

— Ştii că celălalt nu mai e sigur acum că-l recunoaşte pe Tim?

— N… n… nu, nu ştiam asta, N… N… Ned.

— Ştii că dacă el nu recunoaşte, Tim scapă.

— D… da.

— Nu arăţi prea fericit, aşa cum ar trebui să fii.

— B… b… ba da, N… Ned, z… zău că sunt! Ivans îşi şterse; fruntea cu mâneca de la cămaşă.

— Îl cunoşteai pe West? Cel care a fost ucis.

— N… nu, am fost o s… singură dată la el, s… să-l rog să fie îndurător cu T… Tim.

— Şi ce-a zis?

— N-a vrut.

— Când a fost asta?

— Acum d… două t… trei zile. Ivans se muta de pe un picior pe altul şi-şi şterse iar faţa cu mâneca.

— Ai vreo idee cine l-ar fi putut omorî, Walt? întrebă Ned încetişor.

Ivans scutură din cap cu putere:

— Ai vreo idee cine ar fi putut să pună să-l omoare, Walt?

Ivans dădu iar din cap.

Pentru o clipă, Ned Beaumont se uită gânditor peste umărul lui Ivans. Prin uşa care se afla la trei metri se auzea ţăcănitul

maşinilor de cuie, iar de la alt etaj zbârnâitul ferăstraielor. Ivans răsuflă adânc.

Când se uită din nou în ochii albaştri ai lui Walt, lui Ned i se făcu milă. Se aplecă puțin spre el şi-l întrebă:

— Totul e-n ordine, Walt? S-ar putea ca unii să creadă că tu l-ai ucis pe West, ca să-ți salvezi fratele.

— A… a… am fost la c… club aseară, de la opt p… p… până la d… două dimineața, zise Walter Ivans cât de repede putu. Harry Sloss şi B… Ben Ferriss şi Brager p… p… pot să-ți confirme.

— Ce noroc pe tine, Walt, râse Ned vesel.

Îi întoarse spatele şi coborî treptele de lemn până în stradă. Nu-i mai dădu nicio atenție lui Walter care-i spuse foarte prietenos:

— La revedere, Ned.

4

De la fabrica de lăzi, Ned Beaumont porni în căutarea unui telefon pe care-l găsi într-un restaurant, patru străzi mai departe. Formă cele patru numere pe care le mai formase în cursul dimineții, căutându-l din nou pe Paul Madvig şi, neizbutind să-l găsească la telefon, lăsă vorbă să-l cheme el. Apoi luă un taxi şi se duse acasă.

Pe masa de lângă uşă găsi alte scrisori. Îşi atârnă pălăria şi pardesiul în cui, aprinse o țigară, luă corespondenta şi se aşeză într-un scaun mare, îmbrăcat în plus roşu. Al patrulea plic pe care-l deschise semăna cu cel pe care i-l arătase procurorul. Conținea o singură foaie de hârtie, cu trei propoziții bătute la maşină, fără să fie adresate cuiva şi fără semnătură:

Ai găsit cadavrul lui Taylor Henry după ce a murit, sau erai acolo când a fost omorât?

De ce nu ai anunțat moartea lui decât după ce politia a găsit cadavrul?

Crezi că-i poți salva pe cei vinovați inventând probe împotriva celor nevinovați?

Ned Beaumont holbă ochii şi-şi încreți fruntea citind acel mesaj, apoi trase zdravăn din țigară. O compară cu cea pe care o primise procurorul. Hârtia şi scrisul erau identice, la fel şi modul

de aranjare a celor trei propoziții, ca şi data expedierii.

Se posomorî, băgă hârtia în plic şi apoi în buzunar, ca s-o scoată imediat, s-o recitească şi s-o reexamineze. Fuma prea repede, şi țigara ardea numai într-o parte. Puse țigara pe colțul mesei, cu o expresie de dezgust, şi se trase de mustață cu degete nervoase. Puse iar mesajele la loc şi se lăsă pe spate, cu ochii țintă în tavan, rozându-şi o unghie. Îşi trecu degetele prin păr, îşi băgă un deget pe după guler.

Se ridică puțin, luă plicurile din buzunar, dar le puse înapoi fără să se uite la ele. Îşi muşcă buza de jos. În cele din urmă, se sculă şi începu să citească cu nerăbdare restul corespondenței. În timp ce citea, sună telefonul. Se duse la telefon şi răspunse.

— Alo... A, bună, Paul, unde eşti? Cât stai acolo? Da, grozav, treci pe la mine în drum. Bine, sunt acasă.

Se întoarse să citească corespondența ce-l aştepta.

5

Paul Madvig sosi la Ned Beaumont când clopotele de la biserica cenuşie de vizavi vesteau slujba de seară. Intră şi spuse din toată inima:

— Noroc, Ned! Când te-ai întors?

Era îmbrăcat într-un costum gri de *tweed.*

— În cursul dimineții, răspunse Ned în timp ce-şi strângeau mâna.

— Te-ai descurcat bine?

— Am găsit ce căutam, zâmbi Ned mulțumit, dezvelindu-şi toți dinții.

— Straşnic. Madvig zvârli pălăria pe un scaun şi se aşeză pe altul lângă cămin.

Ned Beaumont se întoarse la scaunul lui.

— S-a întâmplat ceva cât am fost plecat? întrebă el, luând paharul de cocteil pe jumătate gol de lângă *shaker*-ul de argint de pe masa de alături.

— Am descurcat afacerea cu canalizarea. S-a semnat contractul.

Ned sorbi din cocteil şi întrebă:

— A trebuit să renunți la mult?

— Prea mult. N-o să realizăm nici pe departe profitul necesar,

dar tot e mai bine decât o eventuală mişcare acum, în preajma alegerilor. Ne luăm noi revanşa la anul, cu lucrările de pavare a străzilor, când se vor demola clădirile anexe Salem şi Chestnut.

Ned Beaumont dădu din cap aprobator. Se uita la picioarele întinse şi încrucişate ale lui Madvig.

— N-ar trebui să porți ciorapi de mătase la haine de *tweed*, îi spuse.

Madvig ridică un picior să se uite.

— Nu? Îmi place mătasea.

— Atunci renunță la *tweed*. Pe Taylor Henry l-au îngropat?

— Vineri.

— Ai fost la înmormântare?

— Da, răspunse Madvig şi adăugă puțin timid: a fost dorința senatorului.

Ned Beaumont puse paharul pe masă şi-şi şterse uşor buzele cu o batistă albă scoasă din buzunarul de la piept.

— Ce mai face senatorul? îl privi pe Madvig cu coada ochiului, fără să-şi ascundă veselia.

Madvig răspunse timid şi de data asta:

— E bine. Azi după-masă am stat cu el aproape tot timpul.

— La el acasă?

— Da.

— Primejdia blondă era acolo?

Madvig se încruntă şi răspunse:

— Janet era acolo.

Punându-şi batista la loc. Ned scoase nişte sunete înfundate:

— Hm! Acum îi spui Janet. Ați progresat?

Lui Madvig îi reveni calmul. Răspunse potolit:

— Tot mai cred că am să mă însor cu ea.

— Ştie că ai intenții cinstite?

— Ned, pentru numele lui Dumnezeu, protestă Madvig. Cât ai de gând să mă mai interoghezi?

Ned râse, luă *shaker-ul* de argint, îl agită şi-şi mai turnă un pahar.

— Ce părere ai de uciderea lui Francis West? întrebă el cu paharul în mână.

Pentru o clipă, Madvig nu ştiu ce să creadă. Pe urmă, se lumină la fată şi spuse:

— A, tipul care a fost împuşcat aseară pe strada Achland?

— Exact.

Ochii albaştri ai lui Madvig exprimau din nou nedumerirea.

— Nu-l cunoşteam.

— Eram unul din martorii împotriva fratelui lui Walter Ivans. Acum, celălalt martor, Boyd West, se teme să depună mărturie, aşa că problema identificării cade.

— E straşnic, zise Madvig, dar n-apucă să termine vorba că o umbră de bănuială îi întunecă ochii. Îşi trase picioarele, se aplecă şi-l întrebă pe Ned:

— Se teme?

— Da. Sau, dacă preferi, e îngrozit.

Madvig îşi încordă fața şi deveni atent, iar ochii lui albaştri căpătară o expresie împietrită.

— Ce vrei să spui, Ned? întrebă el crispat.

Ned Beaumont îşi goli paharul şi-l puse pe masă.

— După ce i-ai spus lui Walt Ivans că nu poți să-l scoți pe Tim de la puşcărie până nu se termină alegerile, el s-a dus să-şi verse necazul la Shad O'Rory, spuse Ned, voit monoton, de parcă ar fi recitat o lecție. Shad a trimis câțiva urangutani de-ai lui să-i sperie pe cei doi frați West, ca să nu depună la proces împotriva lui Tim. Unul nu s-a speriat, şi atunci l-au lichidat.

— De ce dracu să-i pese lui Shad de necazurile lui Tim Ivans? reflectă Madvig încruntându-se.

Întinzând iar mâna după *shaker,* Ned zise nervos:

— Fac şi eu presupuneri. Ascultă.

— Spune, Ned. Ştii doar că-ți ascult întotdeauna presupunerile. Dacă ai ceva pe suflet, dă-i drumul.

Ned Beaumont puse *shaker-ul* jos fără să-şi fi turnat băutură şi spuse:

— S-ar putea să fie numai o bănuială, Paul, dar aşa văd eu lucrurile. Toată lumea ştie că Walt Ivans lucrează pentru tine şi sectorul trei, şi că este membru al clubului, şi toate celelalte, şi că ai face orice să-l scoți pe frate-său din strâmtoare, dacă ți-ar cere-o. Ei bine, toată lumea, sau foarte mulți, o să înceapă, să se întrebe dacă nu cumva tu ai ordonat să fie amenințați şi ucişi cei doi martori ca să tacă. Asta în ceea ce-i priveşte pe cei dinafară, cluburile feminine, de care ți-e aşa de teamă în perioada asta, şi cetățenii respectabili. Cei inițiați, cei cărora, mai ales, nu le-ar păsa dacă ai fi făcut asta, o să afle ceva ce o să semene cu realitatea. O să afle că unul din oamenii tăi a trebuit să se ducă la Shad, ca să-şi aranjeze problemele, şi că Shad le-a aranjat. Ei,

uite, asta-i încurcătura în care te-a băgat Shad, sau nu crezi că ar merge până acolo încât să te bage şi pe tine într-o încurcătură?

— Ba cred al naibii, ştiu c-ar face-o, păduchele dracului, mârâi Madvig printre dinți. Se aplecă spre o frunză verde, țesută în covoraşul de la picioarele sale.

După ce îl privi cu atenție, Ned continuă:

— Şi mai e ceva, un alt aspect. Poate nu se va întâmpla, dar eşti descoperit dacă Shad vrea să încerce.

— Ce? întrebă Madvig ridicându-şi privirea.

— Walt Ivans a fost toată noaptea trecută la club, până la două dimineața. Cu trei ore mai mult decât a stat el vreodată acolo, exceptând banchetele sau alegerile. Înțelegi? Clubul nostru era un alibi. Să presupunem, Ned vorbea acum cu glas stins şi ochii lui întunecați se măriseră şi erau gravi, că Shad îl speculează pe Walt ascunzând nişte dovezi, că el l-ar fi ucis pe West. Doamnele din cluburi şi toată lumea căreia îi place să facă paradă de astfel de lucruri o să creadă că alibiul lui Walt e fals, că noi l-am aranjat ca să-l apărăm.

— Mizerabilul! Madvig se ridică, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Doamne, cum aş vrea ca alegerile să se fi terminat sau să fie departe.

— Atunci nu s-ar mai fi întâmplat nimic din toate astea.

Madvig făcu câțiva paşi spre mijlocul camerei. Mormăi „Să-l ia dracu!“ şi se opri încruntându-se la telefonul de lângă uşa dormitorului. Pieptul lui uriaş se tot umfla, fără să tragă aer în piept. Vorbi din vârful buzelor şi fără să se uite la Ned:

— Găseşte un mijloc de a împiedica povestea asta cu alibiul. Făcu un pas spre telefon şi se opri.

— Ba nu, lasă, zise întorcându-se cu fața spre Ned. Cred că o să-l dau afară pe Shad din orăşelul nostru. M-am plictisit să-l tot am în preajmă. Da, cred că am să-l dau afară chiar acum, începând de astă-seară.

— Cum? întrebă Ned.

— Cum? răspunse Madvig rânjind. Uite, cred că o să-l pun pe Rainey să închidă localurile „Dog House“ şi „Paradise Gardens“ şi toate bombele despre care ştim că-i interesează pe prietenii lui. Cred că o să-l pun pe Rainey să le închidă una după alta, chiar în noaptea asta.

Ned şovăi.

— Îl pui pe Rainey într-o situație grea. Polițiştii noştri nu sunt

obişnuiţi să-şi bată capul cu aplicarea prohibiţiei. N-o să le prea convină.

— Pot s-o facă o dată şi pentru mine, zise Madvig, că tot nu-şi achită toate datoriile.

— Poate. Ned se mai îndoia încă. Dar toată treaba asta seamănă prea mult cu încercarea de a forţa uşa unui seif cu un butoi cu pulbere, când ai putea foarte bine s-o deschizi folosind un şperaclu.

— Ai vreo idee, Ned?

— Nu-i ceva sigur, dar cred că mai putem aştepta câteva zile până...

— Nu, zise Madvig, să acţionăm. Eu nu mă pricep, să forţez seifuri, Ned, dar ştiu să lupt, în felul meu cu amândouă mâinile. N-am învăţat niciodată să boxez, şi atunci când am încercat am fost bătut. O să-i dau domnului O'Rory butoiul cu pulbere.

6

Bărbatul vânjos, purtând ochelari cu rame de corn, zise:

— Aşa că, nu trebuie să-ţi faci nicio grijă în această privinţă. Şi se aşeză iar pe scaun, mulţumit.

Tipul din stânga lui, osos, cu o mustaţă castanie stufoasă, şi fără prea mult păr pe cap, îi zise celui de lângă el:

— Nu mi se pare prea grozav, ce dracu!

— Nu? Bărbatul vânjos se întoarse şi-l fulgeră cu privirea prin ochelari. Ştii, Paul n-a mai venit niciodată la mine, ca să...

— Aş, da de unde!

— L-ai văzut pe Parker, Breen? îl întrebă Madvig pe tipul osos.

— Da, l-am văzut, zice că cinci, dar cred că mai putem scoate ceva de la el, răspunse Breen.

— Cred şi eu, zise dispreţuitor bărbatul cu ochelari,

— Da? Aşa uşor, de la cine? întrebă Breen rânjind.

În uşa mare de stejar se auziră trei bătăi. Ned Beaumont se ridică de pe scaunul pe care-l călărea, se duse la uşă şi o deschise câţiva centimetri.

Cel care bătuse era un om negricios, cu o frunte îngustă şi haine albastre mototolite. Fără să intre în cameră, încercă să vorbească în şoaptă, dar fiind emoţionat, toată lumea din cameră îl auzi:

— Shad O'Rory e jos. Vrea să-l vadă pe Paul.

Ned închise uşa şi se întoarse cu spatele la ea, ca să-l privească pe Paul Madvig. Din cei zece oameni aflaţi în cameră, numai ei doi nu păreau tulburaţi de vestea, anunţata. Toţi ceilalţi căutau să nu-şi arate emoţia. Unii s-au trădat totuşi prin nemişcare, niciunul nu mai respira ca înainte.

Ned Beaumont, prefăcându-se că uitase să repete, zise cu destul interes în glas:

— O'Rory vrea să te vadă. E jos.

Madvig se uită la ceas.

— Spune-i că momentan sunt prins, dar dacă mai aşteaptă puţin, o să-l primesc.

Ned dădu aprobator din cap şi deschise uşa.

— Spune-i că Paul e ocupat acum, îi dădu el instrucţiuni omului care bătuse în uşă, dar dacă mai stă pe aici, Paul o să-l primească.

Închise uşa.

Madvig întrebă un tip cu faţa pătrată, gălbuie, ce şanse au de a obţine mai multe voturi din partea cealaltă a străzii Chestnut. Tipul răspunse că, după părerea lui, o să obţină mai multe decât ultima dată, totuşi nu destule ca să dea o lovitură puternică opoziţiei. În timp ce vorbea, trăgea cu ochiul spre uşă.

Ned Beaumont se aşezase din nou călare pe un scaun, lângă fereastră, şi fuma o ţigară de foi.

Madvig îl întrebă pe altul ceva în legătură cu contribuţia bănească pe care trebuia s-o plătească un anume Hartwick pentru campania electorală. Cel întrebat nu se uita la uşă, dar răspunsul lui n-avea coerenţă.

Nici înfăţişarea calmă a lui Madvig şi Ned, nici concentrarea lor asupra problemelor campaniei electorale nu puteau împiedica încordarea ce creştea în cameră.

După cincisprezece minute, Madvig se ridică şi spuse:

— Ei, n-am ajuns încă la liman, dar începe să se întrezărească. Ţineţi-vă tare şi o să trecem examenul. Se duse la uşă şi dădu mâna cu toţi cei care plecau oarecum grăbiţi.

Când rămaseră numai ei în cameră, Ned Beaumont, care nu se ridicase de pe scaun, întrebă:

— Să rămân sau s-o şterg?

— Rămâi. Madvig se duse spre fereastră şi se uită jos, privind, strada China, scăldată în soare.

— Acționezi cu amândouă mâinile? întrebă Ned după o scurtă pauză.

Madvig se întoarse de la geam şi dădu din cap.

— Nu ştiu să pot acționa cu altceva decât poate cu picioarele, răspunse zâmbindu-i şmechereşte lui Ned.

Ned începu să spună ceva, dar fu întrerupt de zgomotul pe care-l făcea clanța uşii.

Uşa se deschise şi un bărbat nu prea înalt, de statură delicată, ce-l făcea să pară plăpând, îşi făcu apariția. Deşi părul îi era de un alb strălucitor, n-avea probabil mai mult de treizeci şi cinci de ani. Ochii de un gri-bleu luminos ieşeau în relief pe fața lungă şi îngustă, dar foarte frumos dăltuită. Avea un pardesiu bleumarin peste un costum bleumarin, iar într-o mâna cu mănuşă neagră ținea un melon.

În urma lui intră o brută de aceeaşi statură, cu picioare crăcănate, negricioasă, semănând cu o maimuță din cauza umerilor aduşi, a brațelor lungi şi groase, şi a feței turtite. Avea o pălărie gri pe cap. Închise uşa, se rezemă de ea şi-şi băgă mâinile în buzunarele de la palton.

Primul, care între timp făcuse câțiva paşi în cameră, îşi puse pălăria pe un scaun şi începu să-şi scoată mănuşile.

Madvig, cu mâinile în buzunar, zâmbi amabil zicând:

— Ce mai faci, Shad?

Bărbatul cu părul alb răspunse:

— Bine, Paul. Dar tu? Avea o voce muzicală de bariton, cu un foarte uşor accent irlandez.

Madvig făcu semn discret spre bărbatul de pe scaun şi întrebă:

— Îl cunoşti pe Beaumont?

— Da, răspunse O'Rory.

— Da, spuse şi Ned.

Nu se salutară, iar Ned nu se sculă de pe scaun.

Shad O'Rory terminase de scos mănuşile, le puse în buzunarul de la pardesiu şi spuse:

— Politica e politică, şi afacerile afaceri. Mi-am plătit dreptul de a acționa şi sunt dispus să-l plătesc în continuare, dar vreau să am ceea ce plătesc. Vocea lui plăcută nu exprima altceva decât seriozitate.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Madvig cu oarecare indiferență.

— Vreau să spun că jumătate din polițiştii din oraş chefuiesc cu banii pe care-i primesc de la mine şi de la unii din prietenii

mei.

Madvig se aşeză la masă.

— Ei şi? întrebă el la fel de nepăsător.

— Vreau să am ceea ce plătesc. Plătesc să fiu lăsat în pace. Vreau să fiu lăsat în pace, pricepi?

Madvig chicoti.

— Shad, cred că n-ai venit să te plângi la mine că polițiştii tăi nu vor să se lase cumpărați?

— Doolan mi-a spus aseară că ordinele de închidere a localurilor mele veneau direct de la tine.

Madvig chicoti din nou şi se întoarse spre Ned.

— Tu ce zici de asta, Ned?

Ned zâmbi uşor fără să răspundă.

— Ştii ce cred eu? întrebă Madvig. Cred că acest căpitan Doolan munceşte prea mult. Cred că cineva ar trebui să-i dea frumuşel un concediu lung, lung de tot. A, să nu uit!

— Mi-am plătit liniştea, Paul, şi vreau s-o am, zise O'Rory. Afacerile sunt afaceri, şi politica politică. Să nu le amestecăm.

— Ba da, zise Madvig.

Ochii albaştri ai lui Shad O'Rory priviră visători undeva departe. Zâmbi puțin trist şi vorbi cu aceeaşi notă de tristețe în glasul lui muzical, cu accent irlandez:

— Asta înseamnă crimă.

Ochii albaştri ai lui Madvig erau metalici, ca şi glasul din care nu se putea înțelege decât atât.

— Dacă aşa vrei tu…

— Trebuie, zise la fel de trist bărbatul cu părul alb. Sunt prea tare ca să mai primesc ordine de la tine.

Madvig se lăsă pe spate şi-şi încrucişa picioarele. Vorbi fără să dea prea mare importanță cuvintelor:

— Poate eşti prea tare ca să le primeşti, totuşi o să le primeşti.

Îşi țuguie buzele şi adăugă după un moment:

— Dealtfel le şi primeşti.

Visarea şi tristețea dispărură îndată din ochii lui Shad O'Rory. Îşi puse melonul, îşi potrivi gulerul şi, ridicând un deget lung şi alb spre Madvig, îi spuse:

— Astă-seară deschid bomba „Dog House”. Nu vreau să fiu deranjat. Încearcă şi o să vezi, am să te deranjez eu pe tine.

Madvig îşi desfăcu picioarele şi se întinse să ia telefonul de pe masă. Formă numărul de la poliție, îl ceru pe şef şi-i spuse:

— Alo, Rainey… Da, bine. Ce fac băieții? Bravo. Ascultă, Rainey, am auzit că Shad are de gând să deschidă astă-seară… Da… Da, închide, trânteşte-le uşa aşa de tare încât să sară… Bun… Sigur. La revedere.

Împinse telefonul la loc şi-i spuse lui O'Rory:

— Acum ai înțeles care-i situația? S-a isprăvit cu tine, Shad. S-a isprăvit pentru totdeauna.

— Am înțeles, zise Shad încet. Se întoarse, deschise uşa şi ieşi afară.

Bruta cu picioare crăcănate se opri să scuipe voit pe covorul din fața lui şi să se uite cu ochi îndrăzneți şi provocatori la Madvig şi la Ned Beaumont. Pe urmă ieşi.

Ned Beaumont se şterse pe mâini cu batista. Nu-i spuse nimic lui Madvig care se uita întrebător la el. Ochii lui Ned erau întunecați.

— Ei? întrebă Madvig după o clipă.

— Prost, Paul, răspunse Ned.

Madvig se ridică şi se duse spre fereastră.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el, oare nu te mulțumeşte niciodată nimic?

Ned se sculă de pe scaun şi se duse spre uşă.

Întorcându-se de la fereastră, Madvig îl întrebă furios:

— Asta-i altă nebunie de-a ta?

— Da, răspunse Ned şi plecă.

Coborî, îşi luă pălăria şi părăsi clubul „Log Cabin". Merse pe jos până la gară, cumpără un bilet pentru New York cu loc rezervat la un tren de noapte. Apoi luă un taxi care-l duse până acasă.

7

O femeie voinică, fără forme, cu rochie cenuşie şi un băiat rotofei, nu prea mare, umpleau, sub supravegherea lui, cufărul lui Ned Beaumont şi trei geamantane de piele când se auzi soneria.

Femeia, care şedea în genunchi, se ridică mormăind şi se duse la uşă. O deschise larg.

— Domnul Madvig! Poftiți, vă rog.

Madvig intră zicând:

— Ce mai faci, doamnă Duveenn? Întinereşti pe zi ce trece. Privirea i se opri asupra cufărului şi a geamantanelor. Apoi îl

observă pe băiat. Noroc, Charley! Eşti gata de muncă, să lucrezi la betonieră?

Băiatul îi zâmbi sfios şi răspunse:

— Bună seara, domnule Madvig.

Madvig îi zâmbi lui Ned Beaumont şi-l întrebă:

— Călătoreşti?

— Da răspunse Ned politicos.

Madvig se uită prin cameră, privi cufărul şi geamantanele, hainele îngrămădite pe scaune, şi sertarele deschise. Femeia şi băiatul îşi reluară lucrul. Ned Beaumont găsi două cămăşi cam decolorate într-o grămadă, pe un scaun, şi le puse deoparte.

— Eşti liber pentru o jumătate de oră, Ned? îl întrebă Madvig.

— Am timp berechet.

— Ia-ți pălăria, zise Madvig.

Ned îşi luă pălăria şi pardesiul.

— Băgați înăuntru cât puteți, îi spuse femeii, îndreptându-se cu Madvig spre uşă. Ce nu încape poate fi trimis cu celălalt transport.

Coborâră în stradă şi o luară spre sud.

— Unde pleci, Ned? întrebă Madvig.

— La New York.

Intrară pe o alee.

— Definitiv? întrebă Madvig.

— Plec definitiv de aici, răspunse Ned dând din umeri.

Deschiseră o uşă verde de lemn ce se afla în zidul de cărămidă roşie al unei clădiri, intrară într-un culoar, şi de acolo, printr-o altă uşă, într-un bar unde erau vreo cinci-şase clienți. Îl salutară pe barman şi trei dintre clienți şi trecură într-o încăpere mică, numai cu patru mese, în care nu era nimeni. Se aşezară la o masă.

Barmanul îşi băgă capul şi-i întrebă:

— Bere, ca de obicei, dom'lor?

— Da, răspunse Madvig. Apoi după ce barmanul se retrase, întrebă: De ce?

— M-am săturat de oraşele mici.

— Vrei să spui că te-ai săturat de mine?

Ned nu răspunse nimic.

Madvig nu vorbi nici el un timp, apoi oftă şi spuse:

— Ai găsit momentul potrivit să mă părăseşti.

Barmanul intră cu două halbe de bere blondă şi o farfurie cu

biscuiți. După ce plecă, Madvig exclamă:

— Da greu se mai înțelege omul cu tine, zău, Ned!

— N-am susținut niciodată contrariul, răspunse Ned dând din umeri. Ridică halba şi bău.

Madvig fărâmiță un biscuit.

— Chiar vrei să pleci, Ned? întrebă el.

— Da.

Madvig lăsă resturile de biscuit pe masă şi scoase un carnet de cecuri din buzunar. Rupse o foaie, scoase stiloul din alt buzunar şi completă cecul. Îl flutură, ca să se usuce, şi-l puse pe masă în fața lui Ned.

Uitându-se la cec, Ned Beaumont dădu din cap şi spuse:

— Nu-mi trebuie bani, şi nu-mi datorezi nimic.

— Ba da. Îți datorez mai mult decât atât, Ned. Aş vrea să-l iei.

— Bine, mulțumesc, spuse Ned şi băgă cecul în buzunar.

Madvig bău berea, mâncă un biscuit, bău din nou, puse halba pe masă şi întrebă:

— Azi după-masă, la club, s-a mai întâmplat şi altceva?

— Cu mine să nu vorbeşti aşa. Nimeni nu-mi vorbeşte astfel.

— Ce dracu, Ned, doar n-am spus nimic.

Ned tăcu.

Madvig bău din nou.

— Ai putea să-mi spui de ce crezi că am procedat greşit cu O'Rory?

— La ce bun?

— Încearcă.

— Bine zise Ned, dar n-are rost. Îşi înclină scaunul pe spate, ținând halba într-o mâna şi câțiva biscuiți în cealaltă. Shad o să lupte. Trebuie. L-ai încolțit, i-ai spus că a isprăvit-o aici pentru totdeauna. Acum n-are altceva de făcut decât să încerce lovitura cea mare. Dacă poate să-ți dea peste cap alegerile, va face tot posibilul. Dacă tu câştigi alegerile, el oricum trebuie să-şi ia tălpăşița. Foloseşti poliția împotriva lui. El va trebui să acționeze, să se lupte cu poliția, şi o va face. Asta înseamnă că va urma un val de crime. Tu încerci să realegi întreaga administrație a oraşului. Ei bine, urmând un val de crime, pe care pariez că n-o să-l poată împiedica, nu vor avea decât de pierdut. O să...

— Crezi că ar fi trebuit să cedez? întrebă Madvig încruntându-se.

— Nu, nu asta. Cred că ar fi trebuit să-i laşi o ieşire,

posibilitatea de retragere. N-ar fi trebuit să-l pui la zid.

Madvig se posomori şi mai tare.

— Nu pricep deloc felul tău de a acționa. El a început. Tot ce ştiu e că atunci când ai încolțit pe cineva, intri peste el şi isprăveşti. Cu sistemul ăsta am reuşit până acum. Se înroşi puțin. Ned, nu vreau să spun că mă cred un Napoleon sau cam aşa ceva, dar am plecat din bătrânul Fifth, unde eram comisionar la Packy Food, ca să ajung azi aici, unde stau binişor.

Ned Beaumont îşi goli halba şi readuse scaunul la poziția normală.

— Ți-am spus că n-are rost. Fă cum vrei. Crezi mai departe că ce mergea la Fifth merge peste tot.

Cu oarecare resentiment, dar şi umilință, Madvig întrebă.

— Nu mă crezi un mare politician, nu-i aşa, Ned? Ned se înroşi.

— N-am spus asta, Paul.

— Dar, de fapt, asta-i părerea ta, nu-i aşa? insistă Madvig.

— Nu, dar cred că de data asta te-ai lăsat păcălit. Mai întâi i-ai lăsat pe cei doi Henry să te linguşească, ca să-l susții pe senator. Aveai şansa să câştigi şi să termini cu un duşman încolțit, dar s-a întâmplat ca duşmanul să aibă o fată, poziție socială bună, şi câte altele, aşa că…

— Isprăveşte, Ned, mârâi Madvig.

Fața lui Ned îşi pierdu expresia. Se ridică spunând:

— Ei, trebuie să plec, şi se întoarse spre uşă. Madvig veni imediat lângă el şi-i puse mâna pe umăr.

— Aşteaptă, Ned.

— Ia mâna de pe mine, zise Ned fără să se uite înapoi.

Madvig întinse şi cealaltă mâna, îl luă de braț şi-l întoarse.

— Ascultă, Ned, începu el.

— Dă-mi drumul, zise Ned, cu buzele albite şi crispate.

Madvig îl scutură.

— Nu fi prost, ce dracu! Tu şi cu mine…

Ned îl lovi pe Madvig cu pumnul stâng.

Madvig făcu doi paşi înapoi. Timp de trei secunde rămase cu gura căscată, uluit. Apoi se învineți de furie, strânse tare din fălci, se încovoie şi se repezi cu pumnii strânşi clătinându-se.

Ned Beaumont întinse mâna să apuce o halbă de pe masă, dar n-o luă. Se aplecase într-o parte, continuând să-l înfrunte pe celălalt, cu fața suptă, rigidă, cu dungi albe de încordare în jurul gurii, cu ochii negri uitându-se fioros în ochii albaştri ai lui

Madvig.

Stăteau la aproape un metru distanță, unul blond, înalt şi puternic, aplecat mult înainte, cu umeri încordați, cu pumnii gata pregătiți, celălalt, cu păr şi ochi negri, înalt şi slab, cu trupul aplecat puțin într-o parte, şi cu mâna întinsă spre halba de bere. În afară de răsuflarea lor nu se mai auzea nimic. Nici dincolo de uşă, din bar, nu se auzea nimic, nici clinchet de pahare, nici vorbă sau apă curgând.

După două minute, Ned Beaumont lăsă halba din mâna şi se întoarse cu spatele la Madvig. Fața lui rămase neschimbată, doar ochii, ce nu-l mai țintuiau pe Madvig, deveniră duri şi metalici. Fără să se grăbească, făcu un pas spre uşă.

— Ned! glasul răguşit al lui Madvig venea din adâncul lui.

Ned se opri fără să se întoarcă. Deveni şi mai alb.

— Nemernicule!

Ned se întoarse încet.

Madvig întinse mâna şi-l împinse pe Ned într-o parte, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să-şi caute repede un punct de sprijin. Se rezemă pe un picior şi puse mâna pe un scaun.

— Ar trebui să te bat măr.

Ned Beaumont zâmbi ruşinat şi se aşeză pe scaunul pe care-l atinsese. Madvig se aşeză în fața lui şi bătu cu halba în masă.

Barmanul deschise uşa şi băgă capul.

— Bere, zise Madvig.

Prin uşa deschisă răzbea zgomot de glasuri şi de pahare ciocnite şi trântite pe mese.

CAPITOLUL IV
Bârlogul lupului

1

— Intră, zise Ned Beaumont, care îşi lua micul dejun în pat, când auzi bătând în uşa de la intrare. Uşa se deschise şi se închise la loc.

— Unde eşti, Ned? întrebă un glas gros, răguşit, ce venea din sufragerie, dar nu apucă să răspundă că stăpânul glasului apăru în uşa dormitorului zicând: Stai comod.

Era un bărbat voinic, cu fața pătrată, galbenă, cu gura mare cu buze groase, cu ochi negri ce priveau saşiu. În colțul gurii avea o țigară.

— Bună, Whisky, îi zise. Ned. Ia un scaun.

Whisky se uită prin cameră.

— Frumoasă casă ai.

Îşi scoase țigara din gură şi fără să întoarcă fața arătă cu țigara peste umăr, spre sufragerie:

— Ce-i cu bagajele alea? Te muți?

Ned mestecă pe îndelete şi înghiți jumările înainte de a răspunde:

— Mă bate gândul.

— Da? întrebă Whisky şi se aşeză pe un scaun în fața patului. Unde?

— La New York, poate.

— Ce înseamnă poate?

— Adică am un bilet până acolo.

Whisky scutură scrumul pe jos, îşi puse iar țigara în colțul stâng al gurii şi trase fum pe nas.

— Cât o să lipseşti?

Ned ținea ceaşca de cafea gata s-o ducă la gură. Se uită gânditor la tânărul din fața lui. În cele din urmă răspunse:

— Am un singur bilet, dus. Apoi luă o înghițitură.

Whisky se uită saşiu la Ned până când închise complet un ochi iar celălalt deveni o dungă subțire neagră. Scoase țigara din gură şi scutură iar scrumul pe jos. Glasul lui răguşit era insistent.

— De ce nu te duci la Shad înainte de plecare? întrebă el.

Ned puse ceaşca jos zâmbind.

— Shad şi cu mine nu suntem atât de buni prieteni încât să-l deranjeze că plec fără să-i spun la revedere.

— Nu de asta-i vorba, zise Whisky.

Ned luă tava şi o puse pe noptieră. Se întoarse pe o parte, proptindu-se într-un cot pe perne. Îşi trase pătura mai sus, pe piept. Apoi întrebă:

— Dar despre ce-i vorba?

— Uite despre ce: tu şi cu Shad ar trebui să lucrați împreună.

— Nu cred, dădu Ned din cap.

— S-ar putea să greşeşti.

— Poate, mărturisi Ned. O dată, în 1912, am greşit. Nu ştiu dacă nu cumva greşesc şi acum.

Whisky se ridică să stingă țigara într-una din farfuriile de pe tavă. În picioare, lângă pat, întrebă:

— De ce nu încerci, Ned?

Ned se încruntă.

— Mi se pare pierdere de vreme, Whisky. Nu cred că Shad şi eu mine ne-am putea înțelege.

Whisky îşi sugea cu zgomot im dinte. Buzele groase, lăsate în jos, îl făceau să aibă un aer disprețuitor.

— Shad crede că ați putea.

— Da? Ned deschise ochii. El te-a trimis aici?

— Sigur. Crezi că aş fi venit, vorbindu-ți cum îți vorbesc, dacă nu m-ar fi trimis el?

— De ce? întrebă Ned, făcând ochii mici.

— Fiindcă s-a gândit că el şi cu tine ați putea face treabă.

— De ce crede că am putea lucra împreună?

Whisky se strâmbă.

— Vrei să mă duci, Ned?

— Nu.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, crezi că nu ştie tot oraşul că ieri te-ai certat cu Paul la bomba lui Pip Carson?

— Asta-i, va să zică, zise Ned încetişor, ca pentru el.

— Asta-i, îl asigură omul cu glasul răguşit, şi Shad a aflat din întâmplare că v-ați certat, fiindcă tu credeai că Paul n-ar fi trebuit să se atingă de cârciumile lui Shad. Aşa că acum te-ai putea pune destul de bine cu Shad, dacă ai şti să te foloseşti de asta.

— Nu ştiu, zise Ned gânditor. Aş vrea să plec de aici, să mă întorc în oraşul cel mare.

— Fii înțelept, spuse Whisky cu glas răgușit. Orașul rămâne acolo și după alegeri. Stai aici. Știi că Shad are bani mulți și-i pune pe toți la bătaie, ca să-l înfrângă pe Madvig. Stai aici și ia și tu ceva din ei.

— Da, zise Ned încet, n-ar strica să stau de vorbă cu el.

— Sigur că nu, ce dracu, zise Whisky inimos. Ia-ți țoalele și să mergem chiar acum.

— Bine, zise Ned, sculându-se din pat.

2

Shad O'Rory se ridică în picioare și se înclină, fără să-i întindă mâna.

— Îmi pare bine că te văd, Beaumont. Pune-ți pardesiul și pălăria unde vrei.

— Bună dimineața, spuse Ned dezbrăcându-se.

— Ne vedem mai târziu, băieți, zise Whisky din ușă.

— Da, bine, răspunse O'Rory, iar Whisky plecă, închizând ușa.

Ned Beaumont își puse pardesiul pe spătarul unei canapele, pălăria peste el, și se așeză alături. Îl privea pe O'Rory fără curiozitate.

O'Rory se înfundase în scaunul lui scund, acoperit cu perne moi, de un vișiniu închis. Se așeză picior peste picior, împreunându-și mâinile pe genunchi. Își înclină capul frumos sculptat, uitându-se pe sub sprâncene, cu ochii lui cenușii-albaștri, la Ned Beaumont. Vorbi cu un accent irlandez, plăcut și melodios.

— Îți datorez ceva pentru că ai încercat să-l convingi pe Paul să nu?

— Nu, zise Ned.

— De ce nu?

— Nu. Atunci eram de partea lui. Ceea ce i-am spus era spre binele lui. Credeam că greșește.

— O să-și dea seama înainte de a se prăbuși, spuse O'Rory zâmbind.

Urmă un moment de tăcere. O'Rory stătea pe jumătate îngropat în scaun, zâmbindu-i lui Ned, care ședea pe sofa și-l privea cu ochi inexpresivi.

O'Rory întrerupse tăcerea:

— Ce ți-a spus Whisky?

— Nimic, doar că vrei să mă vezi.

— Da, până aici n-a greşit, zise O'Rory frecându-si uşor mâinile. E adevărat că te-ai certat pentru totdeauna cu Paul?

— Credeam că ştii; doar de asta ai trimis după mine.

— Am auzit, dar asta nu înseamnă totul. Ce voiai să faci acum?

— Am un bilet pentru New York în buzunar şi bagajele făcute.

O'Rory îşi mângâie părul alb, unsuros.

— Ai venit aici de la New York, nu-i aşa?

— N-am spus niciodată nimănui de unde vin.

O'Rory îşi luă mâna de pe păr şi schiță un uşor gest de protest.

— Să nu crezi că sunt omul care să pună preț pe asemenea lucru, puțin îmi pasă de unde vine cineva.

Ned nu răspunse nimic.

Omul cu părul alb zise:

— Dar mă interesează unde te duci, şi dacă lucrurile ar merge cum vreau, n-ai pleca încă la New York. Nu te-ai gândit că ai putea realiza ceva aici?

— Nu. Adică nu, până la venirea lui Whisky.

— Şi acum ce crezi?

— Nu ştiu încă nimic. Te ascult.

O'Rory îşi trecu din nou mâna prin păr. Ochii lui cenuşii-albaştri erau prietenoşi şi vicleni. Întrebă:

— De când eşti aici?

— De cincisprezece luni.

— Şi cu Paul de când lucrezi aşa de aproape?

— De un an.

O'Rory încuviință.

— Trebuie să ştii o mulțime de lucruri despre el.

— Da, ştiu.

— O mulțime de lucruri pe care le-aş putea folosi.

— Ce propunere ai? întrebă Ned calm.

O'Rory se ridică de pe scaun şi se duse la uşa opusă celei pe care intrase Ned. O deschise, şi un uriaş buldog englezesc intră legănându-se. O'Rory se aşeză iar. Câinele se întinse pe covorul din fața scaunului, țintuindu-şi stăpânul cu privirea-i posomorâtă.

O'Rory spuse:

— Pot să-ți ofer posibilitatea de a-i plăti lui Paul cu vârf şi îndesat.

— Pentru mine, asta nu înseamnă nimic. În ce mă priveşte, suntem chit.

O'Rory ridică privirea şi întrebă încetişor:

— Şi n-ai vrea să faci nimic ca să-l răneşti?

— N-am spus asta, replică Ned puţin iritat. Nu-mi pasă dacă-l rănesc, dar pot s-o fac singur oricând, şi nu vreau să crezi că îmi dai ceva, dacă îmi oferi o asemenea posibilitate.

O'Rory clătină din cap cu plăcere.

— Îmi convine, zise el, consider că e ca şi lovit. De ce l-a aranjat pe tânărul Henry?

— Ia-o încet, râse Ned. N-am auzit încă propunerea. Ce javră drăguţă! Câţi ani are?

— Şapte.

O'Rory întinse un picior şi frecă câinele pe nas. Câinele mişcă leneş din coadă.

— Te deranjează afacerea asta? După alegeri, îţi dau bani să-ţi deschizi cel mai grozav tripou ce a existat vreodată în acest Stat, şi le las să-l conduci singur, protejându-te cât pot de mult.

— Asta dacă o să câştigi, zise Ned cam plictisit. Şi oricum nu sunt sigur dacă rămân aici după alegeri, şi nici chiar până atunci.

O'Rory lăsă câinele în pace, se uită la Ned, zâmbi visător şi întrebă:

— Nu crezi că o să câştigăm alegerile?

Ned zâmbi.

— Cred că nu.

Cu acelaşi zâmbet visător, O'Rory întrebă din nou:

— Beaumont, nu eşti suficient de convins ca să treci de partea mea, nu-i aşa?

— Nu. Ned se ridică şi-şi luă pălăria. N-a fost ideea mea. I-am spus lui Whisky că o să-mi pierd vremea. Vru să-şi ia pardesiul.

— Stai jos, zise omul cu păr alb. Putem să mai stăm de vorbă, nu-i aşa? Şi poate ajungem totuşi la o învoială în cele din urmă.

Ned şovăi, dădu uşor din umeri, îşi scoase pălăria, o puse lângă pardesiu pe sofa, şi se aşeză alături.

O'Rory spuse:

— Îţi dau chiar acum zece mii de dolari bani gheaţă, dacă vii cu mine, şi alte zece în noaptea alegerilor, dacă-l învingem pe Paul, şi menţin oferta cu tripoul, dacă-ţi convine.

Ned îşi ţuguie buzele şi se uită posomorât la O'Rory pe sub sprâncenele încruntate.

— Vrei să-l spionez.

— Vreau să publici în „*Observer*” adevărul cu privire la tot ce ştii despre el, la toate afacerile în care a fost amestecat – contractele cu canalizarea, cum şi de ce l-a omorât pe Taylor Henry, povestea cu Shoemarker din iarna trecută, şi toată porcăria cu felul în care conduce oraşul.

— Povestea cu contractele de canalizare nu mai e interesantă acum, zise Ned vorbind de parcă ar fi fost subjugat de alte gânduri. A renunțat la profiturile lui ca să nu iasă scandal.

— De acord, admise O'Rory cu o încredere oarbă, dar afacerea Taylor Henry există.

— Da, cu asta o să-l prindem, zise Ned încruntându-se, dar nu ştiu dacă putem folosi afacerea Shoemaker fără să fiu şi eu amestecat.

— Atunci nu, zise O'Rory repede. Asta cade. Ce altceva mai avem?

— Poate în legătură cu controlul asupra tramvaielor şi cu neregulile de anul trecut din biroul administrației districtului. Va trebui să facem unele cercetări în prealabil.

— Nu avem decât de câştigat amândoi, zise O'Rory. O să-l pun pe Hinkle, tipul de la „*Observer*” să redacteze materialul. Tu-i dai informațiile şi-l laşi pe el să scrie. Am putea începe cu povestea Taylor Henry, care-i recentă.

— Poate, murmură Ned mângâindu-şi mustața.

Shad O'Rory izbucni în râs.

— Vrei să spui că ar trebui să începem cu cei zece mii de dolari? întrebă el. Nu e rău. Se ridică, se îndreptă spre uşa pe care intrase câinele, o deschise şi ieşi închizând-o. Câinele nu s-a mişcat din fața scaunului.

Ned Beaumont îşi aprinse o țigară de foi. Câinele întoarse capul şi-l privi.

O'Rory veni cu un teanc mare de bancnote verzi de câte o sută de dolari, legate cu o banderolă de hârtie cafenie, pe care scria cu cerneală albastră 10.000. Luă teancul de bancnote cu cealaltă mină şi spuse:

— A venit Hinkle. I-am spus să intre.

Ned se încruntă.

— Mi-ar trebui puțin timp să-mi ordonez gândurile.

— Spune-i-le lui Hinkle aşa cum îți vin. El o să le dea forma potrivită.

Ned încuviință. Aruncă o gură de fum albastru şi zise:
— Da, asta pot s-o fac.
O'Rory îi întinse teancul de bani.
Ned mulțumi, îl luă şi-l puse la piept, umflându-şi buzunarul.
— Mulțumirile sunt reciproce, zise O'Rory aşezându-se iar pe scaun.
Ned îşi scoase țigara din gură.
— Mi-am adus aminte de ceva ce vreau să-ți spun, zise el. Să ştii că pe Paul n-are să-l deranjeze mai mult decât acum, dacă îi pui în spate lui Walt Ivans uciderea lui West.
Înainte de a întreba de ce, O'Rory se uită curios o clipă la Ned.
— Pentru că Paul n-o să-l lase să folosească alibiul de la club.
— Vrei să spui că o să ordone băieților că Ivans a fost acolo?
— Da.
O'Rory plescăi din limbă.
— De unde i-a venit ideea ca o să-i fac figura lui Ivans?
— Ne-am închipuit.
— Adică tu ți-ai închipuit, zâmbi O'Rory. Paul nu e chiar atât de şmecher.
Ned făcu o strâmbătură de modestie şi întrebă:
— Ce i-ai pus în cârcă?
O'Rory chicoti.
— L-am trimis pe caraghios la Braywood, să cumpere revolverele pe care le-am folosit. Ochii lui cenuşii-albaştri deveniseră aspri şi tăioşi. Apoi clipiră amuzați.
— Ei bine, atunci nu mai ține, dacă Paul e pus pe scandal. Dar asta l-a făcut să-mi caut e ceartă, nu-i aşa?
— Da, zise Ned, cu toate că mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple. Paul socoate că te-a ajutat şi că trebuie să rămâi sub aripa lui ocrotitoare, nu să ajungi aşa de puternic ca să-l poți distruge.
O'Rory zâmbi.
— Ei bine, eu sunt omul care o să-l facă să-i pară rău că m-a ajutat, promise el. Poate să…
Uşa se deschise şi intră un tânăr în haine gri, largi. Avea nasul şi urechile foarte mari. Părul de un castaniu nedefinit nu mai fusese pieptănat de mult, iar obrazul destul de soios era prea zbârcit pentru vârsta lui.
— Intră, Hinkle, zise O'Rory. Iată-l pe Beaumont. El o să-ți dea informațiile. Să-mi arăți şi mie când o să fie gata. O să dăm prima

lovitură în ziarul de mâine.

Hinkle îşi dezveli dinţii stricaţi într-un zâmbet şi mormăi ceva politicos, dar neinteligibil; Ned Beaumont se ridică şi spuse:

— E-n regulă. Să mergem la mine să ne-apucăm de treabă.

O'Rory nu se declară de acord.

— E mai bine aici.

Ned îşi luă pălăria şi pardesiul, apoi spuse zâmbind:

— Regret, dar aştept nişte telefoane şi am şi alte treburi. Ia-ţi pălăria, Hinkle.

Hinkle, cu o înfăţişare speriată, stătea nemişcat

— Va trebui să stai aici, Beaumont, zise O'Rory. Nu putem risca să ţi se întâmple ceva. Aici ai toată protecţia.

Ned Beaumont zâmbi cum ştia el mai frumos.

— Dacă te gândeşti la bani, băgă mâna în buzunar scoţând teancul de hârtii, poţi să-i ţii până ce-ţi dau materialul.

— Nu mă gândesc la nimic, zise O'Rory calm. Dar dacă află Paul că ai venit la mine, ai încurcat-o, şi nu vreau să risc să fii curăţat.

— Va trebui să rişti, spuse Ned. Plec.

— Nu, se împotrivi O'Rory.

— Ba da, repetă Ned.

Hinkle se întoarse iute şi ieşi din cameră.

Ned se întoarse şi el pornind spre cealaltă uşă, prin care intrase, cu un mers drept, fără grabă.

O'Rory îi spuse ceva buldogului de la picioarele sale. Câinele se ridică în grabă, dar greoi, se duse legănându-se spre uşă, se opri în faţa ei aşezându-se în patru labe şi uitându-se posomorât la Ned Beaumont.

Ned zâmbi, cu buzele strânse, şi se întoarse cu faţa la O'Rory. Avea teancul de dolari în mână.

— Ştii unde poţi să-i ţii, zise el şi azvârli teancul de bancnote spre O'Rory.

În aceeaşi clipă, buldogul, cu o săritură stângace, îl prinse de încheietura numii. Din cauza şocului, Ned se răsuci spre stânga şi se lăsă apoi într-un genunchi, cu braţul până aproape de podea, ca să şi-l elibereze de povara câinelui.

Shad O'Rory se ridică de pe scaun şi se duse la uşa pe unde se retrăsese Hinkle. O deschise spunând:

— Intraţi o clipă.

Apoi se apropie. Ned, în genunchi, încerca să-şi slăbească

brațul din strânsoarea câinelui ce stătea întins pe podea, cu labele încordate.

Whisky cu doi tipi intrară în cameră. Unul era crăcănatul cu figură de maimuță care-l însoțise pe O'Rory la clubul „Log Cabin". Celălalt, un băiat blond de vreo nouăsprezece-douăzeci de ani, vânjos, cu obraji rumeni, ursuz, se postă în spatele lui Ned, între el şi uşă. Bruta crăcănată îl apucă pe Ned de brațul stâng, rămas liber. Whisky se opri la jumătatea drumului, între Ned şi cealaltă uşă.

— Patty! îşi strigă O'Rory câinele.

Potaia dădu drumul mâinii şi veni legănându-se la stăpânul lui.

Ned se ridică în picioare. Era palid şi cu fața transpirată. Se uită la mâneca ruptă şi la încheietura însângerată. Îi tremura mâna.

— Tu ai vrut-o, zise O'Rory cu accentul lui irlandez, muzical.

Ned Beaumont îşi înălță privirea spre el.

— Da, dar nu-i suficient, ca să mă împiedice să ies de aici.

3

Ned Beaumont deschise ochii şi gemu.

— Gura, lepră, mârâi băiatul blond cu obraji rumeni.

— Lasă-l în pace, Rusty, zise negriciosul care semăna cu o maimuță. Poate încearcă iar să scape, şi ne mai distrăm şi noi. Îşi privi rânjind articulațiile umflate ale degetelor. Fă cărțile.

Ned Beaumont mormăi ceva în legătură cu o oarecare Fedink şi se sculă în capul oaselor. Zăcea într-un pat îngust, fără niciun fel de cearşaf sau aşternut. Salteaua goală era pătată de sânge. Avea fața umflată, strivită şi mânjită de sânge. Din cauza sângelui uscat, mâneca de la cămaşă se lipise de încheietura mâinii unde îl muşcare câinele, iar mâna era acoperită de sânge care se usca. Era într-un dormitor mic, galben cu alb, mobilat cu două scaune, o masă, un scrin, o oglindă de perete, şi lângă pat trei stampe franțuzeşti, înrămate în alb. La picioarele patului era o uşă deschisă prin care se zărea interiorul unei băi de faianță albă. Mai văzu o uşă închisă. Ferestre nu erau.

Omul-maimuță şi băiatul blond cu obraji rumeni stăteau la masă şi jucau cărți. Pe masă erau aproape douăzeci de dolari, hârtii şi monede.

Ned Beaumont se uită la jucători cu ochi plini de ură, de-o strălucire întunecată ce venea din adânc, şi încercă să se dea jos din pat. I-a fost îngrozitor de greu. Braţul drept îi atârna neputincios. A trebuit să-şi dea jos fiecare picior, pe rând, cu mâna stângă. De două ori căzu pe o parte şi fu nevoit să se ridice în pat ajutându-se cu stânga.

Omul-maimuţă îl privi chiorâş şi-l întrebă ironic:

— Cum o mai duci, frate? Altminteri, cei doi îl uitară în pace.

În sfârşit se ridică în picioare lângă pat tremurând. Ajutându-se cu mâna stângă ajunse până la marginea patului. Acolo se îndreptă de spate şi cu ochii drept la ţintă merse împleticindu-se spre uşa închisă. Când se apropie de ea, se împiedică şi căzu în genunchi, dar cu mâna stângă, întinsă cu desperare, se prinse de clanţă ridicându-se iar în picioare.

Atunci, omul-maimuţă puse binişor cărţile pe masă zicând:

— Ei, gata, ajunge!

Rânji aşa de tare, încât îşi dezveli dinţii albi, frumoşi, ce se văzură că erau falşi. Se apropie de Ned care se crampona de clanţa uşii.

— Ei, gata, lighioană, zise omul-maimuţă şi, lăsându-se cu toată greutatea, îi trânti una în faţă cu pumnul drept.

Ned fu izbit de perete. Se lovi mai întâi cu capul apoi cu trupul, şi alunecă pe podea.

— Isuse, ai să-l cureţi, Jeff, zise Rusty posomorit, dar fără emoţie şi fără să lase cărţile din mâna.

— Pe ăsta? zise Jeff dându-i lui Ned una cu piciorul în coapsă. Nu poţi să-l cureţi, e tare. E un tip tare. Îi place să fie bătut. Se aplecă, îl apucă pe Ned de reverele hainei şi-l aşeză pe genunchi.

— Aşa-i că-ţi place, drăguţule? îl întrebă ţinându-l cu o mână, iar cu cealaltă lovindu-l peste faţă.

Clanţa se mişcă pe dinafară.

— Cine-i? întrebă Jeff.

— Eu, se auzi glasul plăcut al lui Shad O'Rory.

Jeff îl trase pe Ned destul de departe de uşă, ca s-o poată deschide, îl lăsă acolo şi descuie uşa cu o cheie scoasă din buzunar.

Intrară O'Rory şi Whisky. O'Rory se uită la omul de pe podea, pe urmă la Jeff, şi în cele din urmă la Rusty. Ochii lui cenuşii-albaştri se întunecară. Îl întrebă pe Rusty:

— Jeff l-a stâlcit în bătaie doar aşa, ca să se distreze?

Băiatul cu obrajii rumeni dădu din cap.

— Nu, zise el morocănos. Beaumont e o lichea. De fiecare dată când se trezeşte, se scoală şi face câte o boacănă.

— Dar nu-l vreau mort, nu încă, zise O'Rory. Se uită jos, la Ned. Vezi dacă poţi să-l faci să-şi revină. Vreau să-i vorbesc.

— Nu ştiu, zise Rusty, sculându-se de la masă. E ameţit destul de tare.

Jeff era mai optimist.

— Sigur că putem. O să vedeţi. Ia-l de picioare, Rusty. Jeff îl apucă de subsuori.

Îl duseră în baie şi-l băgară în cadă. Jeff puse dopul şi dădu drumul la apa rece atât de la robinet cât şi de la duş.

— Asta o să-l pună pe picioare într-o clipă, anunţă el.

Peste cinci minute, când îl scoaseră şiroind din cadă şi-l ridicară, Ned se putea ţine pe picioare. Îl duseră iar în dormitor. O'Rory şedea pe un scaun fumând o ţigară. Whisky plecase.

— Puneţi-l pe pat, ordonă O'Rory.

Jeff şi Rusty îl împinseră spre pat. Când îşi luă mâinile de pe el, Ned căzu drept pe spate. Îl traseră iar, ca să-l aşeze, şi Jeff îl lovea cu palma peste faţa zdrobită, zicând:

— Hai, Pip Van Winkle, trezeşte-te, trezeşte-te la viaţă.

— Are o şansă grozavă dacă se trezeşte, bombăni morocănosul de Rusty.

— Crezi că nu? întrebă Jeff voios şi-l pălmui din nou.

Ned deschise un ochi nu atât de umflat ca să nu mai poată fi deschis.

— Beaumont, zise O'Rory.

Ned încercă să se uite prin cameră, dar nu dădu niciun semn că-l vede pe Shad O'Rory.

O'Rory se sculă de pe scaun, se duse în faţa lui Ned şi se aplecă până ajunse cu obrazul la câţiva centimetri de al lui.

— Mă auzi, Beaumont? întrebă el.

Ochiul deschis al lui Beaumont îl privea cu o ură mocnită pe O'Rory.

— Beaumont, eu sunt, O'Rory. Mă auzi?

Mişcând cu greutate din buzele umflate, Ned rosti un „da" răguşit.

— Bine, zise O'Rory. Acum ascultă ce-ţi spun. O să-mi dai informaţiile privitoare la Paul. Vorbea foarte clar, fără să ridice glasul, fără să piardă ceva din muzicalitatea lui. Poate crezi că n-

ai să mi le dai, dar până la urmă o s-o faci. O să pun să te chinuiască până când o să vorbeşti. Mă-nțelegi?

Ned Beaumont zâmbi, un zâmbet groaznic din cauza feței zdrobite.

— N-o să ți le dau.

O'Rory se dădu înapoi.

— La lucru, băieți, pe el!

În timp ce Rusty şovăia, maimuța de Jeff îl lovi pe Ned peste mâna înălțată şi-l împinse în pat.

— O să-ncerc ceva.

Îl apucă pe Ned de picioare şi-l zvârli pe pat. Se apleca asupra lui, începând să-l frământe cu mâinile.

Trupul lui Ned zvâcni, şi el gemu de trei ori. După aceea rămase nemişcat. Jeff îşi luă mâinile de pe el. Respira greu pe gura lui de maimuță. Mormăi, jumătate plângându-se, jumătate sculându-se.

— Acum nu mai e bun de nimic.

4

Când îşi reveni, Ned Beaumont era singur în cameră. Luminile erau aprinse. Tot atât de greu ca înainte se dădu jos din pat şi se duse la uşă. Era închisă. Umblă la clanță, când uşa se deschise brusc, împingându-l la perete.

Intră Jeff, desculț, dezbrăcat.

— Zău că eşti grozav. Totdeauna, gata de şiretlicuri. Nu te-ai plictisit să tot fii buşit de pământ? Cu stânga îl apucă de beregată şi-l lovi cu pumnul în față de două ori, dar nu atât de tare ca înainte. Apoi îl împinse înapoi în pat. Stai dracului o dată acolo, mormăi el.

Ned Beaumont rămase nemişcat, cu ochii închişi.

Jeff ieşi, încuind uşa. Ned se dădu cu greu jos din pat şi se îndreptă spre uşă. O încercă. Apoi, făcu doi paşi înapoi şi încercă să se zvârle în ea, dar nu reuşi decât să se lovească. Continuă să încerce până când uşa se deschise iar şi intră Jeff.

— N-am văzut încă un tip căruia să-i placă să fie lovit atâta, şi pe care să-mi placă să-l lovesc atâta.

Se aplecă mult într-o parte şi-şi pregăti pumnul. Ned Beaumont stătu orbeşte în calea pumnului ce-l lovi în obraz şi-l trânti la pământ, unde se întinse cât era de lung, rămânând nemişcat.

Zăcea tot acolo şi peste două ore când intră Whisky în cameră.

Whisky îl trezi cu apă din baie şi-l ajută să se urce în pat.

— Gândeşte-te bine, îl rugă el. Ăştia te omoară, n-au pic de inimă.

Ned se uită la Whisky cu un ochi tulbure, plin de sânge.

— N-au decât, izbuti el să zică.

Şi pe urmă dormi până când îl treziră O'Rory, Jeff şi Rusty. Refuză să-i spună lui O'Rory ceva despre afacerile lui Paul Madvig. Îl traseră din pat, îl bătură până la nesimțire, şi îl zvârliră din nou pe pat.

Treaba se repetă peste câteva ore. Nu-i aduseră de mâncare. Venindu-şi în simțire după ultima bătaie, merse de-a buşilea până la baie; acolo, pe pardoseală, lângă piciorul chiuvetei, văzu o lamă de ras ruginită. I-au trebuit zece minute ca s-o ia şi ca degetele lui amorțite să izbutească s-o ridice de pe pardoseala de piatră. Încercă să-şi taie beregata, dar scăpă lama din mână după ce îşi zgâriase pielea în trei locuri, o aşeză pe pardoseala băii şi adormi suspinând.

Când se trezi din nou, reuşi să stea în picioare, îşi băgă capul în apa rece şi bău patru pahare cu apă. Apa îi făcu greață, pe urmă începu să tremure de frig. Se duse în dormitor şi se întinse pe salteaua goala, pătată de sânge, dar se sculă aproape imediat şi se întoarse imediat în baie, clătinându-se şi împiedicându-se, căutând în genunchi lama ruginită. O găsi şi o puse în buzunarul de la vestă, unde degetele-i se atinseră de brichetă. O scoase şi se uită la ea. O licărire uşoară îi trecu prin ochiul deschis. Era o licărire de nebunie.

Tremurând de-i clănțăneau dinții, se ridică şi se duse iar în dormitor. Râse răguşit când văzu un ziar sub masa. Pe care jucase cărți omul-maimuță şi băiatul posac cu obraji rumeni. Mototoli ziarul, îl rupse şi-l făcu bucăți, apoi îl puse pe jos, în fața uşii. În fiecare sertar al scrinului găsi o foaie de hârtie împăturită ce acoperea fundul sertarului. Le mototoli şi le puse alături de ziar lângă uşă. Cu lama făcu o tăietură lungă în saltea, scoase mari ghemotoace cenuşii de bumbac şi le puse tot lângă uşă. Nu mai tremura, nu se mai împiedică, se folosea cu îndemânare de amândouă mâinile, dar curând se plictisi să tot scobească salteaua şi târî ce mai rămăsese din ea, cu căptuşeală cu tot, până la uşă.

Chicoti şi, la a treia încercare, îşi aprinse bricheta. Dădu foc

părții de jos a grămezii de lângă uşă. La început, stătu aproape de grămadă, ghemuindu-se peste ea, dar pe măsură ce fumul se ridica se retrase pas cu pas, deşi nu voia. Începu să tuşească. Peste puțin timp intră în baie, muie un prosop şi-l înfăşură în jurul capului, acoperindu-şi ochii, nasul şi gura. Se întoarse poticnindu-se în dormitorul plin de fum, se lovi de pat şi se prăbuşi alături de el.

Acolo îl găsi Jeff când intră înjurând şi tuşind în ciuda cârpei pe care o ținea la nas şi la gură. Când a deschis uşa, a împins la o parte mormanul ce ardea.

Călcă cu piciorul peste rest ca să ajungă la Ned, pe care-l luă de guler şi-l scoase din cameră.

Afară, ținându-l încă de guler, Jeff îl azvârli până la capătul coridorului. Apoi îl împinse printr-o uşă deschidă.

— Mă întorc şi-ți mănânc urechile, lepădătură, spuse el şi-l lovi iar cu piciorul. Ieşi în coridor, trânti uşa şi răsuci cheia în broască.

Îmbrâncit în cameră, Ned Beaumont reuşi să nu cadă prinzându-se de o masă. Se îndreptă puțin de spate şi se uită în jur. Prosopul îi căzuse pe gât şi umeri ca un fular. Camera avea două ferestre. Se duse spre cea mai apropiată încercând s-o ridice. Era închisă. Trase cârligul şi ridică geamul. Afară era noapte. Trecu peste pervaz întâi cu un picior, apoi cu celălalt, se culcă cu burta pe pervaz, pe urmă se lăsă în jos proptindu-se numai în mâini, căută cu piciorul un punct de sprijin, dar negăsindu-l îşi dădu drumul.

CAPITOLUL V
Spitalul

1

— Unde sunt? întrebă Ned Beaumont pe infirmiera care-i aranja ceva la faţă.

— La spitalul St. Luke.

Era mititică, cu ochi căprui foarte mari şi luminoşi, cu glas şoptit, emoţionat, şi mirosea a parfum de mimoze.

— Ce zi e?

— Luni.

— Ce lună, ce an? întrebă. Văzând că ea se încruntă, adăugă: Nu face nimic. De când sunt aici?

— Azi e a treia zi.

— Unde-i telefonul? Încercă să se ridice.

— Stai locului. N-ai voie să vorbeşti la telefon şi nici să te agiţi.

— Vorbeşte dumneata, atunci. Formează 6116 Hartford şi spune domnului Madvig că trebuie să-l văd imediat.

— Domnul Madvig vine aici în fiecare după-masă, dar nu cred că doctorul Tait te va lăsa să vorbeşti cu cineva. De fapt şi acum ai vorbit mai mult decât ai voie.

— Ce-i, dimineaţă sau după-masă?

— Dimineaţă.

— Nu pot să aştept atât. Cheamă-l acum.

— Doctorul Tait vine peste câteva minute.

— N-am nevoie de niciun doctor Tait, zise el iritat. De Paul Madvig am nevoie.

— O să faci ce ţi se spune. Stai liniştit până vine doctorul Tait.

— Grozavă soră eşti, se încruntă el. Nu ţi-a spus nimeni niciodată că nu e bine să-i cerţi pe bolnavi?

Ea se făcu că nu aude.

— Şi apoi mă loveşti la falcă şi mă doare.

— Dacă ai sta nemişcat, nu te-ar durea.

Se linişti o clipă, pe urmă întrebă:

— Ce mi s-a întâmplat? Sau n-ai ajuns încă până aici cu lecţiile?

— Probabil o încăierare la beţie, zise ea, şi fără să se mai poată

abține adăugă râzând: Dar n-ai voie să vorbești mult și nu poți vedea pe nimeni până nu permite doctorul.

2

Paul Madvig sosi imediat după-masă.

— Doamne, sunt fericit că te văd iar în viață! zise el luându-i mâna stângă nebandajată.

— Sunt bine. Dar uite ce trebuie să faci tu: pune mâna pe Walt Ivans, trimite-l la Braywood și pune-l față în față cu negustorii de arme de acolo. El…

— Mi-ai mai spus toate astea, zise Madvig. S-a făcut.

— Ți-am spus? se încruntă Ned.

— Sigur, în dimineața când ai fost găsit. Te-au dus la spitalul de urgență, dar nu i-ai lăsat să-ți facă nimic până ce n-ai vorbit cu mine; am venit, mi-ai spus despre Ivans și Braywood, și ai leșinat,

— Nu-mi amintesc nimic, zise Ned. Ai pus mâna pe ei?

— I-am prins pe frații Ivans. Walt Ivans a vorbit după ce a fost identificat în Braywood, și Curtea cu Juri i-a condamnat pe Jeff Gardner și pe doi tipi cu același nume, John Does, dar n-o să putem pune mâna pe Shad. Gardner este tipul de la care Ivans a cumpărat armele, și toată lumea știe că Gardner nu face nimic fără aprobarea lui Shad, dar să dovedești e altceva.

— Jeff e tipul care seamănă cu o maimuță, nu-i așa? A fost prins?

— Nu. Bănuiesc că Shad l-a luat în ascunzătoarea lui după ce-ai scăpat. Te-au chinuit, nu-i așa?

— Îhî. Sus, în „Dog House”. M-am dus acolo să-i întind o capcană domnului, dar mi-a întins-o el. Se încruntă. Îmi amintesc că m-am dus acolo cu Whisky Vassos și am fost mușcat de un câine și snopit în bătaie de Jeff și de un tinerel blond. Apoi, parcă a fost un foc, și cam atât… Cine m-a găsit și unde?

— Un polițist le-a găsit târându-te în patru labe prin mijlocul străzii Colman, la trei dimineața, și lăsând în urmă o dâră de sânge.

— Nostim…

3

Sora cea mititică cu ochii mari deschise încetişor uşa şi băgă capul înăuntru.

— E-n regulă, ochi frumoşi! îi spuse Ned obosit. Dar nu crezi că eşti cam bătrână pentru aşa ceva?

Sora deschise uşa mai mult şi rămase în prag ținând o mână pe clanța uşii.

— Nu mă mir că mănânci bătaie. Am vrut să văd dacă dormi. Domnul Madvig este aici cu o doamnă, spuse ea cu glas emoționat şi ochi strălucitori.

— Ce fel de doamnă? se uită Ned curios la ea şi puțin batjocoritor.

— Domnişoara Janet Henry, răspunse ea de parcă i-ar fi făcut o surpriză plăcută.

Ned se întoarse într-o parte, pentru ca sora să nu-i vadă fața. Închise ochii. Colțul buzelor îi tremura puțin, dar spuse pe un ton lipsit de orice expresie:

— Spune-le că dorm.

— Nu se poate, zise ea. Ştiu că nu dormi, chiar dacă nu ne-ar fi auzit vorbind, fiindcă altfel m-aş fi întors imediat.

Gemu dramatic şi se ridică într-un cot.

— O să vină altă dată, mormăi, aşa că mai bine termin acum.

Privindu-l dispreţuitor, sora îi zise sarcastic:

— A trebuit să aducem polițişti în fața spitalului, ca să oprim toate femeile care încercau să te vadă.

— Sigur, îți convine să vorbeşti. Pe dumneata te impresionează poate fetele de senatori, dar n-ai fost niciodată urmărită de ele, aşa cum am fost eu. Îți spun că mi-au nenorocit viața. Fete de senatori, numai fete de senatori, niciodată fiica unui diplomat, sau a unui ministru, sau a unui consilier, măcar aşa, ca schimbare. Senatorii sunt mai fecunzi decât…

— N-ai haz deloc, zise sora. Laşi această impresie din cauza pieptănăturii. O să-i poftesc înăuntru. Sora ieşi din cameră.

Ned Beaumont respiră adânc. Ochii îi străluceau, îşi umezi buzele, apoi le strânse zâmbind tainic, dar când Janet Henry intră în cameră, fata lui exprima politețea obişnuită.

Janet veni drept la patul lui şi-i spuse:

— Vai, domnule Beaumont, am fost atât de bucuroasă când am auzit că te simţi mai bine, încât pur şi simplu am simţit nevoia să te văd.

Îi întinse mâna zâmbind. Deşi căprui, ochii ei păreau negri din cauza părului foarte blond.

— Dacă nu-ţi pare bine că am venit, nu trebuie să-l acuzi pe Paul. Eu l-am rugat să mă însoţească.

— Îmi pare nespus de bine că aţi venit. Foarte amabil din partea, voastră, îi răspunse Ned zâmbind.

Paul Madvig intră în cameră şi se aşeză de cealaltă parte a patului. Zâmbi cu afecţiune către amândoi:

— Ştiam că o să-ţi facă plăcere, Ned. I-am spus şi ei. Cum te simţi azi?

— Excelent. Luaţi loc vă rog.

— Nu putem sta, răspunse Paul. Trebuie să mă întâlnesc cu M'Laughlin la Grandcourt.

— Dar eu nu, zise Janet Henry, şi îl întrebă zâmbind pe Ned: Aş putea să mai stau puţin?

— Aş fi încântat, o asigură Ned în timp ce Madvig îi aduse un scaun, zâmbind fericit fiecăruia pe rând. E foarte bine. După ce fata se aşeză, şi-i puse haina neagră pe spătarul scaunului, Madvig se uită la ceas bombănind. Trebuie să fug. Îi strânse mâna lui Ned. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mulţumesc, Paul.

— Bine, să fii cuminte.

Se întoarse spre Janet Henry, se opri, şi-l întrebă iar pe Ned.

— Până unde crezi că ar trebui să ajung prima oară cu M'Laughlin?

Ned dădu din umeri.

— Până unde vrei, atâta timp cât nu spui nimic clar. Asta-l sperie. Dar poţi să-l angajezi să comită o crimă, dacă-l iei pe departe, cam aşa: Dacă un oarecare Smith, care stă în cutare loc, s-ar îmbolnăvi, sau, mă rog, nu s-ar simţi bine, şi tu ai trece pe la mine o dată, din întâmplare, ai putea găsi un plic adresat ţie şi care-mi fusese lăsat mie în grijă, fără să ştiu că avea cinci sute de dolari înăuntru.

Madvig încuviinţă.

— Nu vreau crime, zise el, dar avem nevoie de votul ăsta. Se încruntă. Aş vrea să fii pe picioare, Ned.

— O să fiu într-o zi, două. Ai văzut *„Observer”* de azi dimineaţă?

— Nu.

Ned se uită prin cameră.

— L-a luat cineva. Porcăria era pe prima pagină, la mijloc, într-un articol, de fond intitulat: *Ce au de gând să facă oficialitățile din oraşul nostru?* O listă cu crimele din ultimele şase săptămâni, ca să arate că există un val de crime. O listă mai mică cu cei care au fost prinşi, ca să arate că poliția nu e în stare să facă mare lucru. Cea mai mare parte din tărăboi se face în jurul uciderii lui Taylor Henry.

La auzul numelui fratelui ei, Janet Henry tresări şi scoase un oftat uşor, liniştit. Madvig se uită la ea, apoi la Ned, făcându-i un semn uşor cu capul ca să-l avertizeze.

Dar Ned continuă, fără să ia în seamă efectul cuvintelor sale asupra celorlalți:

— În această problemă au fost brutali. Au acuzat poliția că a neglijat intenționat crima timp de o săptămână, ca să-i dea posibilitatea unui jucător cu influență în cercurile politice să-si aranjeze afacerile cu alt jucător. Se refereau la mine, că m-am dus după Despain să-mi iau banii. Se întrebau ce crede senatorul Henry despre felul în care noii săi aliați politici se folosesc de moartea fiului său.

Roşu la față, Madvig se uită la ceas şi zise grăbit:

— O să iau un ziar să-l citesc. Eu trebuie să…

— De asemenea, continuă Ned senin, acuză poliția că ar fi făcut razii în nişte localuri protejate până acum, ai căror proprietari n-ar fi contribuit serios la campania electorală. Asta, e concluzia luptei tale cu Shad O'Rory. Şi promit să dea o listă cu localurile ce funcționează, fiindcă proprietarii lor au contribuit.

— Bine, bine, zise Madvig stânjenit.

— La revedere, vizită plăcută, îi zise el lui Janet Henry. Pe curând, Ned, şi ieşi din cameră.

Janet Henry se aplecă spre Ned întrebându-l:

— De ce nu mă placi?

— Ba te plac.

— Ba nu, dădu ea din cap. Ştiu…

— Nu mă judeca după maniere, nu sunt dintre cele mai bune.

— Nu mă placi, insistă ea, fără să-i răspundă la zâmbet, şi nu vreau asta.

— De ce? întrebă el modest.

— Fiindcă eşti cel mai bun prieten al lui Paul.

— Paul, zise el privind-o pieziş, are o mulţime de prieteni; e politician.

— Dumneata eşti cel mai bun prieten al lui, dădu ea nerăbdătoare din cap, adăugând după o pauză. Aşa crede el.

— Dar dumneata ce crezi? întrebă el pe jumătate serios.

— Cred că da, spuse ea grav, altfel n-ai fi aici. N-ai fi trecut prin toate astea pentru el.

Ned schiţă un zâmbet slab, dar nu spuse nimic.

Când îşi dădu seama că n-are de gând să vorbească, îi spuse serioasă:

— Aş vrea să-ţi plac, dacă s-ar putea.

— Cred că te plac, repetă el.

— Nu-i adevărat, zise fata.

Îi zâmbi, un zâmbet tânăr şi fermecător, cu ochi timizi, cu aer tineresc, modest şi încrezător.

— O să-ţi spun de ce crezi asta, domnişoară Henry. Paul m-a cules de pe stradă acum un an şi ceva, de aceea, sunt stângaci şi neîndemânatic când sunt în faţa unor oameni ca dumneata, care aparţin altei lumi, iar dumneata consideri această stângăcie drept duşmănie, ceea ce nu-i deloc adevărat.

— Îţi baţi joc de mine, zise ea fără mânie şi se ridică.

După plecarea ei, Ned rămase nemişcat, cu capul pe perne, cu ochii strălucitori aţintiţi în tavan, până veni sora.

— De data asta ce-ai mai făcut?

Ned îşi ridică capul uitându-se posac la ea, fără să-i răspundă.

— A ieşit de aici aproape plângând.

Ned îşi lăsă iar capul pe perne.

— Probabil că încep să-mi pierd controlul, zise el. De obicei le fac să plângă pe fetele de senatori.

4

Un bărbat de statură potrivită, tânăr, cu o faţă oacheşă şi lucioasă destul de atrăgătoare, intră în cameră.

— Buna, Jack, îi spuse Ned sculându-se.

— Nu arăţi chiar aşa de rău cum credeam, zise Jack apropiindu-se de pat.

— Mai sunt încă întreg. Trage un scaun. Jack se aşeză şi scoase un pachet de ţigări. Am o treabă pentru tine, zise Ned.

Băgă mâna sub pernă şi scoase un plic.

Înainte de a lua plicul din mâna lui Ned, Jack îşi aprinse o ţigară.

Era un plic alb, simplu, adresat lui Ned Beaumont la spitalul St. Luke, cu ştampila poştei din localitate, trimis cu două zile în urmă. Înăuntru era o singură foaie de hârtie dactilografiată, pe care Jack o scoase şi o citi:

Ce ştii dumneata despre Paul Madvig, încât Shad O'Rory a fost atât de dornic să afle

Are vreo legătură cu uciderea lui Taylor Henry?

Dacă nu, de ce ai rezistat atâta ca să păstrezi secretul?

Jack împături hârtia, o băgă la loc în plic, îşi ridică privirile şi întrebă:

— Are vreun înţeles?

— Nu ştiu. Vreau să afli cine a scris-o.

Jack fu de acord:

— O păstrez?

— Da.

Jack băgă plicul în buzunar.

— Ai vreo idee cine ar fi putut s-o facă?

— Niciuna.

Jack studie vârful aprins al ţigării.

— E treabă, nu glumă, zise el.

— Ştiu, aprobă Ned, şi tot ce pot să-ţi spun este că au sosit multe asemenea hârtii săptămâna trecută. A mea e a treia. Ştiu că Farr a primit şi el una. Nu ştiu cine a mai primit.

— Pot să le văd şi pe celelalte?

— Asta e singura pe care am păstrat-o. Dar seamănă toate trei foarte bine, aceeaşi hârtie, acelaşi scris la maşină, trei întrebări pe aceeaşi temă.

— Exact aceleaşi? întreabă Jack curios.

— Nu exact, dar toate vizând acelaşi lucru.

Jack dădu din cap şi fuma mai departe.

— Cred că înţelegi că e strict confidenţial.

— Sigur. Jack scoase ţigara din gură. Acest *acelaşi lucru* de care-mi vorbeai este legătura lui Madvig cu crima?

— Da răspunse Ned, uitându-se calm la tânărul oacheş, dar nu e nicio legătură.

Fața oacheșă a lui Jack era de nepătruns.

— Nici nu văd cum ar putea fi, zise el ridicându-se.

5

Sora intră purtând un coș maro cu fructe.

— Nu e minunat? zise ea punându-l jos.

Ned Beaumont aprobă prudent.

Sora luă un plic din coș.

— Pariez că e de la ea, îi spuse lui Ned, dându-i plicul.

Ned dădu din cap ca și cum ar fi confirmat o bănuială neplăcută.

— Te-ai uitat, îi zise el sorei.

— Vai, cum… se opri văzându-l că râde, dar indignarea îi rămase pe față.

Ned scoase din plic cartea de vizită a lui Janet Henry, pe care scria un singur cuvânt: *Te rog!* Se încruntă și-i spuse sorei, arătând spre cartea de vizita.

— Ai câștigat. Servește-te din ele și ia mai multe ca să pară că am mâncat eu.

Târziu, în cursul după-amiezii, scrise:

Stimată domnișoară Henry,

M-ați copleșit cu amabilitate dumneavoastră – mai întâi ați venit să mă vedeți și apoi mi-ați trimis fructe. Nu știu cum să vă mulțumesc, dar sper că într-o zi voi putea să vă arăt mai bine recunoștința mea.

Al dumneavoastră sincer,

Ned Beaumont

După ce termină, citi ce scrisese, rupse hârtia, scrise din nou, folosind aceleași cuvinte, schimbându-le numai ordinea, așa că acum, ultima propoziție suna astfel:… *Că voi putea într-o zi să vă arăt recunoștința mea mai bine.*

6

La intrarea lui Opal Madvig, Ned Beaumont, în halat de baie şi papuci, îşi lua micul dejun la o măsuța de lângă fereastra salonului, citind ziarul „*Observer*”. Împături ziarul, îl puse cu fața în jos pe masă, lângă tavă, şi se ridică întâmpinând-o cordial.

— Bună, fetițo. Era palid.

— De ce nu m-ai chemat când te-ai întors de la New York? întrebă ea pe un ton acuzator. Şi ea era palidă. Paloarea accentua pielea ei ca de copil, dar o maturiza puțin. Ochii ei albaştri erau mari şi întunecați de emoție, dar nu era uşor să citeşti în ei. Se ținea dreaptă, fără a fi țeapănă, ca un om mai sigur de echilibrul lui decât de stabilitatea picioarelor. Fără să ia în seamă scaunul pe care i-l trăsese Ned, repetă tot atât de imperios ca mai înainte:

— De ce nu m-ai chemat?

El râse încetişor, cu indulgență.

— Îmi place cum îți vine nuanța asta de maro.

— Ned, te rog!

— Ei, aşa-i mai bine, zise el. Am avut intenția să vin la voi acasă, dar, când m-am întors mă aşteptau o mulțime de treburi nerezolvate, iar după ce am isprăvit cu ele am dat peste Shad O’Rory şi m-am trezit aici.

Făcu un semn cu mâna arătând spitalul. Tonul lui uşor nu schimbă gravitatea fetei.

— Au de gând să-l spânzure pe acest Despain? întrebă ea tăios.

El râse iar, zicând:

— N-o să ajungem prea departe, dacă discutăm în felul acesta.

Ea se încruntă, dar adăugă, cu mai puțină aroganță de astă dată.

— Au de gând, Ned?

— Nu cred, îi răspunse el. S-ar părea că totuşi nu el l-ar fi ucis pe Taylor.

Ea nu păru surprinsă.

— Ştiai, atunci când m-ai rugat să te ajut să găseşti sau să construieşti dovezi împotriva lui?

— Bineînțeles că nu, fetițo, zâmbi el cu reproş. Drept cine mă iei?

— Ba ştiai. Glasul îi era la fel de rece şi disprețuitor ca şi ochii

albaştri. N-ai vrut decât să-ţi iei banii pe care ţi-i datora şi m-ai forţat să te ajut să foloseşti moartea lui Taylor în acest scop.

— Consider-o cum vrei, replică el indiferent.

Ea făcu un pas spre el. Pentru o clipă, un tremur uşor, abia vizibil, îi mişcă bărbia, dar imediat faţa ei deveni hotărâtă şi îndrăzneaţă, ca mai înainte.

— Cine l-a ucis? întrebă ea cercetându-l din ochi.

Ei dădu încet din cap în semn că nu ştia.

— Tata?

Ned clipi.

— Vrei să afli dacă Paul ştie cine l-a ucis?

— Vreau să ştiu dacă tata l-a ucis, ţipă ea bătând din picior.

— Taci! şopti Ned şi-i acoperi gura cu mâna, uitându-se la uşa închisă.

Ea se dădu înapoi, smulgându-se din mâna lui.

— L-a ucis? insistă ea.

Ned răspunse cu glas stins, furios:

— Dacă vrei neapărat să fii proastă, cel puţin nu striga în gura mare. Nimănui nu-i pasă de tâmpeniile pe care le gândeşti, atâta vreme cât le ţii pentru tine.

Ea deschise ochii mari, întunecaţi.

— Deci l-a ucis, spuse ea cu glas stins, pierdut, dar cu deplină convingere.

— Nu draga mea, îi zise el pe un ton mieros, înfuriat, aplecându-se spre ea cu un zâmbet rău, nu l-a ucis.

Fără să-şi piardă cumpătul, fără să se retragă în faţa lui, îi zise hotărât:

— Dacă n-a făcut-o, nu văd ce importanţă are ce spun sau cât de tare o spun.

Ned zâmbi strâmb.

— Ai fi surprinsă aflând câte lucruri pe care nu le înţelegi există, zise el furios, şi pe care nu le vei înţelege niciodată, dacă o să continui în felul acesta.

Se retrase din faţa ei, şi-şi băgă mâinile în buzunarele halatului de baie. Colţurile gurii îi atârnau, fruntea i se acoperise de cute. Cu ochii îngustaţi, se uită ţintă în jos.

— De unde ai mai scos şi ideea asta tâmpită? întrebă răguşit.

— Nu e tâmpită. Ştii că nu e aşa.

— De unde ai scos-o? întrebă dând nerăbdător din umeri.

— De nicăieri, dădu şi ea din umeri. Am… am priceput deodată.

— Prostii, zise el tăios, uitându-se la ea pe sub sprâncene. Ai văzut, „*Observer*” de azi-dimineață?

— Nu.

Se uită aspru la ea cu ochi sceptici. De supărare, fata se îmbujoră puțin.

— Nu l-am văzut. De ce mă întrebi?

— Nu? întrebă la rândul lui pe un ton neîncrezător. Ochii nu-i mai erau septici, ci întunecați şi gânditori. Deodată se luminară. Scoase mâna dreaptă din buzunar şi i-o întinse.

— Dă-mi să văd scrisoarea, zise el.

— Ce? întrebă ea făcând ochii mari.

— Scrisoarea, zise el, scrisoarea bătută la maşină, cu trei întrebări şi fără semnătură.

Ea îşi plecă ochii ca să-i evite privirea, şi se văzu pe fața ei că e jenată. După o clipă de şovăială, îl întrebă:

— De unde ai ştiut? îl întrebă şi deschise poşeta maro.

— Toată lumea din oraş a primit cel puțin una, zise el nepăsător. La tine e prima?

— Da, zise ea dându-i o foaie de hârtie mototolită. El o luă şi citi:

Eşti oare atât de proastă, încât să nu-ți dai seama că tatăl tău ți-a ucis iubitul?

Dacă nu ştii, atunci de ce l-ai ajutat pe el şi pe Ned Beaumont în încercarea de a învinui pe un nevinovat?

Ştii că ajutându-l pe tatăl tău să scape de justiție, devii tu însăți complice la crimă?

Ned Beaumont dădu din cap zâmbind uşor.

— Toate sunt cam la fel, zise el. Făcu biletul ghem şi-l azvârli în coşul de hârtii de lângă masă. Probabil o să mai primeşti câteva, din moment ce eşti pe listă.

Opal Madvig îşi muşcă buza de jos. Ochii ei albaştri luminoşi, fără căldură, studiau obrazul calm al lui Ned Beaumont.

— O'Rory încearcă să-şi facă propagandă pentru alegeri cu asta. Ştii cât am avut de furcă cu el. A crezut că mă certasem cu taică-tău şi mă poate cumpăra să-l ajut în a-l acuza de crimă, ca să-l învingă la alegeri, dar n-am vrut.

Ochii ei rămaseră neschimbați.

— De ce te-ai bătut cu tata?

— Asta e treaba noastră, fetițo, răspunse el blând, dacă vrei să

numeşti asta bătaie.

— V-aţi bătut în bomba lui Carson. Scrâşni din dinţi şi spuse curajoasă: V-aţi certat când ai aflat că l-a ucis pe Taylor.

El râse şi întrebă pe un ton batjocoritor:

— Crezi că n-aş fi ştiut-o până atunci?

Pe ea n-o impresionă umorul lui.

— De ce m-ai întrebat dacă am văzut *„Observer”?* Ce scria în el?

— Aceleaşi prostii, îi spuse el calm. E acolo pe masă, dacă vrei să vezi. O să mai apară destule până la sfârşitul campaniei. Şi toate de genul ăsta. Iar tu o să-l bucuri grozav pe taică-tău înghiţind… se opri cu un gest de nerăbdare fiindcă fata nu-l mai asculta.

Fugi spre masă şi luă ziarul pe care îl citea Ned la intrarea ei.

În timp ce citi, începură să-i tremure genunchii, mâinile, gura. Ned se uita îngrijorat la ea, dar când termină şi lăsă ziarul pe masă întorcându-se spre el să-l înfrunte, trupul ei înalt şi faţa-i frumoasă erau nemişcate ca o statuie. Îi vorbi cu voce joasă, printre buzele ce abia se mişcau:

— N-ar îndrăzni să spună astfel de lucruri, dacă n-ar fi adevărate.

— Asta nu e nimic pe lângă ce o să urmeze, zise el leneş, tărăgănat.

Părea că se distrează, deşi o licărire de mânie abia reţinută îi tremura în ochi.

Ea se uită lung la el, pe urmă, fără să spună nimic, se întoarse spre uşă.

— Stai, zise Ned.

Fata se opri şi-l înfruntă din nou. Zâmbetul lui era prietenos, agreabil. Faţa ei semăna cu o statuie.

— Politica e un joc aspru, fetiţo. *„Observer”* e de partea celorlalţi şi nu-şi face griji prea mari pentru lucrurile care l-ar putea lovi pe Paul. Ei…

— Nu cred asta, zise ea. Îl cunosc pe domnul Mathews, nevasta-lui a fost numai cu câţiva ani înaintea mea la şcoală; am fost prietene, şi nu cred că el ar spune ceva despre tata, dacă n-ar fi adevărat sau dacă n-ar avea motive temeinice să creadă că e adevărat.

Ned chicoti.

— Multe mai ştii. Mathews e plin de datorii până peste cap.

Compania trustului central de stat are două ipoteci asupra lui, pe tipografie şi pe casă. Compania îi aparține lui Bill Roan, care candidează pentru senat împotriva lui Henry. Mathews face ce i se spune să facă şi tipăreşte ce i se spun e să tipărească.

Opal Madvig nu spuse nimic. Nu părea deloc convinsă de argumentele lui Ned.

Acesta continuă pe un ton amabil, persuasiv:

— Asta, şi arătă cu degetul spre ziarul de pe masă, e nimic față de ce urmează. N-o să-l lase pe Taylor Henry să se odihnească în pace până nu vor găsi ceva mai rău, şi noi va trebui să citim toate acestea, până se vor termina alegerile. Ar trebui să ne obişnuim cu ele de pe acum, şi mai ales tu, dintre toți, n-ar trebui să te laşi chinuită de ele. Lui Paul nu-i pasă prea mult. E politician şi...

— E un ucigaş, zise ca încet, dar clar.

— Iar fiică-sa e o fleață, zise el nervos. Termină cu prostiile astea.

— Tata e un ucigaş.

— Eşti nebună. Ascultă, fetițo. Tatăl tău n-are absolut nimic de-a face cu uciderea lui Taylor. El...

— Nu te cred, zis *o* ea grav. N-o să te mai cred niciodată.

El se uită urât la ea.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Stai, zise el. Lasă-mă să...

Ea ieşi închizând uşa.

7

După ce se strâmbă plin de furie, Ned căzu pe gânduri. Îi apărură cute pe frunte. Ochii negri i se făcură mici. Strânse buzele sub mustață. Pe urmă îşi băgă un deget în gură şi începu să-şi roadă o unghie. Respira, regulat, dar mai profund ca de obicei.

La uşa se auziră paşi. Ned încetă să se mai gândească şi se îndreptă leneş spre geam fredonând *„Little Lost Lady”.* Paşii trecură dincolo de uşa lui. Se opri din fredonat şi se aplecă să ia foaia de hârtie, cu cele trei întrebări, trimisă lui Opal Madvig. Nu mai netezi hârtia, o băgă aşa mototolită cum era într-un buzunar al halatului de baie.

Îşi aprinse o țigară şi, cu ea în dinți, se opri lângă masă

uitându-se pieziş prin norul de fum la pagina întâi din *„Observer”*

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE PRIMAR

Domnule,

Ziarul „Observer” *a intrat în posesia unor informații pe care le consideră de importanță capitală pentru elucidarea misterului ce învăluie recenta ucidere a lui Taylor Henry.*

Informațiile sunt cuprinse în câteva declarații luate sub jurământ ce se găsesc acum în seiful ziarului „Observer“. *Ele cuprind următoarele:*

1. *Paul Madvig s-a certat acum câteva luni cu Taylor Henry din cauza atenției pe care acesta i-o acorda fiicei sale şi i-a interzis acesteia să-l mai vadă pe Henry.*
2. *Fiica lui Paul Madvig a continuat totuşi să-l întâlnească pe Taylor Henry într-o cameră mobilată, pe care el o închiriase în acest scop.*
3. *Au fost împreună în această cameră mobilată chiar în după-amiaza zilei în care el a fost ucis.*
4. *Paul Madvig s-a dus în seara aceea acasă la Taylor Henry, ca să mai discute cu tânărul sau cu tatăl.*
5. *Paul Madvig părea furios când a plecat din reşedința familiei Henry, cu câteva minute înainte de uciderea lui Taylor Henry.*
6. *Paul Madvig şi Taylor Henry au fost văzuți pe rând în aceeaşi zonă, la mică distanță de locul unde a fost găsit cadavrul tânărului, cu un sfert de oră înainte de găsirea cadavrului.*
7. *În prezent, poliția nu are nici măcar un singur detectiv însărcinat cu descoperirea asasinului lui Taylor Henry.*

Ziarul „Observer” co*nsideră că trebuie să cunoaşteți aceste lucruri, tot aşa cum trebuie să le cunoască şi alegătorii şi contribuabilii. Ziarul nu urmăreşte niciun fel de interese,* de*cât dorința de a vedea înfăptuită dreptatea.* „Observer” *este gata să înmâneze aceste documente, precum şi alte informații pe care le posedă, dumn*e*avoastră sau oricărei oficialități reprezentând oraşul sau Statul, iar dacă justiția cere, e gata să nu publice niciunul din detaliile acestor documente.*

Dar „Observer” *nu va permite ignorarea informațiilor cuprinse în aceste documente. Dacă persoanele alese şi numite să aplice legea şi ordinea în acest oraş şi în acest Stat nu consideră documentele suficient de importante pentru a acționa în consecință,* „Observer”

va *aduce cazul în fața tribunalului suprem,* a *locuitorilor orașului, publicându-le în întregime.*

H. K. Mathews
publicist

Ned Beaumont râse batjocoritor şi suflă fumul fugării peste această declarație, dar ochii îi rămaseră gravi.

8

În aceeaşi după-amiază, devreme, mama lui Paul Madvig veni să-l vadă pe Ned Beaumont.

El o îmbrățişa şi o sărută pe amândoi obrajii, până când ea îl împinse cu falsă severitate:

— Încetează. Eşti mai rău decât câinele Airedale pe care-l avea Paul, îi spuse ea, în timp ce el o ajuta să-şi scoată haina de lutru.

— Dar sunt pe jumătate Airedale, din partea tatii.

După ce-şi netezi haina neagră, ea se aşeză pe pat.

Ned puse haina pe spătarul scaunului şi rămase în fața ei, cu picioarele depărtate, cu mâinile în buzunarele halatului de baie.

Ea îl studie cu ochi critic şi-i spuse:

— Nu arăți prea rău, dar nici prea bine. Cum te simți?

— Straşnic. Am mai rămas pe aici din pricina infirmierelor.

— Nu m-aş mira prea tare. Şi nu te mai uita la mine ca prostul. Mă enervezi. Stai jos, şi-i arătă patul.

Se aşeză lângă ea.

— Paul crede că ai făcut ceva măreț şi nobil, dar să nu-mi spui că dacă te-ai fi purtat cumsecade, ai fi dat vreodată de asemenea bucluc.

— Vai, mamă, începu să spună Ned.

Ea îl întrerupse. Ochii ei albaştri, la fel de tineri ca ai fiului ei, îl sfredeliră pe Ned.

— Ascultă, Ned. Nu Paul l-a omorât pe nepricopsitul ăla, nu-i aşa?

Surprins, Ned deschise ochii şi gura mare.

— Nu.

— Nici eu n-am crezut, spuse bătrâna. A fost întotdeauna un băiat aşa de bun, dar am auzit că umbla nişte zvonuri murdare, doar Dumnezeu ştie ce se petrece în politica asta. Eu una n-am

idee.

Ned îi privea fața osoasă, uluit şi amuzat în acelaşi timp.

— Ei, da, holbează-te la mine, zise ea, dar n-am cum să ştiu ce puneți la cale voi, bărbații, sau ce faceți fără să vă gândiți nicio clipa. E mult, chiar înainte de a te naşte tu, de când am renunțat să mai încerc să aflu.

— Eşti grozavă, mamă, îi spuse el admirativ, mângâindu-i umerii.

Ea se trase în lături fixându-l din nou cu ochi severi şi pătrunzători:

— Mi-ai spune dacă l-ar fi ucis el? întrebă ea.

Făcu semn că nu.

— Atunci de unde să ştiu că n-a făcut-o?

Ned izbucni în râs.

— Pentru că, explică el, dacă ar fi făcut-o tot n-aş spune, dar când m-ai întreba dacă-ți spun adevărul, ți-aş răspunde da. Veselia din ochi şi glas îi dispăru. N-a făcut-o el, mamă. Îi zâmbi cu buzele strânse. Ar fi bine dacă cineva din oraş, în afară de mine, ar crede că n-a făcut-o, şi ar fi cu atât mai frumos dacă acel cineva ar fi mama lui.

9

La o oră după plecarea doamnei Madvig, Ned Beaumont primi un pachet în care erau patru cărți şi cartea de vizită a domnişoarei Janet Henry. Tocmai îi scria câteva rânduri de mulțumire, când sosi Jack.

— Cred că am găsit ceva, cu toate că nu ştiu dacă o să-ți convină, zise Jack aprinzându-si o țigară.

Ned Beaumont se uită gânditor la, tânărul fercheş şi-şi mângâie mustața stângă cu arătătorul.

— Dacă e ceea ce ți-am cerut să afli, îmi convine foarte mult, răspunse el pe un ton obişnuit, ca al lui Jack. Stai jos şi povesteşte-mi.

Jack se aşeză cu grijă, picior peste picior, îşi puse pălăria pe jos şi se uită de la țigară la Ned.

— S-ar părea că chestiile alea sunt scrise de fata lui Madvig.

Ned făcu ochii mari, dar numai pentru o clipă. Fața îşi mai pierdu din culoare, iar respirația îi deveni neregulată. Glasul

rămase acelaşi.

— Ce te face să crezi asta?

Jack scoase dintr-un buzunar două foi de hârtie de aceeaşi mărime şi calitate, împăturite la fel. Le dădu lui Ned care, despărțindu-le, văzu că pe fiecare erau dactilografiate trei întrebări, aceleaşi pe fiecare foaie.

— Una din ele e cea pe care mi-ai dat-o ieri, zise Jack. Poți să spui care?

Ned dădu încet din cap.

— Nu e nicio diferență, zise Jack. Pe cealaltă am scris-o eu, într-o cameră a lui Taylor Henry de pe strada Charter, unde obişnuia să vină fata lui Madvig. Am scris-o la o maşină Corona ce se afla acolo şi pe hârtie tot de acolo. După câte se pare existau numai două chei. Fiecare avea una. Ea s-a mai întors acolo de cel puțin două ori de la moartea lui.

Încruntându-se la foile de hârtie din mână, Ned aprobă fără să-şi ridice ochii.

Jack îşi aprinse o altă țigară de la cea pe care o fumase, se ridică, se duse să strivească țigara în scrumiera de pe masă şi se întoarse la loc. Nimic pe fața lui, nici în purtarea lui nu arăta că îl interesează câtuşi de puțin reacția lui Ned Beaumont față de această descoperire.

După o altă clipă de tăcere, Ned Beaumont ridică puțin capul şi întrebă:

— Cum de ai aflat?

Jack răspunse cu țigara în colțul gurii:

— Indicația de azi-dimineață din *„Observer”* cu privire la cameră mi-a dat punctul de plecare, ca şi politiei dealtfel, numai că ei au ajuns acolo primii. Dar am avut şi eu puțin noroc: polițistul rămas să supravegheze e un prieten de-al meu, Fred Hurley, şi pentru zece dolari m-a lăsat să-mi bag nasul unde am vrut.

Ned foşni hârtiile din mâna.

— Poliția ştie asta? întrebă el.

— Eu nu le-am spus, dădu Jack din umeri. L-am tras de limbă pe Hurley, dar nu ştia nimic, era pus acolo să supravegheze până când vor hotărî ce să facă. Poate ştiu, poate nu. Scutură scrumul pe jos. Aş putea să aflu.

— Lasă asta. Ce altceva ai mai găsit?

— N-am căutat altceva.

După ce se uită repede la fața de nepătruns a tânărului, Ned privi iar foile de hârtie.

— Ce casă e?

— Numărul 1324. Avea o cameră cu baie sub numele de French. Femeia care vede de casă pretinde că n-a ştiut cine sunt până azi, când a venit poliția. Poate că într-adevăr n-a ştiut. E un loc din cele unde nu se întreabă prea multe. Femeia spunea că veneau des acolo, mai ales după-mesele, şi că fata a mai venit de vreo două ori în ultima săptămână sau cel puțin aşa crede ea, deşi fata putea să intre şi să iasă destul de uşor fără să fie văzută.

— E sigur că este ea?

Jack făcu un gest de rezervă.

— Descrierea este exactă. Făcu o pauză, pe urmă adăugă nepăsător, aruncând fumul pe nas: E singura pe care femeia a văzut-o de la moartea lui.

Ned ridică iar capul. Privirea îi era dură.

— Taylor primea şi pe altele acolo?

Jack repetă gestul de rezervă.

— Femeia n-a vrut să spună. Zicea că nu ştie, dar după felul în care a spus pariez că mintea.

— N-ai putut să-ți dai seama după obiectele din cameră?

— Nu, zise Jack. Nu sunt prea multe lucruri femeieşti, doar un chimono şi câteva obiecte de toaletă.

— Dar de-ale lui?

— Da, un costum, o pereche de pantofi, lenjerie, pijamale, ciorapi.

— Vreo pălărie?

— Niciuna, răspunse Jack zâmbind.

Ned Beaumont se ridică şi se duse spre fereastră. Era aproape beznă. Pe geam atârnau picături de ploaie, cărora li se adăugară altele cât timp stătu el acolo. Se întoarse din nou spre Jack.

— Mulțumesc mult, Jack, zise el rar, cu ochii ațintiți spre Jack şi cu o privire absentă, distrată. Cred că o să mai am ceva de lucru pentru tine, curând, poate astă-seară. Te voi suna.

— Bine, zise Jack ridicându-se şi plecând.

Ned intră în oficiul unde erau hainele lui, le duse în baie şi se îmbrăcă repede. Când ieşi, o soră înaltă, plină la trup, cu fața palidă şi lucioasă era în cameră.

— Vai, v-ați îmbrăcat! exclamă ea.

— Da, trebuie să plec.

Pe figura ei se putea citi teamă amestecată cu uluire.

— Dar nu se poate, domnule Beaumont, protestă ea. E noapte şi plouă, şi doctorul Tait va…

— Ştiu, ştiu, zise el nerăbdător şi trecu pe lângă ea îndreptându-se spre uşă.

CAPITOLUL VI
„Observer“

1

Doamna Madvig deschise uşa de la intrare.

— Ned! striga ea, eşti nebun? Ce cauți afară pe o noapte ca asta, când abia ai ieşit din spital?

— În taxi nu plouă, zise el zâmbind, dar fără putere. Paul e acasă?

— A plecat de o jumătate de oră, cred că s-a dus la club. Dar hai înăuntru.

— Opal e acasă? întrebă el intrând după ea în hol.

— Nu. E plecată de azi-dimineață.

Ned se opri în uşa *living-room*-ului.

— Nu pot să stau. O să dau o fugă până la club să văd dacă Paul e acolo, zise el cu glas nehotărât.

Bătrâna se întoarse repede spre el.

— Să nu faci una ca asta, îl dojeni ea. Uită-te la tine, acuşi-acuşi începi să tremuri. Stai aici lângă foc, am să-ți aduc ceva fierbinte de băut.

— Nu pot, mamă, trebuie să mă duc în câteva locuri.

Ochii ei albaştri, care nu-i trădau vârsta, se făcură luminoşi şi pătrunzători.

— Când ai ieşit din spital? întrebă ea.

— Chiar acum.

Ea strânse tare din buze, pe urmă spuse pe un ton acuzator.

— Ai fugit.

O umbră îi întunecă ochii albaştri şi limpezi. Se apropie de Ned, cu obrazul lângă al lui: era aproape tot atât de înaltă ca el. Glasul ei răguşit venea parcă dintr-un gâtlej uscat.

— E ceva în legătură cu Paul? I se citea în ochi frica. Şi cu Opal?

Glasul ei abia se auzi.

— Trebuie să-i văd pe amândoi.

Ea îl mângâie oarecum timid pe un obraz cu degetele-i osoase.

— Eşti un băiat bun, Ned.

— Nu te îngrijora, mamă, spuse el luând-o de umeri. Nu e chiar

atât de rău cum ar putea fi. Când vine Opal, ține-o acasă, dacă poți.

— Nu poți să-mi spui despre ce-i vorba, Ned? întrebă ea.

— Nu acum, şi ar fi mai bine să nu-i laşi pe niciunul să bănuie că e ceva în neregulă.

2

Ned Beaumont merse prin ploaie până la o farmacie, cinci străzi mai departe. Dădu un telefon mai întâi ca să comande un taxi, apoi formă două numere şi-l ceru pe domnul Mathews, pe care nu-l găsi.

Făcu alt număr şi-l ceru pe domnul Rumsen. Peste o clipă spuse:

— Bună, Jack. Ned Beaumont la telefon. Eşti ocupat? Bine. Uite ce-i… Vreau să ştiu dacă fata de care vorbeam s-a dus azi să-l vadă pe Mathews de la „*Observer*" şi dacă da, ce a făcut pe urmă. Exact, Hal Mathews. Am încercat să-l găsesc la telefon, la ziar şi acasă, dar n-am avut noroc. Da, în linişte dacă poți, dar află repede. Nu, am plecat de la spital. O să aştept acasă. Ştii numărul? Da, Jack. Bun, mulțumesc, sună-mă cât poți mai repede. Salut.

Intră în taxiul care îl aştepta, îi dădu şoferului adresa de acasă, dar după un timp se răzgândi, îi bătu cu degetul în geam şi-i dădu altă adresă.

Numaidecât taxiul se opri în fața unei case mici cenuşii, aşezată în mijlocul unei pajişti, pe o coastă abruptă.

— Aşteaptă, zise el şoferului.

Sună la uşa din fată şi apăru o fată cu părul roşu.

— Domnul Farr e acasă?

— Să văd. Pe cine să anunț?

— Domnul Beaumont.

Procurorul veni în holul de primire cu mâinile întinse. Fata lui roşcovană era toată numai zâmbet.

— Vai, Beaumont, asta e o adevărată plăcere, zise el, alergând să-şi întâmpine vizitatorul. Dă-mi haina şi pălăria.

Ned Beaumont zâmbi şi dădu din cap.

— Nu pot să stau. Am intrat numai pentru o clipă, abia am ieşit din spital şi mă duc acasă.

— Eşti sănătos? Bravo!

— Mă simt destul de bine, zise Ned Beaumont. Ceva nou?

— Nimic important. Tipii care te-au brutalizat sunt încă în libertate, se ascund undeva, dar o să-i prindem noi.

Ned Beaumont se strâmbă.

— N-am murit, şi nici ei nu voiau să mă omoare; i-ai fi putut aresta numai sub acuzația de violență. Îl privi pe Farr. Ai mai primit vreuna din scrisorile cu trei întrebări?

Procurorul districtual îşi drese glasul.

— Hm, da, dacă stau să mă gândesc, parcă am mai primit vreo două.

— Câte? întrebă Ned Beaumont politicos.

Avea un zâmbet ştrengar în colțul buzelor, ochii îi sclipeau amuzați, şi-l țintuiau pe Farr cu privirea.

Procurorul districtual tuşi iar.

— Trei, răspunse el anevoie. Pe urmă se lumină la față. Ai auzit de întrunirea splendidă de la...?

Ned Beaumont îl întrerupse.

— Toate pe aceeaşi temă? întrebă el.

— Da, mai mult sau mai puțin. Procurorul îşi umezi buzele, şi în ochi îi apăru o expresie rugătoare.

— Adică?

Ochii lui Farr evitară privirea lui Ned, îndreptându-se spre cravată, apoi spre umărul lui. Mişcă uşor din buze, dar nu scoase niciun sunet.

Ned Beaumont nu-şi mai ascunse zâmbetul răutăcios.

— În toate scria că Paul l-a ucis pe Taylor Henry? întrebă el cu glas mieros.

Farr făcu o săritură, se îngălbeni la față, şi de emoție se uită din nou în ochii lui Ned Beaumont.

— Doamne, Ned! exclamă el.

— Începi să fii nervos, Farr, râse Ned cu acelaşi glas mieros. Îngrijeşte-te, altfel se alege praful de tine. Deveni serios. Paul nu ți-a spus nimic? Mă refer la nervi.

— Nu.

— Poate n-a observat încă, zâmbi din nou Ned. Se uită la ceas şi pe urmă iar la Farr.

— N-ai găsit încă pe cel care le scrie? întrebă el tăios.

Procurorul se bâlbâi.

— Uite ce-i, Ned, eu nu ştiu şi nu e... se poticni şi se opri.

— Ce-i? întrebă Ned.

Procurorul înghiți şi spuse desperat':

— Am găsit ceva, Ned, dar e încă prea devreme să vorbesc. Poate nu-i nimic. Ştii cum e în cazuri de-astea.

Ned Beaumont dădu din cap. Fața lui nu exprima decât prietenie. Vorbi calm şi indiferent, fără răceală:

— Ați aflat unde au fost scrise şi ați găsit maşina la care au fost scrise, dar atât. N-aveți destule indicii ca să bănuiți măcar cine le-a scris.

— Exact, Ned, spuse Farr, care nu se mai putu abține oftând uşurat.

Ned îi luă mâna şi i-o strânse cordial.

— Asta e, zise el. Ei, trebuie să plec. Nu se poate să greşeşti, dacă iei lucrurile încet, dacă te asiguri că e bine înainte de a merge mai departe. Ascultă-mă pe mine.

— Mulțumesc, Ned, mulțumesc, zise procurorul cu fața îmbujorată de emoție.

3

În aceeaşi seară, la nouă şi zece, în apartamentul lui Ned sună telefonul. Ned se duse repede şi ridică receptorul.

— Alo… Da, Jack. Da… Unde? Da, foarte bine. Asta-i tot pentru astă-seară. Mulțumesc mult.

Când plecă de lângă telefon zâmbea cu buze palide. Ochii îi străluceau fără milă. Mâinile îi tremurau puțin.

Abia apucă să facă un pas, că telefonul sună din nou. Şovăi şi se duse iar.

— Alo… A, bună, Paul. Da, am obosit să tot fac pe bolnavul. Nimic special, m-am gândit să trec să te văd. Nu, mă tem că nu. Nu mă simt atât de tare cum credeam, aşa că ar fi mai bine să mă culc. Da, mâine sigur. Salut.

Îşi puse haina de ploaie şi pălăria în timp ce cobora. Când deschise uşa spre stradă, vântul aduse ploaia care îl izbi în față tot drumul până la garajul din colț.

În biroul cu pereți de sticlă al garajului, un bărbat slăbănog, cu păr castaniu, într-o salopetă ce fusese albă, stătea într-un scaun de lemn, cu picioarele pe o poliță deasupra unui radiator, şi citea un ziar. Lăsă ziarul jos când îl auzi pe Ned zicând:

— Bună seara, Tommy.

Murdăria de pe față făcea ca dinții lui Tommy să pară mai albi decât erau. Zâmbi cu toată gura şi exclamă:

— Ce vreme e afară!

— Da. Ai vreo rablă să-mi dai pentru noaptea asta, una care să mă ducă pe drumuri de țară?

— Ei, Doamne! Ai noroc noaptea asta! Ai fi putut să dai peste una proastă. Ei bine, am un Buick de care nu-mi pasă ce i se întâmplă.

— Mă duce unde trebuie?

— Aşa cum te-ar duce oricare altă maşină într-o noapte ca asta.

— Bine. Pune-i benzină. Care-i cel mai bun drum spre Lazy Creek, într-o astfel de noapte?

— Cam pe unde?

Ned îl privi pe Tommy gânditor, apoi spuse:

— Pe locul unde se varsă pârâul în râu.

Tommy făcu semn că a înțeles.

— La casa lui Mathews?

Ned tăcu.

— Contează unde mergi, zise Tommy.

— Da? La Mathews, se încruntă Ned. Dar e secret.

— Ai venit la mine crezând c-o să vorbesc sau fiindcă ştii că n-o să vorbesc? întrebă Tommy arțăgos.

— Sunt grăbit, zise Ned.

— Atunci o iei pe şoseaua cea nouă, New River, până la Barton, treci podul, apoi o apuci pe drumul prost de acolo, dacă poți, şi pe urmă prima răscruce la răsărit. Aşa ajungi chiar în spatele casei lui Mathews, pe vârful dealului. Dacă nu poți să mergi pe drumul noroios, va trebui să mergi pe şoseaua, cea, nouă, New River, până la intersecție, şi de acolo să tai pe drumul vechi.

— Mulțumesc.

Când Ned era gata să se urce în Buick, Tommy îi spuse pe un ton voit obişnuit:

— E un revolver de rezervă în buzunarul lateral.

Ned Beaumont se uită țintă la omul cel slăbănog.

— De rezervă? întrebă, el, alb la față.

— Călătorie plăcută, zise Tommy.

Ned Beaumont închise uşa şi porni.

4

Ceasul de la bord arăta zece şi treizeci şi două. Ned stinse farurile şi se dădu jos din Buick cam înțepenit. Ploaia mânată de vânt biciuia fără încetare pomi, tufişuri, pământ, om şi maşină. Jos, în vale, prin ploaie şi frunziş, licăreau slab pete mici de lumină. Ned tremură, încercă să-şi strângă haina de ploaie în jurul trupului şi începu să coboare dealul spre punctele de lumină, împiedicându-se de tufişurile ude.

Ploaia şi vântul îl mânau din spate. În timp ce cobora, începu să se dezmorțească, aşa că deşi se împiedica şi se clătina adesea, lovindu-se de diverse obstacole, reuşi să se țină pe picioare şi să se mişte destul de uşor, deşi nesigur, spre țintă.

Deodată dădu de o cărare. O luă pe acolo, orientându-se mai mult după pământul bătătorit şi după tufişurile care-l izbeau din părți, decât după ochi. Cărarea îl duse un timp spre stânga, dar pe urmă, făcând un cot larg, îl duse pe marginea unei bulboane, în care apa clocotea zgomotos, şi de acolo, după un alt cot, în fața unei clădiri de unde venea lumina.

Ned se duse drept la uşă şi bătu.

Uşa fu deschisă de un om în vârstă, cu ochelari, cu fața pământie, blândă, cu ochi cenuşii care priveau îngrijorați de după lentilele cu ramă de baga. Costumul era curat şi de bună calitate, dar demodat. Pe o parte a gulerului alb şi tare căzuseră picături de ploaie. Se dădu într-o parte deschizând uşa şi zicând prietenos, dacă nu chiar din toată inima:

— Poftiți, domnule, poftiți înăuntru. Cumplită noapte să stai afară.

Ned se înclină puțin salutând şi intră într-o încăpere mare, ce ocupa tot parterul clădirii. Mobilierul puțin şi simplu îi dădea un aer primitor, plăcut, lipsit de orice ostentație. Încăperea era în acelaşi timp bucătărie, sufragerie şi salon.

Opal Madvig se ridică de pe scăunelul pe care şezuse lângă foc şi, ținându-se dreaptă şi țeapănă, se uită cu ochi răi, duşmănoşi, la Ned Beaumont.

Ned îşi scoase pălăria şi începu să-şi descheie nasturii mantalei de ploaie. Abia atunci îl recunoscură şi ceilalți.

Omul care deschisese uşa exclamă surprins:

— Beaumont! şi se uită cu ochi mari la Shad O'Rory.

Shad şedea pe un scaun de lemn în mijlocul camerei, cu fața la

cămin. Zâmbi visător spre Ned, zicând cu glasul lui muzical, de bariton, cu uşor accent irlandez:

— Va să zică aşa. Ce mai faci, Ned?

Chipul de maimuță al lui Jeff Gardner înflori într-un rânjet ce-i dezveli frumoşii dinți falşi, astupându-i aproape complet ochii miei şi roşii.

— Rusty, îi zise el băiatului posac cu obrajii rumeni, care stătea tolănit pe o bancă alături, pe Dumnezeul meu, mingiucă de cauciuc s-a întors la noi. Ți-am spus că i-a plăcut cum l-am dat de-a dura.

Rusty se aplecă spre Ned şi mormăi ceva ce nu se auzi în restul camerei.

Fata slabă, în roşu, care şedea destul de aproape de Opal Madvig, îl privi pe Ned cu ochi negii, luminoşi, interesați.

Ned Beaumont îşi scoase haina. Fața lui uscățivă, ce mai purta încă semnele pumnilor lui Jeff şi Rusty, era liniştită, cu excepția licărului de nesăbuință din ochi. Puse haina şi pălăria pe o ladă lungă, nevopsită, rezemată de un perete lângă uşă. Zâmbi politicos omului care-i dăduse drumul înăuntru, zicând:

— Mi s-a stricat maşina trecând pe aici. E foarte amabil din partea dumitale să mă adăposteşti, domnule Mathews.

— Nu face nimic, cu plăcere, zise Mathews cam vag, uitându-se apoi cu ochi speriați şi rugători la Shad O'Rory.

O'Rory îşi mângâie părul alb şi moale cu o mână palidă, delicată, îi zâmbi frumos lui Ned, dar nu spuse nimic.

Ned înaintă spre cămin.

— Bună, fetițo, îi spuse el lui Opal Madvig, care nu-i răspunse la salut, ci îl privi cu ochi răi, duşmănoşi.

— Doamna Mathews, nu-i aşa? se adresă el zâmbindu-i fetei slabe în roşu.

— Da, răspunse aceasta cu glas catifelat, aproape gungurind, şi-i întinse mina.

— Opal mi-a spus că ați fost colege de şcoală, îi zise el dând mâna. Pe urmă se întoarse spre Rusty şi Jeff. Noroc, băieți, îi se adresă nepăsător. Speram să vă văd cândva, curând.

Fața lui Jeff deveni o mască de încântare şi rânjet.

— Ei, şi acum, că mi s-a vindecat pumnul, iată-ne pe amândoi față în față. De ce crezi că-mi place al dracului să te caftesc?

Shad O'Rory îi spuse blând omului-maimuță fără să se uite la el:

— Vorbeşti cam mult, Jeff. Poate ai mai fi avut dinţii tăi, dacă n-ai fi vorbit atâta.

Doamna Mathews îi spuse ceva lui Opal în şoaptă. Opal făcu semn că nu şi se aşeză iar pe scăunelul de lângă foc.

Arătând spre un scaun de lemn de cealaltă parte a căminului, Mathews zise nervos:

— Stai jos, domnule Beaumont, usucă-ţi picioarele, încălzeşte-te.

— Mulţumesc, zise Ned, trăgându-şi scaunul mai aproape de foc, aşezându-se.

Shad O'Rory îşi aprinse o ţigară, o scoase din gură şi întrebă:

— Cum te simţi, Ned?

— Binişor, Shad.

— Asta-i bine. O'Rory se întoarse puţin spre cei de pe bancă. Băieţi, mâine vă puteţi întoarce în oraş. Apoi, întorcându-se din nou spre Ned îi explică binevoitor: Ne-am pus în siguranţă cât timp n-am fost sigur că n-o să mori, dar acum nu ne pasă, putem face faţă la o acuzaţie de violenţă.

Ned încuviinţă.

— Din întâmplare, n-am să mă obosesc să apar la proces şi să depun împotriva voastră, dar nu uita că prietenul nostru Jeff e căutat pentru uciderea lui West. Vorbea pe un ton nepăsător, dar în ochii aţintiţi asupra focului se ivi pentru scurt timp o licărire de răutate. Când îl privi pe Mathews, nu se citea în ei decât batjocură. Deşi, aş putea s-o fac pricinuindu-i necazuri lui Mathews, că v-a ajutat să vă ascundeţi.

Mathews spuse repede:

— Ba nu, domnule Beaumont. Nici măcar n-am ştiut că sunt aici, până azi când am venit şi am fost tot atât de surprins ca… Se întrerupse, cu o expresie îngrozită, şi se adresă lui Shad O'Rory: Ştii că eşti binevenit. Ştii asta, dar ce vreau să spun e că – se lumină deodată, surâzând bucuros – ajutându-vă fără să ştiu n-am făcut nimic rău, pentru care să fiu tras la răspundere în faţa legii,

— Da, m-ai ajutat fără să ştii, zise O'Rory încetişor, privindu-l pe ziarist fără interes, cu ochii lui cenuşii-albaştri.

Zâmbetul lui Mathews îşi pierdu bucuria, dispăru cu totul. Îşi aranjă cravata cu degete nesigure, apoi evită privirea lui O'Rory.

Doamna Mathews se adresă lui Ned Beaumont pe un ton dulce:

— Toată lumea a fost aşa de plicticoasă astă-seară. A fost pur şi

simplu îngrozitor până la venirea dumitale.

El o privi curios. Ochii ei negri străluceau blânzi, atrăgători. Sub privirea lui cercetătoare, ea îşi plecă fruntea ţuguindu-şi cochet buzele subţiri, mult prea roşii, dar frumoase. El îi zâmbi, se ridică şi se duse lângă ea.

Opal Madvig fixa podeaua. Mathews, O'Rory şi cei doi de pe bancă îi observau pe Ned Beaumont şi pe nevasta lui Mathews.

— De ce sunt aşa plicticoşi? o întrebă el, aşezându-se pe jos, în faţa ei, cu picioarele încrucişate, cu spatele la foc, sprijinindu-se într-o mâna şi cu obrazul întors pe jumătate spre ea.

— Zău că nu ştiu, zise ea bosumflată. Am crezut că o să fie nostim, când Hal m-a întrebat dacă vreau să vin aici cu el şi cu Opal. Şi pe urmă, când am ajuns aici, i-am găsit pe aceşti… Se opri o clipă, apoi adăugă cu o nesiguranţă prost mascată: Prieteni ai lui Hal. Şi de atunci toţi stau sau vorbesc din când în când despre un secret al lor de care habar n-am. A fost insuportabil de stupid. Opal a fost la fel ca ceilalţi. Ea…

— Ei, Eloise, îi zise soţul pe un ton autoritar, fără eficienţă. Când se uită însă la el, îl văzu mai mult încurcat decât autoritar.

— Nu-mi pasă, îi spuse ea iritată. Adevărul e că şi Opal e la fel ca voi toţi. Nici măcar n-aţi discutat amândoi despre treaba aceea pentru care aţi venit de fapt aici. Să nu crezi că aş fi stat atâta, dacă n-ar fi fost furtuna. Nicio clipă.

Opal Madvig se înroşise la faţă, dar nu-şi ridică privirile.

Eloise Mathews se aplecă iar spre Ned Beaumont şi iritarea din glasul ei deveni jucăuşă.

— Iată la ce serveşte venirea ta, îi spuse ea. Din cauza asta, şi nu pentru că eşti frumos, sunt aşa de bucuroasă că te văd.

El se încruntă cu o indignare prefăcută.

Ea se încruntă de-adevărat.

— Ţi s-a stricat într-adevăr maşina? întrebă ea, sau ai venit ca să-i vezi în aceeaşi problemă nesuferită, care-i face aşa de stupizi şi de misterioşi? Cred că eşti şi tu unul dintre ei.

Ned râse şi întrebă:

— Ar mai avea vreo importanţă pentru ce am venit, dacă m-am răzgândit văzându-te?

— Nu, nu, zise ea bănuitoare, dar va trebui să fiu teribil de sigură că te-ai răzgândit.

— Şi oricum, promise el uşuratic, eu n-am să fiu deloc misterios. Chiar n-ai nicio idee despre ce-i roade?

— Niciuna, zise ea răutăcioasă, decât că sunt aproape sigură că trebuie să fie ceva foarte stupid şi probabil din domeniul politicii.

El o mângâie pe mână.

— Fată dragă, ai ghicit.

Întoarse capul ca să se uite la O'Rory şi la Mathews, pe urmă o privi iar plin de veselie.

— Vrei să-ți spun despre ce e vorba?

— Nu.

— Mai întâi, Opal crede că tatăl ei l-a ucis pe Taylor Henry.

Opal Madvig scoase un sunet îngrozitor, strangulat, şi sări de pe scaun. Îşi duse mâna la gură. Ochii ei erau aşa de măriți, încât se vedea numai albul lor. Erau sticloşi, îngrozitori.

Rusty se ridică în picioare apropiindu-se, cu fața roşie de mânie, dar Jeff, uitându-se chiorâş, îl prinse de braț.

— Lasă-l în pace, zise el tăios dar binevoitor, are dreptate. Băiatul rămase în strânsoarea omului-maimuță, dar nu încercă să scape.

Eloise Mathews îngheţase în scaun, uitându-se la Opal fără să înțeleagă.

Mathews se făcuse mic de tot, tremura, bolnav, pământiu la față, cu buzele şi pleoapele căzute.

Shad O'Rory şedea aplecat în față, pe scaun, cu fața frumoasă, palidă şi dură, cu ochii ca gheața, cenuşii-albaştri, cu mâinile încleştate pe spătarul scaunului, cu picioarele moi.

— În al doilea rând, continuă Ned Beaumont, fără să fie tulburat de agitația celorlalți, ea…

— Ned, nu! strigă Opal.

El se răsuci ca s-o vadă.

Nu mai ținea mâna la gură. Îşi împreunase mâinile la piept. Ochii ei îndurerați, fața descompusă cereau îndurare.

El o examina grav. Prin geam şi perete se auzea zgomotul ploii izbind clădirea cu rafale sălbatice, iar între rafale, râul din apropiere curgând în şuvoaie. O examina încet, cu ochii duri. Pe urmă îi vorbi destul de blând, dar distant:

— Nu din cauza asta ai venit aici?

— Te rog, nu, zise ea răguşit.

Ned zâmbi numai cu buzele, nu şi cu ochii.

— A, nu are nimeni voie să vorbească despre asta, în afară de tine şi de ceilalți duşmani ai tatălui tău?

Ea îşi încleşta pumnii, şi-şi ridică fața mânioasă spunând cu

glas aspru:

— El l-a ucis pe Taylor.

Ned Beaumont se rezemă într-o mână, privind în sus spre Eloise Mathews.

— Asta-ți spuneam şi eu, zise el alene. Crezând aceasta s-a dus la soțul dumitale după ce a văzut porcăria pe care a publicat-o azi-dimineață. Bineînțeles el nu credea că Paul a făptuit vreun omor: numai că e la strâmtoare în ceea ce priveşte ipotecile pe care le deține State Central Trust Company, ce aparține candidatului lui Shad pentru senat, aşa că trebuie să facă ce i se spune. Ceea ce ea…

Mathews îl întrerupse fără vigoare, cu desperare în glas:

— Beaumont, încetează. Tu…

O'Rory îl întrerupse pe Mathews.

— Lasă-l să vorbească, Mathews, spuse el cu glas calm, muzical. Lasă-l să spună ce are de spus.

— Îți mulțumesc, Shad, spuse Ned Beaumont fără să privească în jur şi continuă: S-a dus la soțul dumitale să-l convingă să-i confirme bănuiala, dar el n-a putut să-i spună nimic, decât s-o mintă. Nu ştie nimic. Pur şi simplu împroaşcă cu noroi oriunde îi spune Shad. Dar un lucru îl poate face. Poate publica în ziarul de mâine cum a venit Opal şi i-a spus că, după părerea ei, taică-său i-a ucis iubitul. Ar fi o treabă straşnică. „Opal Madvig îşi acuză tatăl de crimă. Fiica şefului afirmă că el l-a ucis p e fiul senatorului!" Nu vă dați seama cum ar arăta asta cu titluri groase, pe prima pagină din *„Observer"*

Aplecată spre el, cu ochii mari, albă la față, Eloise Mathews asculta cu respirația tăiată. Vântul izbea ploaia în geam. Rusty oftă adânc.

Ned Beaumont zâmbi şi spuse:

— De asta a adus-o aici, s-o țină ascunsă până izbucneşte scandalul. Poate a ştiut că Shad şi cu băieții erau aici, poate nu. Nu are nicio importanță. Nu vreau să spun că a adus-o aici, şi că ar ține-o împotriva voinței ei; n-ar face el prostia asta tocmai acum, dar nu era necesar. Fata e gara să facă orice, să meargă până în pânzele albe ca să-şi distrugă tatăl.

— Dar el l-a omorât, spuse Opal Madvig în şoaptă, însă clar.

Ned Beaumont îşi îndreptă spatele şi se uită solemn la ea pentru o clipă, apoi zâmbi, dădu din cap resemnat, şi se lăsă iar pe spate.

Eloise Mathews îşi aţintise ochii miraţi asupra soţului ei care stătea cu capul plecat, ascunzându-şi faţa în palme.

Shad O'Rory se aşeză iar picior peste picior şi scoase o ţigară.

— Ai isprăvit?

Ned era cu spatele la O'Rory şi îi răspunse fără să se întoarcă.

— Am isprăvit…

Glasul îi era calm, dar faţa îi deveni deodată obosită, epuizată.

O'Rory îşi aprinse ţigara.

— Ei, drăcie, în fond despre ce e vorba? E rândul nostru să ţi-o plătim şi asta şi facem. Fata a venit singură cu povestea asta. A venit fiindcă a vrut să vină. Tu, la fel. Şi ea, şi tu, şi oricine poate să se ducă unde vrea şi când vrea. Se sculă în picioare. Eu, unul, vreau să mă duc la culcare. Mathews, eu unde dorm?

— Hal, nu e adevărat, nu-i aşa? spuse Eloise Mathews bărbatului ei fără să-l privească.

El îşi luă cu greu mâinile de pe faţă şi spuse cu demnitate:

— Dragă, există suficiente dovezi împotriva lui Madvig, care să justifice insistenţele noastre pe lângă poliţie ca măcar să fie interogat. Asta-i tot ce-am făcut.

— Nu m-am referit la asta, insistă soţia.

— Ştii, dragă, când a venit domnişoara Madvig… şovăi, se opri, pământiu la faţă, tremurând în faţa privirilor soţiei sale, şi-şi ascunse iar faţa în mâini.

5

Eloise Mathews şi Ned Beaumont erau singuri în încăperea mare de la parter. Stăteau pe două scaune în faţa focului. Ea era aplecată în faţă, privind cu o expresie tragică ultima buturugă ce ardea. El stătea picior peste picior, cu un braţ pe spătarul scaunului, fumând o ţigară de foi şi observând-o pe furiş.

Treptele scârţâiră. Soţul ei coborî până la jumătatea scării. Era îmbrăcat, îşi scosese doar gulerul şi-şi desfăcuse cravata ce alinia din vestă.

— Dragă, nu vii să te culci? E trecut de miezul nopţii.

Ea nu se mişcă.

— Domnule Beaumont, vreţi să…

Auzindu-şi numele, Ned Beaumont se întoarse cu faţa spre omul de pe scări, care avea o expresie îngrozitor de placidă. Când

Mathews se opri, Ned se concentră din nou asupra țigării şi a soției lui Mathews.

După câtva timp, Mathews urcă.

Eloise Mathews vorbi, fără să-şi ia privirea de la foc.

— E o sticlă de whisky în dulap. Vrei s-o aduci?

— Desigur. Găsi sticla, o aduse împreună cu două pahare. Simplu? întrebă.

Ea făcu semn că da. Sânii ei rotunzi tresăreau sub rochia roşie de mătase, în timp ce respira.

El umplu două pahare mari.

Ea nu-şi luă privirile de la foc, decât atunci când el îi puse un pahar în mână. Îi zâmbi strâmbându-şi buzele rujate prea tare. Ochii, reflectând lumina roşie a focului, străluceau puternic.

El îi zâmbi.

Ea ridică paharul şi spuse gângurind.

— În sănătatea soțului meu!

— Nu, spuse Ned simplu şi zvârli băutura din pahar în cămin, aprinzând flăcări jucăuşe.

Ea râse încântată şi sări în picioare.

— Toarnă-ți altul, îi porunci.

Luă sticla de pe duşumea şi-şi umplu paharul.

Îl ridică pe-al ei deasupra capului.

— În sănătatea ta!

Băură. Ea se cutremură.

— Poate e mai bine să-l bei cu ceva, sugeră el.

— Nu, aşa vreau. Îi puse mâna pe braț şi se întoarse cu spatele la foc, stând foarte aproape de el.

— Hai să aducem bancheta aici.

— Bună idee, încuviință el.

Mutară scaunele din fața căminului şi aduseră bancheta, el ținând de un capăt, ea de altul. Bancheta era lată, joasă, fără spătar.

— Stinge lumina, zise ea.

El o stinse, se întoarse pe bancheta pe care şedea ea, turnând whisky în pahare.

— În sănătatea ta! zise el, şi băură amândoi. Ea se cutremură iar.

Ned se aşeză lângă ea. Strălucirea focului din cămin le îmbujora fețele.

Din nou se auziră treptele scârțâind, şi Mathews coborî până

jos.

— Te rog, dragă!

— Aruncă cu ceva în el, şopti ea cu sălbăticie la urechea lui Ned.

Ned chicoti.

Ea luă sticla de whisky întrebându-l:

— Unde ţi-e paharul?

În timp ce umplea paharele, Mathews se duse sus. Ochii ei luceau sălbatic în lumina roşie. O buclă îi atârna pe frunte. Respiră pe gură, gâfâind uşor.

— În sănătatea noastră! zise ea.

Băură. Lăsând paharul gol să-i scape, ea îi căzu în braţe. Îşi lipi gura înfiorată de a lui. Paharul se sparse cu zgomot pe podeaua de lemn. Ochii lui Ned erau mici, vicleni. Ai ei erau strâns închişi.

Nu se mişcară nici când auziră din nou scârţâitul scărilor. Ned stătea încremenit, în timp ce ea îl înlănţuise cu braţele-i subţiri. Ned nu vedea scara. Amândoi respirau greu.

Apoi scara scârţâi din nou, iar ei rămaseră înlănţuiţi. Ned se uită spre scară. Nu mai era nimeni.

Eloise Mathews îi strecură mâna pe la spate, mângâindu-l şi apoi apucându-l de păr. Ochii ei pe jumătate deschişi zvârleau săgeţi negre.

— Aşa e viaţa, zise ea cu glas stins, amar, ironic, şi lăsându-se pe speteaza banchetei îl trase spre ea, lipindu-şi gura de a lui.

În acest, moment auziră o împuşcătură.

Ned se smulse imediat din braţele ei, ridicându-se în picioare.

— Unde-i camera lui? întrebă el tăios.

Ea clipi mută de groază.

— Camera lui, repetă el.

— În faţă, zise ea răguşit, arătând cu mâna, fără putere.

Ned alergă spre scară suind treptele câte trei deodată. La capătul scărilor se ciocni de Jeff, care era îmbrăcat, dar n-avea pantofi şi clipea din ochii umflaţi de somn. Jeff îşi duse o mână la şold, alta spre Ned, ca să-l oprească, şi mârâi:

— Ce dracu se întâmplă?

Ned evită mâna întinsă, alunecă pe lângă ea şi-şi vârî pumnul stâng în botul de maimuţă. Jeff se clatină mârâind. Ned ţâşni pe lângă el şi fugi spre partea din faţă a scării. O'Rory ieşi din altă cameră şi fugi după el.

De jos se auzi urletul doamnei Mathews.

Ned Beaumont deschise o uşă şi se opri. Mathews zăcea pe spate, în dormitor, sub o lampă. Din gura deschisă se prelingea un fir de sânge. O mână era întinsă pe duşumea, alta pe piept. Lângă perete, acolo unde părea să arate mâna întinsă, era un revolver negru. Pe o masă, lângă fereastră, era o călimara, fără capac, un toc şi o foaie de hârtie. În fața mesei era un scaun.

Shad O'Rory îl împinse pe Ned şi îngenunche lângă omul de jos. În acest timp, Ned se uită repede la hârtia de pe masă, apoi o băgă în buzunar.

Intră Jeff, urmat de Rusty, care era dezbrăcat.

O'Rory se ridică şi făcu cu mâinile un gest definitiv.

— S-a împuşcat în cerul gurii. Gata.

Ned se întoarse şi ieşi din cameră. În hol se întâlni cu Opal Madvig.

— Ce-i, Ned? întrebă ea îngrozită.

— S-a împuşcat Mathews. Mă duc jos să stau cu ea până îți pui ceva pe tine. Nu te du acolo. Nu e nimic de văzut. Apoi coborî.

Eloise Mathews era o umbră ştearsă care zăcea pe podea, lângă banchetă.

Ned se repezi spre ea, dar se opri, uitându-se prin cameră cu ochi duri, vicleni. Apoi se duse spre femeie, se lăsa într-un genunchi şi-i luă pulsul. Se uită la ea cât putu mai atent, în lumina confuză a focului ce se stingea. Nu dădea semne că ar fi în viață. Scoase din buzunar hârtia pe care o luase de pe masa soțului ei şi, ducându-se în genunchi până la cămin, citi la lumina roşie a jăraticului:

„Eu, Howard Keith Mathews, în deplină posesie a facultăților mele mintale, declar prin testament: Las iubitei mele soții, Eloise Braden Mathews, moştenitorilor şi reprezentanților ei, întreaga mea avere.

Pentru aceasta desemnez State Central Trust Company ca singur executor al acestui testament.

Ca mărturie a celor de mai sus, semnez aici...”

Cu un zâmbet sinistru, Ned se opri din citit şi rupse testamentul în trei bucăți. Se ridică, se apleacă peste grătarul căminului şi aruncă bucățile de hârtie în jarul încins, unde arseră o clipă, apoi dispărură. Cu vătraiul de fier forjat risipi cenuşa printre cărbuni.

Apoi se întoarse lângă doamna Mathews, turnă puțin whisky în paharul lui, îi ridică capul, forțând-o să înghită câteva picături. Când Opal Madvig coborî, Eloise își revenise pe jumătate și tușea.

6

Shad O'Rory coborî scările, urmat de Jeff și Rusty. Toți erau îmbrăcați. Ned era în picioare lângă ușă, în haina de ploaie și cu pălăria pe cap.

— Unde te duci, Ned? întrebă Shad.

— Să găsesc un telefon.

— E o idee destul de bună, zise O'Rory, dar mai întâi aș vrea să te întreb ceva. Coborî și restul scărilor, urmat îndeaproape de cei doi.

— Da? întrebă Ned, scoțând mâna din buzunar, gest pe care O'Rory și cei din urma lui îl văzură, nu însă și Opal care ședea pe bancă îmbrățișând-o pe Eloise Mathews. Ned se ferise, stând cu spatele. Avea un pistol în mână.

— Asta, ca să nu faceți prostii. Mă grăbesc, le spuse Ned.

O'Rory păru că n-a văzut pistolul, deși nu se apropie. Spuse gânditor.

— Mă gândeam că fiind o călimară, un toc pe masă și un scaun tras în fața ei, e ciudat că n-am găsit nimic scris.

Ned Beaumont zâmbi cu mirare prefăcută.

— Zău, nimic scris? Făcu un pas înapoi, spre ușă. E ciudat, într-adevăr. O să stăm de vorbă despre asta cât vrei când mă întorc de la telefon.

— Acum ar fi mai bine, zise O'Rory.

— Regret. Ned se repezi spre ușă, pipăi clanța și deschise ușa. Nu lipsesc mult. Ieși afară trântind ușa.

Ploaia încetase. N-o mai luă pe cărare și alergă prin iarba înaltă de după casă. Se auzi o altă ușă izbindu-se în spatele casei. După zgomot, râul nu era prea departe. Își croi drum printre tufișuri într-acolo. Auzi în spatele lui un fluierat scurt, ascuțit, nu prea tare. Merse bălăcindu-se printr-o porțiune noroioasă până la un pâlc de copaci și printre ei se depărta de râu. Fluierul se auzi din nou, din dreapta. Dincolo de pomi erau tufișuri ce-i veneau până la umăr. Merse printre ele, aplecat, ca să se ascundă, deși era beznă.

Drumul urca pe un deal când lunecos, când neregulat, printre tufişuri ce-i sfâşiau fața şi mâinile, agățându-i hainele. Căzu de trei ori şi se împiedică de mai multe ori. Fluieratul nu se mai auzi. Nu găsi Buick-ul, nici drumul pe care venise. Îşi târa picioarele şi se împiedica uşor. Când ajunse în vârful dealului şi începu să-l coboare pe cealaltă parte, căzu mereu. La poalele dealului dădu peste un drum şi o apucă pe el, spre dreapta.

Lutul cleios i se lipea din ce în ce mai mult de picioare, aşa că trebui să se oprească din când în când, ca să-l curețe cu pistolul.

Auzind în spate un câine lătrând, se opri şi se întoarse amețit să se uite. Cu vreo cincizeci de metri în spate, chiar lângă drum, se zărea conturul nelămurit al unei case pe lângă care trecuse. Se întoarse şi ajunse în fața unei porți înalte.

Câinele, un monstru diform în noapte, se repezi de cealaltă parte a porții, lătrând îngrozitor.

Ned bâjbâi la poartă, găsi zăvorul, deschise şi intră clătinându-se. Câinele fugi lătrând, îi dădu târcoale, prefăcându-se că-l atacă şi făcând zarvă mare.

Un geam scârțâi şi un glas tărăgănat întrebă:

— Ce dracu faci câinelui?

Ned râse fără putere. Apoi se scutură şi răspunse cu glas destul de gros:

— Sunt Beaumont de la biroul procurorului districtului. Am nevoie de telefonul dumneavoastră. E un mort jos.

— Nu ştiu despre ce vorbiți, urlă glasul. Taci o dată, Jeanie.

Câinele mai lătra cu energie sporită de trei ori, pe urmă tăcu.

— Ei, ce-i?

— Vreau să dau un telefon la biroul procurorului. E un mort jos în vale.

— Ei, drăcie! exclamă glasul, şi geamul se închise scârțâind.

Câinele începu iar să latre, să-i dea târcoale, prefăcându-se că se repede la el. Ned zvârli în el cu pistolul plin de noroi. Câinele se întoarse şi dispăru după casă.

Uşa de la intrare fu deschisă de un om scund, cu un trup ca o butie, roşu la față şi într-o cămaşă de noapte albastră, lungă.

— Sfântă Fecioară, în ce hal eşti! spuse el când Ned apăru în lumina uşii.

— Telefonul, zise Ned.

Omul îl apucă, în timp ce se clătina.

— Aici, zise el arțăgos, spune-mi mie pe cine să chem şi ce să-i

spun. Dumneata nu eşti în stare de nimic.

— Telefonul, zise Ned.

Omul îl duse sprijinindu-l de-a lungul unui culoar, deschise o uşă şi spuse:

— Aici e. Ai noroc că nu-i bătrâna acasă, că nu intrai tu cu tot noroiul ăsta pe tine.

Ned căzu pe scaunul din fața telefonului, dar nu se repezi imediat la telefon. Se încruntă la omul în cămaşă de noapte şi-i spuse împiedicându-se:

— Ieşi afară şi închide uşa.

Omul nu intrase în cameră. Închise uşa.

Ned luă receptorul, se aplecă în față proptindu-se cu coatele de masă şi făcu numărul lui Paul Madvig. În timp ce aştepta, pleoapele i se închiseră de câteva ori, dar de fiecare dată le deschise cu forța, reuşind în cele din urmă să vorbească clar la telefon.

— Alo, Paul, Ned… Lasă asta. Ascultă aici. Mathews s-a sinucis la locuința sa de pe malul râului, fără să lase niciun testament… Ascultă. E important. Cu atâtea datorii şi fără executor testamentar, va trebui ca tribunalul să numească pe cineva să-i administreze averea. Înțelegi?… Ai grijă să ajungi la judecătorul potrivit, Phelps, să zicem, şi astfel scoatem „*Observer*” din luptă, sau îl avem de partea noastră până după alegeri. Ai înțeles?… Bine, bine, acum ascultă. Nu-i totul. Iată ce trebuie făcut acum. „*Observer*”–ul de mâine dimineață e incendiar. Trebuie să-l opreşti. Aş zice să-l scoli pe Phelps şi să obții de la el amânarea acestui număr, sau orice care să oprească ziarul, până când o să poți vorbi cu angajații de-acolo şi să le arăți cum stau lucrurile acum, când ziarul urmează să fie patronat de prietenii noştri, timp de o lună sau mai mult… Nu pot să-ți spun acum, Paul, dar numărul e incendiar şi tu trebuie să-l opreşti să apară. Scoală-l pe Phelps şi duceți-vă amândoi să vedeți cu ochii voştri. Mai sunt vreo trei ore până când apare… Exact… Ce?… Opal? E bine. E cu mine… Da, o aduc acasă… Şi, te rog, telefonează la poliție şi anunță despre Mathews. Eu mă întorc acum acolo. Bine.

Lăsă receptorul pe masă şi se ridică, se duse clătinându-se până la uşă, reuşi s-o deschidă după ce mai încercase o dată, şi căzu în hol izbindu-se de perete.

Omul cu fața roşie veni alergând spre el.

— Sprijină de mine, frate, am eu grijă. Am întins o pătură pe

canapea, aşa că nu te mai sinchisi de noroi şi…

— Vreau o maşină cu împrumut. Trebuie să mă întorc la Mathews.

— El a murit?

— Da.

Omul roşu la faţă înălţă din sprâncene şi fluieră ascuţit.

— Îmi împrumuţi maşina? întrebă Ned.

— Doamne fereşte, frate, fii rezonabil. Cum ai putea să conduci o maşină?

— O să mă duc pe jos, zise Ned, depărtându-se de celălalt cu un mers nesigur.

Omul îi aruncă o privire fioroasă.

— Ba, n-ai să te duci. Dacă te mai ţii pe picioare până îmi pun nădragii, te duc eu cu maşina, deşi mai mult ca sigur că o să mori pe drum.

Opal Madvig şi Eloise Mathews stăteau în încăperea de la parter, când Ned Beaumont intră mai mult pe sus decât însoţit de omul cu faţa roşie. Intraseră fără să bată, şi cele două fete stăteau în picioare una lângă alta, speriate, cu ochii mari.

Ned se trase din braţele tovarăşului său şi se uită cu o privire ştearsă prin cameră.

— Unde e Shad? întrebă el împiedicându-se.

— A plecat, răspunse Opal. Toţi au plecat.

— Bine, spuse el abia vorbind. Vreau să stau de vorbă numai cu tine.

Eloise Mathews se repezi la el.

— Tu l-ai ucis! ţipă ea.

El chicoti prosteşte şi încercă s-o ia în braţe.

Ea scoase un urlet şi-l lovi peste obraz. El căzu drept pe spate, fără să se încline. Omul cu faţa roşie încercă să-l apuce, dar nu reuşi. După ce se izbi de podea, nu se mai mişcă.

Capitolul VII
Aliaţii

1

Senatorul Henry puse şerveţelul pe masă şi se ridică. În picioare părea mai înalt şi mai tânăr decât era. Capul lui destul de

mic, sub învelişul părului alb, era extraordinar de simetric. Pe fața lui de patrician, muşchii îmbătrâniți îi căzuseră accentuându-i liniile verticale, dar gura era neschimbată şi ochii păreau neatinşi de scurgerea anilor: erau verzi-cenuşii, înfundați în orbite nu prea mari, dar strălucitori, cu pleoape netede. Vorbi cu o politețe gravă, studiată:

— Mă scuzați, dacă îl iau puțin pe Paul sus cu mine?

— Da, răspunse fiica lui, dacă mi-l laşi pe domnul Beaumont şi promiți să nu stați acolo toată seara.

Ned se înclină uşor, zâmbind politicos.

Împreună cu Janet Henry, Ned intră într-o cameră albă, unde focul ardea leneş în căminul alb, aruncând străluciri roşiatice pe mobila de mahon.

Ea aprinse o lampă lângă pian şi se aşeză cu spatele la claviatură, cu capul între Ned şi lampă. Păru-i blond împrumuta lumina lămpii şi îi aureola capul. Rochia neagră, de antilopă, era mată. Nu purta nicio bijuterie.

Ned Beaumont se aplecă să scuture în foc scrumul țigării. Avea la cămaşă o perlă neagră ce strălucea în lumina focului, ca un ochi roşu. După ce scutură scrumul, o întrebă:

— Cânți ceva?

— Da, dacă vrei, dar ceva mai târziu fiindcă nu mă simt foarte bine. Aş vrea să stăm de vorbă acum, când am prilejul. Stătea cu mâinile în poală, cu brațele pe lângă trup, cu umerii aduşi puțin înainte.

Ned se înclină politicos, dar nu spuse nimic. Se depărta de cămin şi se aşeză destul de aproape de ea, pe o sofa cu brațe în formă de liră. Deşi era atent, fața lui nu exprima curiozitate.

Întorcându-se pe bancheta de la pian, ca să-l privească în față, ea îl întrebă cu glas stins, intim:

— Ce face Opal?

El răspunse indiferent:

— Foarte bine, după câte ştiu, deşi n-am mai văzut-o de o săptămână. Duse țigara la gură, dar se opri brusc ca şi când tocmai atunci îi venise o idee. De ce mă întrebi?

Ea făcu ochii mari.

— Nu stă în pat din cauza unui surmenaj nervos?

— A, da, răspunse Ned nepăsător, zâmbind. Nu ți-a spus Paul?

— Mi-a spus că stă în pat, că e surmenată nervos. Se uită la Ned, încurcată. Mi-a spus Paul.

Ned zâmbi blând.

— Presupun că e destul de susceptibil din această cauză, spuse el rar, uitându-se întâi la ţigară, apoi la ea, şi dând din umeri. N-are nimic, nici vorbă de aşa-ceva. Pur şi simplu i-a intrat în cap ideea stupidă că Paul l-a ucis pe fratele dumitale, şi ceea ce-i mai prost e că începuse să vorbească peste tot. Şi Paul nu putea să admită ca fiica lui să-l acuze de crimă, aşa că a fost obligat s-o ţină în casă, până îi scoate prostia asta din cap.

— Vrei să spui ea e... şovăi, apoi adaugă cu ochi strălucitori, că e prizonieră?

— O spui melodramatic, protestă el indiferent. E doar un copil. Şi una din metodele de a-i cuminţi pe copii e să-i ţii în camera lor.

— A, da, zise Janet Henry grăbită. Numai că... îşi privi mâinile din poală, apoi pe Ned, de ce crede asta?

— Dar cine nu crede? întrebă Ned cu un zâmbet blând.

Janet se prinse cu mâinile de marginea banchetei şi se aplecă înainte cu faţa albă, încordată.

— Asta voiam să te întreb şi eu, domnule Beaumont. Lumea chiar crede aşa ceva?

Ned, cu o expresie placidă, făcu semn că da.

Degetele Janetei se înălbiseră pe marginea banchetei. Întrebă cu glas sec:

— De ce?

Ned se ridică de pe sofa, şi se îndreptă spre cămin, ca să arunce ţigara în foc. Se întoarse şi se aşeză comod, picior peste picior.

— Tabăra cealaltă e convinsă că duce o politică bună îndemnându-i pe oameni să creadă aşa ceva, spuse el, fără să arate prin glas, pe faţă, sau prin atitudine, că are vreun interes personal în ceea ce spune.

Ea se încruntă.

— Domnule Beaumont, dar de ce să creadă oamenii, dacă nu există nicio dovadă, sau ceva care ar putea fi interpretat astfel?

El o privi curios şi amuzat.

— Sigur că există. Credeam că ştii. Îşi mângâie mustaţa. Dumneata n-ai primit niciuna din scrisorile anonime care circulă?

Ea se ridică repede, tulburată.

— Eu da, azi! Am vrut să ţi-o arăt şi...

El râse încet, făcând un semn cu mâna ca să se oprească.

— Nu te deranja. Se pare că seamănă toate destul de bine între ele, şi am văzut o mulţime.

Ea se aşeză încet, parcă fără să vrea.

— Ei bine, scrisorile astea, materialele publicate de *„Observer”* până când l-am scos din luptă, vorbele răspândite de ceilalți au fost folosite ca acuzație împotriva lui Paul.

Janet încetă să-şi mai frământe buzele.

— E într-adevăr în pericol?

Ned Beaumont. Dădu din cap şi vorbi calm şi sigur:

— Dacă pierde alegerile, pierde şi influența asupra oraşului, a guvernului… va fi electrocutat.

Janet tremură şi întrebă cu glas stins:

— Dar dacă câştigă, e în siguranță?

— Precis, încuviință Ned.

Ea îşi ținu respirația. Îi tremurau buzele, vorbea greu:

— O să câştige?

— Cred că da.

— Şi-atunci n-o să aibă nicio importanță cât de multe dovezi vor exista împotriva lui, n-o să mai fie în pericol? întrebă cu glas gâtuit.

— N-o să fie judecat, o asigură Ned Beaumont.

Deodată tresări. Strânse tare din ochi, îi deschise şi se uită la fața ei palidă, încordată. O undă de bucurie îi apăru în ochi, apoi i se răspândi pe toată fața. Râse încet, dar extrem de încântat, şi se ridică exclamând:

— Judith în persoană!

Janet Henry rămase nemişcată, ținându-şi respirația. Din fața albă, lipsită de expresie, ochii căprui îl priveau fără să înțeleagă.

Ned începu să se plimbe prin cameră la întâmplare, vorbind fericit singur, deşi din când în când întorcea capul ca să-i zâmbească.

— Sigur, ăsta e jocul. A putut să-l accepte pe Paul, să fie politicoasă cu el, de dragul ajutorului în politică de care avea nevoie tatăl ei, dar totul are o limită. Şi totuşi lui Paul i-a fost de ajuns, era teribil de îndrăgostit. Dar când îşi vârî în cap că Paul i-a ucis fratele şi că o să scape de pedeapsă, dacă ea nu… E splendid! Fiica şi iubita lui Paul încercând amândouă să-l împingă spre scaunul electric. Ştiu că are noroc la femei!

Luă o țigară subțire de foi cu pete verzui. Se opri în fața Janetei Henry, tăie vârful țigării şi, fără s-o acuze, îi spuse pe un ton, de parcă i-ar fi împărtăşit o descoperire:

— Dumneata ai trimis scrisorile anonime. Nu încape nicio

îndoială. Au fost scrise la maşina din camera unde obişnuia să se întâlnească Opal cu fratele dumitale. Fiecare avea o cheie. Nu le-a scris Opal, fiindcă a fost surprinsă şi tulburată primindu-le. Dumneata ai făcut-o. Ai luat cheia fratelui dumitale, când a fost înapoiată cu alte lucruri de la poliție, te-ai furişat în cameră şi le-ai scris. Straşnic!

Începu iar să umble prin cameră.

— Ei bine, va trebui să-l convingem pe senator să aducă o brigadă de infirmiere voinice şi să te închidă în cameră din pricina unui surmenaj nervos. Boala asta începe să fie molipsitoare printre fetele politicienilor noştri, dar trebuie să ne asigurăm alegerile, chiar dacă fiecare familie din oraş îşi va avea pacientul ei.

Întoarse capul şi-i zâmbi binevoitor.

Janet duse mâna la gât. Nu se mişca, nu vorbea.

— Senatorul n-o să ne facă prea multe greutăți, din fericire, continuă Ned. Lui nu-i pasă de nimic, nici de dumneata, nici de fiul ucis, îi pasă doar de alegeri şi ştie că nu poate fi ales fără ajutorul lui Paul. Râse. Asta te-a împins să joci rolul lui Judith, nu-i aşa? Ştiai că tatăl dumitale n-o să rupă legătura cu Paul, chiar dacă îl crede vinovat, până după alegeri. Ei da, asta e o consolare pentru noi.

Tăcu, îşi aprinse țigara, şi între timp, vorbi ea. Îşi luase mâna de la gât. Glasul îi era calm:

— Nu ştiu să mint. Da, Paul l-a ucis pe Taylor. Eu am scris scrisorile.

Ned îşi scoase țigara din gură, se aşeză din nou pe sofaua cu brațe în formă, de liră, în fața ei. Vorbi grav, dar fără ostilitate:

— Îl urăşti pe Paul, nu-i aşa? Chiar dacă ți-aş dovedi că nu l-a ucis pe Taylor, tot l-ai urî, nu?

— Da, răspunse ea privindu-l întruna. Cred că da.

— Asta e, conchise Ned. Nu-l urăşti fiindcă crezi că ți-a ucis fratele. Crezi că l-a ucis, fiindcă îl urăşti.

— Nu, spuse ea, clătinând încet din cap.

El zâmbi sceptic.

— Ai vorbit cu tatăl dumitale în această problemă.

Ea îşi muşcă buzele şi se înroşi puțin.

Ned zâmbi din nou.

— Şi ți-a spus că e ridicol.

Se înroşi mai tare. Începu să spună ceva, dar apoi tăcu.

— Dacă Paul ți-ar îi ucis tratele, tatăl dumitale ar şti.

Janet privi în jos şi spuse cu glas abătut:

— Tata trebuie să ştie, dar nu vrea s-o recunoască.

— Ar trebui să ştie, zise Ned făcând ochii mici. În seara aceea, Paul a pomenit ceva despre Taylor şi Opal?

— Nu ştii ce s-a întâmplat în seara aceea? întrebă ea mirată.

— Nu.

— N-a avut nicio legătură cu Taylor şi cu Opal, zise ea în grabă. A fost… întoarse brusc fața spre uşă şi tăcu. Prin uşă se auzea un râs puternic, profund, şi paşi ce se apropiau. Ea îl privi pe Ned grăbită, ridicându-şi mâinile într-un gest rugător.

— Trebuie să-ți spun, şopti ea desperată, dar serioasă. Pot să te văd mâine?

— Da.

— Unde?

— La mine acasă, sugeră el.

Ea încuviință repede. Abia avu timp să-i şoptească adresa, să întrebe „După zece?”, şi el să aprobe. Senatorul Henry şi Paul Madvig intrară în cameră.

2

Paul Madvig şi Ned Beaumont îşi luară rămas bun de la familia Henry la zece şi jumătate şi se urcară într-un automobil maro, cu care Madvig se îndreptă spre strada Charles. După un răstimp, Madvig respiră satisfăcut şi zise:

— Doamne, Ned, nici nu ştii cât sunt de fericit că Janet şi cu tine vă înțelegeți aşa de bine!

— Eu mă înțeleg cu oricine, zise Ned, uitându-se cu coada ochiului la profilul lui Madvig.

Acesta chicoti.

— Da, te-înțelegi, spuse el indulgent, ce dracu…

Ned îşi strânse buzele într-un zâmbet subțire, trainic, şi spuse:

— Aş vrea să stăm mâine de vorbă. Ce faci, să zicem, după-masă?

Madvig întoarse maşina pe strada China.

— Sunt la birou. E începutul lunii. Dar de ce nu-mi spui acum? Avem toată noaptea înaintea noastră.

— Nu ştiu încă totul acum. Ce face Opal?

— E bine, răspunse Madvig posomorât, pe urmă exclamă: Doamne! aş vrea să fiu supărat pe ea. Ar fi mult mai uşor.

Trecură pe lângă un stâlp. Nu se mai putu abține şi spuse:

— Bine că nu e gravidă.

Ned nu răspunse. Chipul lui era lipsit de expresie.

Madvig micşoră viteza, căci se apropiau de clubul „Log Cabin” Era roşu la față. Întrebă răguşit:

— Tu ce crezi, Ned? A fost amanta lui sau n-a fost decât o joacă între un băiat şi-o fată? întrebă dregându-şi glasul zgomotos.

— Nu ştiu, zise Ned. Nu mă interesează. Să n-o întrebi, Paul.

Madvig opri maşina rămânând pentru o clipă la volan, cu ochii ațintiți în față. Apoi îşi drese iar glasul şi spuse cu glas scăzut, răguşit:

— Nu eşti un băiat chiar aşa de rău, Ned.

— Mda, îl aprobă Nod, coborând din maşină.

Intrară în club, despărțindu-se ca de obicei în capul scărilor de la etajul doi, sub porticul guvernatorului.

Ned Beaumont intră într-o cameră destul de mică din spatele clădirii, unde cinci bărbați jucau pocher, iar alți trei îi priveau. Jucătorii îi făcură loc la masă, şi pe la ora trei, când se sparse jocul, Ned câştigase aproximativ patru sute de dolari.

3

Era aproape de amiază, când Janet Henry sosi la Ned Beaumont. De mai bine de o oră, Ned se plimba prin cameră, rozându-şi unghiile şi fumând. Când auzi soneria, se duse spre uşă fără grabă, o deschise şi, zâmbindu-i cu un aer de uşoară dar plăcută surpriză, îi spuse:

— Bună dimineața.

— Îmi pare îngrozitor de rău că am întârziat, începu ea, dar…

— N-ai întârziat deloc, o linişti el. Era vorba că vii după ora zece.

O pofti în *living-room.*

— Îmi place aici, zise ea, uitându-se încet împrejur, examinând încăperea de modă veche, înălțimea tavanului, lățimea ferestrelor, oglinda uriaşă de deasupra căminului, pluşul roşu al mobilei. E încântător!

Îşi îndreptă privirile spre o uşă pe jumătate deschisă.

— Acolo-i dormitorul?
— Da. Vrei să-l vezi?
— Doresc foarte mult.
Îi arătă dormitorul, pe urmă bucătăria şi baia.
— E splendid, zise ea când se întoarseră în *living-room*. Nu ştiam că mai sunt astfel de case într-un oraş atât de modern, cum e al nostru.
El se înclină uşor în semn de aprobare.
— Da, cred că e destul de drăguț, şi după cum vezi nu e nimeni care să tragă cu urechea, doar dacă nu s-o fi ascuns cineva prin vreun dulap, ceea ce e puțin probabil.
Ea prinse curaj şi-l privi drept în ochi.
— Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să nu fim de acord, s-ar putea chiar să devenim sau să fim duşmani, dar ştiu că eşti un gentleman, altfel n-aş fi venit aici.
— Vrei să spui că am învățat să nu port pantofi maro la un costum bleumarin? întrebă el amuzat. La asta te gândeai?
— Nu la asta.
— Atunci greşeşti, zâmbi el. Sunt un cartofor, parazitul unui politician.
— Nu greşesc, spuse ea cu o expresie rugătoare în ochi. Te rog, hai să nu ne certăm, cel puțin până n-o să avem încotro.
— Iartă-mă, zâmbi el. Nu stai jos?
Ea se aşeză, Ned îşi luă şi el un scaun roşu. Se aşeză în fața ei şi-i spuse:
— Ei, acum spune-mi ce s-a întâmplat la voi acasă, în seara când a fost ucis fratele dumitale.
— Da, zise ea abia auzindu-se. Se înroşi la față şi se uită în pământ. Când îşi ridică iar privirile, avea o expresie timidă şi continuă cu glas jenat: Am vrut să ştii. Eşti prietenul lui Paul şi asta ar putea să mi te facă duşman, dar cred că atunci când o să afli ce s-a întâmplat, când o să ştii adevărul, cel puțin n-o să fii duşmanul meu. Nu ştiu. Poate vei… Dar trebuie să ştii. Atunci o să poți lua o hotărâre. El nu ți-a spus, nu-i aşa? îl întrebă fixându-l cu privirea din care dispăruse timiditatea.
— Nu ştiu ce s-a întâmplat în seara aceea la dumneavoastră acasă. El nu mi-a spus.
Ea se aplecă repede spre el, întrebându-l:
— Asta nu înseamnă că are ceva de ascuns?
— Să presupunem că ar fi aşa, spuse el cu glas calm, şi fără

curiozitate.

— Dar trebuie să ştii. Se încruntă. O să-ți spun ce s-a întâmplat, şi o să-ți dai singur seama.

Se apleca şi mai mult spre el, privindu-l fix cu ochii ei căprui.

— A venit la masă, era prima oară când era invitat la noi la masă.

— Asta ştiam, zise Ned; fratele dumitale n-a fost.

— N-a fost la masă, îl corectă ea imediat, dar era sus la el, în cameră. La masă am fost numai tata, Paul şi cu mine. Taylor mâncase în oraş. N-a... n-a vrut să ia masa cu Paul din cauza, discuției în legătură cu Opal.

Ned asculta atent, fără să participe însă prea mult.

— După masă, Paul şi cu mine am rămas un timp singuri, în camera unde am stat de vorbă aseară, şi deodată m-a luat în brațe şi m-a sărutat.

Ned Beaumont izbucni în râs, nu tare, dar cu o veselie bruscă, nestăpânită.

Janet Henry îl privi surprinsă.

El îşi preschimbă râsul în zâmbet, zicând:

— Iartă-mă. Continuă. Îți spun mai târziu de ce am râs. Dar când ea vru să continue, o întrerupse: Stai. A spus ceva când te-a sărutat?

— Nu. Adică, s-ar putea, dar n-am înțeles. Janet era din ce în ce mai uimită. Dar de ce mă întrebi?

Ned râse iar.

— Trebuie să fi spus ceva în legătură cu ceea ce i se datorează. A fost probabil vina mea. Eu tot încercasem să-l conving să nu-l sprijine pe tatăl dumitale în alegeri, căci te foloseşte ca momeală ca să-l câştige pe el, şi l-am sfătuit că dacă vrea să fie cumpărat în felul acesta, trebuie să se asigure şi să-şi ia partea ce i se cuvine înainte de alegeri, fiindcă altfel n-o va mai lua niciodată.

Ea făcu ochii mari şi nu mai păru aşa de uimită.

— Asta s-a întâmplat chiar în după-amiaza aceea, continuă Ned, deşi nu credeam că o să am prea mult succes când i-am spus. Îşi încreți fruntea. Dar ce i-ai făcut? Avea intenția să se căsătorească cu dumneata şi era plin de respect şi de admirație pentru dumneata. Probabil l-ai provocat, de s-a repezit aşa la dumneata.

— Nu i-am făcut nimic, răspunse ea rar, deşi a fost o seară apăsătoare. Niciunul dintre noi nu ne-a simțit în largul lui. M-am

gândit, deşi am încercat să nu arăt, că nu-mi făcea plăcere să stau cu el. El nu se simţea în voie, ştiu şi presupun că această jenă, poate şi bănuiala că dumneata ai avut dreptate, l-au făcut să… isprăvi propoziţia făcând un gest scurt cu amândouă mâinile.

— Da, şi ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Ned.

— M-am înfuriat şi am plecat.

— Nu i-ai spus nimic? În ochii lui Ned sclipea o voioşie prost ascunsă.

— Nu, şi nici pe el nu l-am auzit să fi spus ceva. Am urcat şi m-am întâlnit cu tata care cobora. În timp ce-i povesteam ce se întâmplase, fiind tot atât de furioasă pe tata, ca şi pe Paul, deoarece tata era vinovat de prezenţa lui, l-am auzit pe Paul ieşind pe uşa de la intrare. Atunci a coborât şi Taylor din camera lui. Faţa lui Janet se albi şi se încorda, glasul îi deveni răguşit din cauza emoţiei. Taylor m-a auzit când îi vorbeam tatii şi m-a întrebat ce se întâmplase, dar l-am lăsat cu tata şi m-am dus la mine în cameră, eram prea furioasă ca să mai discut. Nu i-am mai văzut pe niciunul, până când a venit tata la mine, în cameră, şi mi-a spus că Taylor a… a fost ucis. Se opri şi-l privi pe Ned cu faţa albă, răsucindu-şi degetele şi aşteptând un răspuns. Răspunsul fu o întrebare rece:

— Ei şi, ce-i cu asta?

— Ce-i cu asta? repetă ea uluită. Nu înţelegi? Cum să nu mă gândesc că Taylor a fugit după Paul, l-a ajuns din urmă şi a fost ucis de el? Era furios şi… Ea se lumina la faţă. Ştii că nu i s-a găsit pălăria. Era prea grăbit, prea furios ca să se mai gândească la pălărie. El…

Ned clătină încet din cap, întrerupând-o cu glas sigur:

— Nu, zise el. Asta nu se poate. Paul n-ar fi putut să-l omoare pe Taylor, şi nici n-a făcut-o. Ar fi putut să-l oprească cu o singură mână, şi el nu şi-ar fi pierdut capul în luptă. Ştiu. L-am văzut pe Paul luptând, am luptat şi eu cu el. Nu, asta nu se poate. Închise pleoapele peste ochii ce împietriseră parcă. Să zicem că l-a ucis. Accidental, vreau să spun, deşi nici asta nu cred. Nu eşti de părere că a făcut-o numai din autoapărare?

— Dacă a fost autoapărare, de ce ar ascunde-o? dădu ea din cap dispreţuitor, fără să-l impresioneze pe Ned.

— Vrea să se însoare cu dumneata, explică el. Nu i-ar ajuta prea mult, dacă ar recunoaşte că ţi-a ucis fratele, chicoti el. Devin şi eu rău ca dumneata. Nu l-a ucis Paul, domnişoară Henry.

Ea îl privi cu asprime, fără să vorbească.

Ned căpătă o expresie gânditoare, apoi, răsucindu-şi degetele, o întrebă:

— Crezi că fratele dumitale a fugit în seara aceea după Paul, numai pentru că ţi se pare, sau mai e şi altceva care te face să afirmi lucrul acesta.

— Asta e destul, insistă ea. El l-a ucis. Nu se poate altfel. Altfel… altfel ce ar fi căutat Taylor cu capul gol, pe strada China?

— Tatăl dumitale nu l-a văzut ieşind?

— Nu. Nici el n-a ştiut, până n-am auzit…

— El e de aceeaşi părere cu dumneata? o întrerupse Ned?.

— Trebuie, strigă ea. Nu se poate să greşesc. Trebuie să fie de acord, indiferent ce spune, tot aşa cum trebuie să fii şi dumneata. Avea ochii în lacrimi. Nu poţi avea pretenţia să cred că nu eşti de acord, domnule Beaumont! Nu ştiu ce ştiai dumneata înainte. L-ai găsit mort pe Taylor. Nu ştiu ce ai mai găsit, dar acum trebuie să ştii adevărul.

Lui Ned începură să-i tremure mâinile. Se lasă mai jos în scaun, ca să-şi poată băga mâinile în buzunarele pantalonilor. Faţa-i era calmă, nu se vedeau decât nişte dungi de încordare în jurul gâtului. Spuse:

— L-am găsit mort. Nu mai era nimeni acolo. N-am găsit nimic altceva.

— Ai găsit acum, zise ea.

Sub mustaţa moale, buzele lui Ned tremurară, iar ochii i se înflăcărară de mânie. Vorbi cu glas scăzut, aspru, voit amar:

— Ştiu că oricine l-a ucis pe fratele dumitale a făcut lumii un serviciu.

Ea se făcu mică de tot, îşi duse mâna la gât, dar imediat groaza îi dispăru de pe faţă şi se ţinu dreaptă, privindu-l cu milă.

— Ştiu, zise ea blând. Eşti prietenul lui Paul. Te doare.

El plecă puţin capul, mormăind:

— Am spus un lucru josnic. A fost o prostie, spuse zâmbind strâmb. Vezi, am avut dreptate că nu sunt un gentleman. Zâmbetul îi dispăru o dată cu ruşinea din ochii ce rămaseră limpezi şi hotărâţi. Apoi adăugă calm: Ai dreptate în ceea ce priveşte prietenia mea cu Paul. Sunt prieten cu el, indiferent pe cine a ucis.

După un timp, în care îl privise fix, ea spuse cu glas stins, abătut:

— Atunci, e inutil? Credeam că dacă o să-ți spun adevărul… se opri făcând un gest desperat cu mâinile umerii şi capul. Apoi oftă întinzându-i mâna.

— Îmi pare rău şi sunt dezamăgită, dar nu trebuie să fim duşmani, nu-i aşa?

El se ridică în fața ei, dar nu-i luă mâna. Îi spuse:

— Omul din dumneata care l-a înşelat şi încearcă să-l înşele pe Paul e duşmanul meu.

Cu mâna întinsă spre el, îl întrebă:

— Dar celălalt om din mine, omul care n-are nimic de-a face cu asta?

El îi luă mâna înclinându-se.

4

După ce Janet Henry plecă, Ned se duse la telefon, formă un număr şi spuse:

— Alo, aici e Beaumont. Domnul Madvig n-a sosit ? Când se întoarce, vă rog să-i spuneți că l-am căutat şi că o să vin să-l văd… da, mulțumesc.

Se uită la ceas. Trecuse de ora unu. Îşi aprinse o țigară, se aşeză la geam, fumând şi uitându-se la biserica cenuşie de vizavi. Fumul țigării se încolăcea în nori cenuşii deasupra capului. Muşcă țigara cu dinții. Rămase acolo zece minute, până când sună telefonul. Răspunse:

— Alo… Da, Harry… Sigur. Unde eşti? Vin în centru. Aşteaptă-mă acolo… O jumătate de oră… E-n regulă.

Zvârli țigara în cămin, îşi puse pălăria şi pardesiul, şi ieşi. Se duse pe jos până la un restaurant din apropiere, mâncă o salată cu nişte chifle, bău o ceaşcă de cafea, se duse tot pe jos până la un mic hotel cu numele de „Majestic“, urcă la etajul patru cu liftul, condus de un tânăr mărunt care-i spuse pe nume şi-l întrebă ce crede despre cursa a treia.

Ned se gândi şi răspunse:

— Cred că lord Byron o ia.

— Sper că greşeşti, zise liftierul. Eu am pariat pe Orga mare.

— Poate, dar aleargă cu prea mare greutate, zise Ned. Se duse la camera 417 şi bătu la uşă.

Harry Sloss, în cămaşă, deschise uşa. Era un bărbat de treizeci

şi cinci de ani, mic, dar bine legat, cu fața lată, palidă, şi pe jumătate chel.

— Ai venit la țanc. Intră.

— Ce necaz ai? întrebă Ned după ce Harry închise uşa.

Harry se aşeză pe pat şi se încruntă îngrijorat spre Ned.

— Nu-mi place deloc chestia asta, Ned.

— Ce anume?

— Chestia asta cu Ben, care s-a dus la poliție.

— Bine, zise Ned iritat. Când vrei să vorbeşti, spune-mi!

— Stai, Ned, îi făcu Sloss semn cu mâna, să-ți spun despre ce-i vorba. Ascultă!

Îşi căută țigările în buzunar şi scoase un pachet turtit.

— Ți-aminteşti de seara când a fost curățat băiatul lui Henry?

— Mda, zise Ned nepăsător.

— Ți-aduci aminte că Ben şi cu mine tocmai venisem, când ai ajuns tu la club?

— Da.

— Ei bine, ascultă: l-am văzut pe Paul şi pe băiat certându-se acolo, sub pomi.

Ned îşi mângâie mustața, apoi vorbi rar, părând nedumerit:

— Dar eu v-am văzut coborând din maşină în fața clubului, imediat după ce l-am găsit mort, şi veneați din partea cealaltă, îi făcu semn cu arătătorul. Şi Paul ajunsese la club înaintea voastră.

— Da, aşa e, aprobă Sloss energic, dar noi am mers pe strada China până la Pinky Klein acasă, nu l-am găsit, ne-am întors şi am luat-o înapoi spre club.

— Ce ați văzut exact?

— L-am văzut pe Paul şi pe băiat stând sub pom şi certându-se.

— Ați putut vedea asta din maşină?

Sloss încuviință energic.

— Dar era un loc întunecos, îi aminti Ned. Nu văd cum ați putut să le distingeți fețele trecând cu maşina, doar dacă ați încetinit sau ați oprit.

— Nu, n-am făcut asta, dar eu l-aş recunoaşte pe Paul oriunde, insistă Sloss.

— Poate, dar de unde ştii că era cu băiatul?

— El era. Precis. L-am putut vedea destul, ca să ne dăm seama.

— Şi ați văzut că se certau? Cum adică? Se băteau?

— Nu, dar stăteau în picioare de parcă discutau. Ştii că uneori

poți să-ți dai seama că nişte oameni se ceartă după felul în care stau.

— Da, zâmbi Ned fără veselie, dacă unul din ei stă cu picioarele pe celălalt. Zâmbetul îi dispăru. Şi pentru asta s-a dus Ben la poliție?

— Da. Nu ştiu dacă s-a dus de capul lui sau dacă Farr a aflat cumva şi l-a chemat, dar oricum i-a spus lui Farr. Asta s-a întâmplat ieri.

— Tu cum ai aflat, Harry?

— Farr umblă după mine. Aşa am aflat. Ben i-a spus că am fost împreună, şi Farr mi-a trimis vorbă să trec pe la el, dar eu n-am de gând.

— Sper, Harry, zise Ned. Ce ai să spui dacă Farr te prinde?

— N-o să-l las să mă prindă. De asta am vrut să te văd. Îşi drese glasul şi-şi umezi buzele. M-am gândit că poate ar trebui să plec din oraş vreo săptămână, două, până se lămureşte într-un fel, dar pentru asta îmi trebuie nişte bani.

Ned zâmbi, clătinând din cap.

— Nu aşa trebuie să faci, zise el. Dacă vrei să-l ajuți pe Paul, du-te la Farr şi spune-i că nu i-ai recunoscut pe cei doi de sub pomi şi că nu crezi că cineva care era în maşină ar fi putut să-i recunoască.

— E în ordine, aşa am să fac, răspunse Sloss bucuros, dar, ascultă, Ned, trebuie să-mi iasă şi mie ceva de aici. Risc, şi, în sfârşit, ştii cum e…

Ned încuviință.

— După alegeri, o să-ți găsim poate o slujbă uşoară unde să te duci doar un ceas pe zi.

— Asta va fi bine. Sloss se ridică. Ochii lui galben-verzui îl priveau stăruitor. Ned, sunt lefter. N-ai putea să-mi dai ceva bani acum? Mi-ar pica al dracului de bine.

— Poate. Să vorbesc cu Paul.

— Te rog, Ned, şi dă-mi un telefon.

— Sigur. La revedere.

De la hotelul „Majestic” Ned Beaumont se duse la primăria oraşului, la biroul procurorului districtului, şi spuse că vrea să vorbească cu domnul Farr.

Tânărul cu fața rotundă, căruia i se adresase, ieşi din birou întorcându-se peste o clipă, ca să-şi ceară scuze:

— Îmi pare rău, domnule Beaumont, dar domnul Farr nu e aici.

— Când se întoarce?

— Nu ştiu. N-a lăsat vorbă secretarei.

— O să-mi încerc norocul. Îl aştept la el în birou.

— Vai, dar nu puteți... îl opri tânărul. Ned zâmbi amabil şi-i spuse dulce:

— Nu-ți place slujba asta, băiete?

Tânărul şovăi, se agită, şi se dădu la o parte din drum. Ned o luă pe coridorul ce ducea la biroul procurorului şi deschise uşa.

Farr îşi ridică ochii de pe birou şi sări în picioare.

— Tu erai? strigă el. Dracu să-l ia pe băiat? Niciodată nu înțelege cum trebuie. Un domn Bauman, a zis.

— Nu face nimic, zise Ned blând. Tot am intrat.

Îl lăsă pe procuror să-i strângă mâna şi să-i ofere un scaun. După ce se aşeză, îl întrebă cu nepăsare:

— Ceva noutăți?

— Nimic. Farr se lăsă pe spetează scaunului cu degetele în buzunarul de la vestă. Aceeaşi corvoadă, şi Dumnezeu ştie că mi-e până peste cap.

— Cum merge cu alegerile?

— Ar putea să meargă şi mai bine, dar cred că o s-o scoatem la capăt, răspunse procurorul cu o umbră pe fața lui roşie, bătăioasă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ned la fel de nepăsător.

— Când una, când alta. Totdeauna e câte ceva. Asta e politica...

— Eu sau Paul putem să te ajutăm cu ceva? întrebă Ned şi, după ce Farr clătină din claia sa, continuă: Zvonul că Paul ar avea de-a face cu uciderea lui Henry e lucrul care-ți dă cel mai mult de furcă?

O licărire de spaimă trecu prin ochii lui Farr, dar dispăru într-o clipă. Se aşeză drept în scaun.

— Ei, da, zise el prudent, mulți sunt de părere că ar fi trebuit să lămurim crima înainte de alegeri. Asta e o problemă, poate cea mai importantă.

— Ai progresat de când te-am văzut ultima dată? Ai mai aflat ceva nou?

Farr făcu semn că nu. Avea o privire prudentă.

Ned zâmbi rece:

— Înaintezi la fel de încet în unele probleme?

— Da, desigur, Ned, răspunse procurorul mişcându-se în scaun.

Ned aprobă dând din cap. Ochii îi străluceau plini de răutate. I se adresă ironic.

— Problema Ben Ferris este şi ea una dintre cele în care înaintezi încet?

Farr deschise gura boantă, apoi o închise la loc şi-şi frecă buzele. Ochii, holbați de uimire, pierdură apoi orice expresie.

— Nu ştiu dacă e sau nu ceva în povestea asta cu Ferris, dar nu cred. Nici nu m-am gândit prea mult la asta, drept să-ți spun.

Ned râse batjocoritor.

— Ştii că nu ți-aş ascunde nimic important ție şi lui Paul. Mă cunoşti destul de bine.

— Te-am cunoscut înainte de a deveni nervos, răspunse Ned. Dar nu-i nimic. Dacă îl cauți pe tipul care a fost în maşină cu Ferris, poți să-l găseşti chiar acum la hotelul „Majestic“, în camera 417.

Farr se uita țintă la garnitura de birou, la nudul care dansa, ținând un aeroplan între două tocuri înclinate. Fața lui greoaie era lipsită de expresie. Nu scoase o vorbă.

Zâmbind cu buzele strânse, Ned se ridică de pe scaun.

— Paul e întotdeauna bucuros să-şi scoată băieții din încurcătură. Crezi că ar fi de vreun folos, dacă s-ar lăsa arestat şi judecat pentru uciderea lui Henry?

Farr nu-şi luă ochii de la garnitura verde de birou. Spuse cu încăpățânare:

— Nu eu trebuie să-i spun lui Paul ce să facă.

— Ei, bravo! exclamă Ned. Se aplecă peste birou, la urechea procurorului, şi-i şopti confidențial. Şi acum, ascultă-mă! Nu fă prea multe fără ştirea lui Paul.

Ieşi zâmbind. După ce închise uşa, zâmbetul îi dispăru.

CAPITOLUL VIII
Despărţirea

1

Ned deschise o uşă pe care scria „Compania de construcţii şi contractări East State“, spuse bună ziua celor două fete tinere de la birou, trecu printr-o încăpere mai mare, unde erau vreo şase bărbaţi cu care stătu de vorbă şi deschise o uşă pe care scria INTRAREA OPRITĂ. Pătrunse într-o cameră pătrată, unde Paul Madvig şedea la un birou vechi, uitându-se prin nişte hârtii pe care un omuleț respectuos i le punea în față.

Madvig îşi înălţă capul şi zise:

— Bună, Ned. Dădu hârtiile la o parte, spunând omulețului: Adu hârțoagele astea mai târziu.

Omulețul îşi adună hârtiile, apoi răspunse:

— Da, domnule. Bună ziua, domnule Beaumont. Apoi ieşi din cameră.

— Arăți ca după o noapte grea, Ned, zise Madvig. Ce-ai făcut? Stai jos.

Ned îşi scoase pardesiul, îl puse pe un scaun, pălăria deasupra, şi scoase o țigară.

— N-am nimic. La tine ce-i nou? Se aşeză pe un colț al biroului vechi.

— As vrea să mergi să stai de vorbă cu M’Laughlin, zise Madvig. Eşti singurul care te poți înțelege cu el.

— De acord. Ce s-a întâmplat cu el?

— Dumnezeu ştie! se strâmbă Madvig. Credeam că e la ordinele mele, dar face pe şmecherul cu noi.

O lumină sumbră apăru în ochii negri ai lui Beaumont. Se uită la bărbatul blond întrebând:

— Şi el?

— Ce vrei să spui cu asta, Ned? întrebă Madvig rar, după o clipă de gândire.

Ned răspunse cu altă întrebare:

— Eşti mulțumit de felul în care merg treburile?

Madvig dădu nerăbdător din umeri, cu aceeaşi privire cercetătoare.

— Dar nici chiar aşa de nemulțumit, ce naiba! zise el. O să ne lipsim de voturile lui M'Laughlin, dacă va trebui.

— Poate, zise Ned cu buzele strânse, dar nu putem continua pierzând şi câştigând în acelaşi timp. Duse țigara în colțul gurii şi spuse: Ştii că nu mai stăm aşa de bine ca acum două săptămâni.

Madvig zâmbi cu indulgență.

— Vai, Doamne! Cum îți place să te jeluieşti, Ned. Nu eşti mulțumit de nimic. N-aşteptă răspunsul şi continuă placid: Nu mi s-a întâmplat niciodată până acum, să particip la o campanie care să nu pară că se duce dracului dintr-un moment într-altul. Şi totuşi nu se duce.

Ned îşi aprinse țigara, trase din ea şi zise:

— Asta nu înseamnă că o dată n-o să se ducă. Dacă moartea lui Taylor Henry nu e clarificată imediat, nu trebuie să-ți mai faci griji în ce priveşte campania. Tu o să te duci la fund, indiferent cine câştigă.

Ochii albaştri ai lui Madvig se întunecară. Fața rămase neschimbată, ca şi glasul.

— Ce vrei să spui cu asta, Ned?

— Toată lumea din oraş crede că tu l-ai ucis.

— Da? Madvig îşi duse o mână la bărbie şi se scărpina gânditor. Nu-ți face griji din pricina asta. Am mai auzit eu vorbe pe seama mea şi înainte.

Ned zâmbi dulce şi întrebă cu admirație prefăcută:

— E ceva prin care să nu fi trecut până acum? N-ai fost cumva şi pe scaunul electric?

— Să nu crezi că am să ajung vreodată, râse Madvig.

— Acum nu eşti prea departe de el, Paul, zise Ned încet.

Madvig râse din nou.

— Isuse Cristoase! exclamă el sfidător.

Ned ridică din umeri.

— Nu eşti ocupat? Nu-ți răpesc timp cu prostiile mele?

— Te ascult, zise Madvig calm. Niciodată n-am pierdut ceva ascultându-te.

— Mulțumesc, domnule. De ce crezi că M'Laughlin încearcă să se strecoare, să-ți scape?

Madvig făcu semn cu nu ştie.

— Îşi închipuie că eşti învins, zise Ned. Toată lumea ştie că poliția nici măcar n-a încercat să-l găsească pe ucigaşul lui Taylor, şi toți cred că tu eşti vinovat. M'Laughlin îşi închipuie că

asta e destul, că de data asta o să fii învins în alegeri.

— Da? Îți închipui că o să-l pună mai degrabă pe Shad să conducă oraşul în locul meu? Crede că dacă sunt bănuit de o crimă, reputația mea e mai proastă decât a lui Shad?

Ned îl privi încruntat.

— Ori te păcăleşti singur, ori încerci să mă păcăleşti pe mine. Ce are a face reputația lui Shad cu asta? El nu sprijină deschis pe niciun candidat. Tu însă da, şi candidații tăi sunt răspunzători pentru faptul că nu se face nimic pentru descoperirea criminalului.

Cu mâna la bărbie, Madvig se sprijini pe birou într-un cot. Pe fața lui frumoasă, rumenă, nu se vedea niciun rid.

— Am vorbit destul despre ce îşi închipuie alții. Hai să vorbim acum despre ceea ce îți închipui tu, Ned. Crezi că sunt înfrânt?

— Probabil, zise Ned cu voce joasă, sigură. Sută-n sută, dacă stai liniştit. Zâmbi. Dar candidații tăi ar trebui să iasă bine.

— Asta, zise Madvig flegmatic, ar trebui s-o explici.

Ned Beaumont se aplecă şi scutură cu grijă scrumul de țigară în scuipătoarea de alamă de lângă birou. Apoi spuse fără pic de tulburare.

— O să te răstoarne.

— Da?

— De ce nu? L-au lăsat pe Shad să ți-i ia pe cei mai mulți din gloată. Tu contezi pe oamenii respectabili, pe elementele bune, ca să câştige alegerea. Dar ei sunt şireți. Candidații tăi le fac jocul: se ridică împotriva ta, te arestează pentru crimă, iar cetățenii respectabili, încântați de aceşti nobili funcționari care sunt destul de curajoşi să-l închidă pe propriul lor patron când încalcă legea, se calcă în picioare ca să ajungă cât mai repede la urne şi să-i aleagă pe eroi pentru alți patru ani la conducerea oraşului. Nu poți să-i acuzi prea tare pe băieți. Ştiu că stau bine dacă o vor face, şi dacă nu s-a isprăvit.

Madvig îşi luă mâna de la bărbie şi întrebă:

— Nu contezi prea mult pe loialitatea lor, nu-i aşa, Ned?

— Tot atât ca şi tine, zâmbi Ned, apoi adăugă serios: Nu fac presupuneri, Paul. Azi după-masă m-am dus să-l văd pe Farr. A trebuit să intru cu forța, fiindcă a încercat să mă evite. Pretindea că nu mai cercetase nimic despre crimă. A încercat să-mi ascundă ce aflase. Până la urmă a refuzat să vorbească. Farr era omul pe care totdeauna îl dirijam cum voiam, spuse în încheiere,

dispreţuitor.

— E singurul, începu Madvig.

— Da, e singurul, i-o reteză scurt Ned, dar ăsta-i semnalul de alarmă. Rutlege, Brody sau Rainey pot să acţioneze pe contul lor, dar dacă Farr face ceva, e clar că ceilalţi sunt cu el.

Ned se încruntă în faţa interlocutorului său nepăsător.

— Oricând poţi să nu mă mai crezi, Paul.

Madvig făcu un gest de indiferenţă cu mâna în care îşi sprijinise bărbia.

— O să te anunţ când o să fie cazul. Cum de-ai trecut pe la Farr?

— Azi m-a chemat Harry Sloss. Se pare că el şi cu Ben Ferris te-au văzut certându-te cu Taylor pe strada China, în seara crimei. Sau pretind că te-au văzut. Ned se uita la Madvig cu o privire lipsită de expresie şi vorbea pe un ton obişnuit. Ben s-a dus la Farr şi i-a spus. Harry voia să fie plătit, ca să nu se ducă. Iată doi din membrii clubului tău care încep să înţeleagă nişte lucruri. De la o vreme încoace, îl observ pe Farr cum îşi pierde curajul, aşa că m-am dus să-l încerc.

— Şi eşti sigur că mă sapă?

— Da.

Madvig se sculă de pe scaun şi se duse la fereastră. Rămase acolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, uitându-se pe geam vreo trei minute, în timp ce Ned Beaumont, aşezat pe birou, fuma şi privea spatele lat al celuilalt. Apoi, fără a întoarce capul, Madvig întrebă:

— Şi ce i-ai spus lui Harry?

— L-am îmbrobodit.

Madvig plecă de la fereastră, se întoarse la birou dar nu se aşeză. Se înroşise însă mai tare. Glasul lui era calm.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

— Cu Sloss? Nimic. Celălalt maimuţoi s-a şi dus la Farr. Nu mai contează prea mult ce face Sloss.

— Nu asta am vrut să spun. Mă refeream la toată povestea.

Ned aruncă ţigara în scuipătoare.

— Ţi-am spus. Dacă nu se clarifică imediat uciderea lui Taylor Henry, eşti pierdut. Asta-i tot. Asta-i singurul lucru care trebuie făcut.

Madvig nu se mai uită la Ned, ci în gol, spre perete. Strânse buzele. Tâmplele i se umplură de broboane de sudoare. Spuse din

adâncul pieptului;

— Asta nu merge. Gândeşte-te la altceva.

Nările lui Ned fremătau în timp ce respira, şi ochii căprui păreau la fel de negri ca pupilele.

— Nu mai e nimic altceva, Paul. Orice alt mijloc va face jocul lui Shad sau al lui Farr şi al oamenilor lui, şi oricare din ei te va ruina.

— Trebuie să existe o ieşire, Ned, zise Madvig, puțin răguşit. Gândeşte-te.

Ned Beaumont se dădu jos de pe birou şi se propti în fața lui Madvig.

— Nu este. Asta e singurul drum. O să mergi pe el vrând-nevrând, dacă nu, merg eu pentru tine.

— Renunță, zise Madvig violent.

— Ăsta-i singurul lucru pe care nu l-aş face pentru tine, Paul, zise Ned.

Atunci Madvig îl privi în ochi şi şopti răguşit:

— Eu l-am omorât, Ned.

Ned respiră şi suspină adânc.

Madvig îi puse mâinile pe umeri şi vorbi încurcat confuz:

— A fost un accident, Ned. Când am plecat, el a alergat pe stradă după mine, cu un baston pe care-l găsise pe drum. Avusesem nişte discuții, el m-a prins din urmă şi a încercat să mă lovească cu bastonul. Nu ştiu cum s-a întâmplat, dar încercând să i-l smulg l-am lovit în cap, nu tare, nu cred să fi fost prea tare, dar el a căzut pe spate şi s-a lovit cu capul de bordură.

Ned dădu din cap. Pierduse deodată orice expresie, deşi era foarte atent la cuvintele lui Madvig. Întrebă cu glas crispat:

— Ce s-a întâmplat cu bastonul’?

— L-am luat cu mine şi apoi l-am ars. După ce mi-am dat seama că a murit, am pornit spre club şi m-am trezit deodată cu bastonul în mână, de aceea l-am ascuns sub haină şi pe urmă l-am ars.

— Ce fel de baston era?

— Unul mare, obişnuit, greu.

— Şi pălăria?

— Nu ştiu, Ned. Bănuiesc că i-a căzut şi a luat-o cineva.

— Avea pălărie?

— Sigur.

Ned îşi mângâie mustața.

— Nu-ţi aminteşti dacă Sloss şi Ferris au trecut cu maşina pe acolo?

— Nu, deşi s-ar fi putut.

Ned Beaumont se încruntă.

— Ai încurcat foarte mult lucrurile fugind cu bastonul, arzându-l şi apoi tăcând atâta vreme. Erai în legitimă apărare, e clar.

— Ştiu, dar nu voiam să se întâmple, spuse Madvig, răguşit. O doresc pe Janet Henry mai mult decât orice în viaţă. Şi ce şansă mai am, chiar dacă a fost un accident?

Ned râse încet şi cu amărăciune.

— Ai avea o şansă mai mare decât acum.

Madvig îl privi fără să scoată o vorbă.

Ned continuă:

— A crezut mereu că i-ai ucis fratele. Te urăşte, încearcă să te trimită pe scaunul electric. Ea a dat naştere primei bănuieli în ceea ce te priveşte, trimiţând acele scrisori anonime peste tot persoanelor interesate. Ea este cea care a făcut-o pe Opal să fie împotriva ta. A fost azi-dimineaţă la mine acasă, încercând să mă convingă şi pe mine. Ea…

— Destul, zise Madvig. Rămase ţeapăn în picioare. Era înalt, blond, cu ochii cu două discuri albastre şi reci. Ce-i, Ned? O doreşti şi tu sau… se întrerupse dispreţuitor. Dar n-are nicio importanţă. Arată cu degetul spre uşă. Ieşi afară, lepădătură, ăsta e sfârşitul.

— Ies când termin ce am de spus.

— O să ieşi când ţi se spune. Nu poţi spune ceva în care să cred. N-ai spus nimic în care să cred. Nici n-o să mai spui.

— Salut, zise Ned. Îşi luă pălăria şi pardesiul şi ieşi.

2

Ned Beaumont se duse acasă. Era palid şi posomorât. Se ghemui într-unul din fotoliile mari, roşii, cu o sticlă de Bourbon şi un pahar pe masă, dar n-avea chef să bea. Se uită încruntat la pantofii negri din picioare rozându-şi unghiile. Sună telefonul. Nu răspunse. Lumina amurgului pătrundea în cameră. Când se ridică şi se duse la telefon era întuneric. Formă un număr:

— Alo, aş dori să vorbesc cu domnişoara Henry. Vă rog. Urmă o

pauză, în timpul căreia fluieră încet. Alo, domnişoara Henry? Da… Tocmai m-am întors de la Paul, i-am spus tot, şi despre dumneata… Da, ai avut dreptate. A făcut ceea ce credeai… Râse. Ba da. Ai ştiut că o să mă asculte şi apoi o să mă dea afară. Chiar aşa a şi făcut… Nu, nu face nimic. Trebuia să se întâmple… probabil pentru totdeauna. S-au spus lucruri care nu se pot uita uşor… da, toată seara… cred… Foarte bine… Pe curând.

Îşi turnă un pahar de whisky şi-l dădu pe gât. Apoi se duse în dormitor, unde se întunecase, puse deşteptătorul să sune la ora opt şi se întinse îmbrăcat în pat, pe spate. O vreme se uită în tavan, apoi adormi, respirând neregulat. Se trezi când sună ceasul.

Dându-se jos din pat, aprinse lumina, intră în baie, se spălă pe fată şi pe mâini, îşi puse un guler curat, făcu focul în căminul din *living-room* şi citi un ziar până la sosirea Janetei Henry.

Fata era agitată. Deşi începu imediat să-l asigure că nu întrevăzuse un asemenea rezultat, dacă Ned îi va spune lui Paul despre vizita ei, ochii săi jucăuşi exprimau bună dispoziție, şi nu-şi putu abține zâmbetul nici măcar atunci când buzele-i schițară cuvinte de scuză.

— Nu face nimic, răspunse Ned. Chiar dacă aş fi ştiut cum o să iasă, tot trebuia s-o fac. Presupun că undeva, în adâncul sufletului, am ştiut. Aşa se întâmplă uneori. Şi dacă mi-ai fi spus că se va întâmpla, aş fi considerat-o ca o provocare şi aş fi procedat la fel.

— Sunt bucuroasă, exclamă ea întinzându-i amândouă mâinile. Nu pot să mă prefac.

— Îmi pare rău, îi spuse el, luându-i mâinile, dar nu m-aş fi abătut din drumul meu, ca să evit asta.

— Acum ştii că am dreptate. L-a ucis pe Taylor.

Îl cercetă cu privirea.

— Da. Aşa mi-a spus.

— Şi o să mă ajuți acum? întrebă ea apropiindu-se de el şi strângându-i mâinile. El ezită, încruntându-se.

— A fost un caz de legitimă apărare, sau un accident, zise el rar, nu pot să…

— A fost o crimă, țipă ea. Desigur că el o să spună că a fost în legitimă apărare. Dădu din cap nerăbdătoare. Şi chiar dacă a fost în legitimă apărare sau dacă a fost un accident, de ce să nu se prezinte în fața juriului, să dovedească aşa cum fac toți?

— A aşteptat prea mult. Luna asta în care a tăcut va fi împotriva lui.

— Ei şi, a cui a fost greşeala? Crezi că ar fi tăcut atâta timp dacă era în legitimă apărare?

El încuviinţă hotărât.

— Asta s-a întâmplat din cauza dumitale. Te iubeşte. N-a vrut să ştii că ţi-a ucis fratele.

— Dar ştiu, strigă ea furioasă. Şi o să ştie toată lumea.

El ridică încet din umeri.

— Nu vrei să mă ajuţi?

— Nu.

— De ce? Te-ai certat cu el?

— Cred ce mi-a spus. Ştiu că acum e prea târziu, ca să se prezinte în faţa tribunalului. Între noi totul s-a terminat, dar nu-i voi face niciun rău. Îşi umezi buzele. Lasă-l în pace. Probabil o să-i facă alţii, fără ajutorul dumitale sau al meu.

— Ba nu, n-o să-l las în pace până nu-şi primeşte pedeapsa pe care o merită. Îşi ţinu respiraţia, ochii i se întunecară. Crezi atât de mult în el, încât rişti să găseşti o dovadă că te-a minţit?

— Ce vrei să spui? întrebă el prudent.

— Vrei să mă ajuţi să găsesc o dovadă, să căutăm adevărul, să vedem dacă minte sau nu? Trebuie să existe o dovadă concretă, o dovadă pe care s-o putem găsi. Dacă într-adevăr îl crezi, n-o să-ţi fie teamă ajutându-mă să găsesc dovada.

El o examina o clipă înainte de a întreba:

— Dacă te ajut şi găsim dovada concretă, îmi promiţi s-o accepţi oricare ar fi?

— Da, zise ea imediat, dacă şi dumneata accepţi.

— Şi o să păstrezi pentru dumneata ceea ce vom găsi până isprăvim treaba, n-o să foloseşti dovada împotriva lui până nu avem totul?

— Da.

— S-a făcut.

Ea răsuflă fericită şi izbucni în lacrimi.

— Stai jos, o pofti el. Avea faţa slabă, aspră, glasul tăios. Trebuie să ne punem la punct planul de acţiune. Ai avut vreo veste de la el azi după-masă sau astă-seară?

— Nu.

— Deci nu putem fi siguri ce atitudine o să aibă faţă de dumneata. S-ar putea să se fi gândit mai târziu că am dreptate.

Asta n-o să schimbe cu nimic relațiile dintre noi. Acum, cu mine a terminat-o, dar trebuie să aflăm cât mai repede. Se uită încruntat în jos, aranjându-şi mustața. Va trebui să aştepți până când vine la dumneata. Nu-ți poți permite să-l chemi. Dacă are slăbiciune pentru dumneata, asta l-ar putea convinge. Cât de sigură eşti de el?

Ea şedea pe scaun lângă masă.

— Tot aşa de sigură cât poate fi o femeie pe un bărbat. Ştiu că sună cam... dar, zău că sunt sigură, domnule Beaumont.

— Atunci probabil totul e în regulă, dar ar trebui să ştii precis mâine. Ai încercat vreodată să-l tragi de limbă?

— Nu încă. Aşteptam...

— Asta cade pentru moment. Indiferent cât de sigură eşti de el, acum va trebui să fii foarte atentă. Ai mai aflat ceva despre ceea ce nu mi-ai spus?

— Nu, dădu ea din cap. Nu ştiam prea bine cum să procedez. De asta am vrut atâta ca dumneata să...

El o întrerupse din nou.

— Nu te-ai gândit să angajezi un detectiv particular?

— Ba da, dar mi-a fost teamă, teamă că voi da peste unul care o să-i spună lui Paul. Nu ştiam la cine să mă duc, în cine să am încredere.

— Cunosc eu unul pe care-l putem folosi. Îşi trecu degetele prin păr. Ei, acum sunt două lucruri pe care aş vrea să le afli, dacă nu le ştii cumva. Lipseşte vreo pălărie de-a fratelui dumitale? Paul zice că avea pălărie pe cap. Eu n-am văzut niciuna când l-am găsit. Vezi dacă poți afla câte ceva şi dacă ies toate la socoteală, cu excepția celei pe care am împrumutat-o eu, zâmbi el pe ascuns.

Janet nu băgă în seamă zâmbetul, dădu din cap şi ridică puțin mâinile, abătută.

— Nu pot. Am dat toate lucrurile ce-i aparțineau, şi oricum mă îndoiesc că ştia cineva exact câte avea.

— Nici eu nu m-am gândit că o să iasă ceva din asta, zise Ned. Celălalt lucru e un baston de-al lui sau de-al tatălui dumitale, unul maro, greu, masiv.

— Trebuie să fie al tatii, se grăbi ea să spună şi cred că e la locul lui.

— Verifică, o sfătui Ned, rozându-şi unghia. Ajunge până mâine, şi poate mai afli ceva despre Paul.

— Dar ce-i… vreau să spun ce-i cu bastonul? întrebă ea ridicându-se agitată.

— Paul spune că fratele dumitale l-a atacat cu un baston, cu care l-a lovit atunci când a încercat să i-l ia. Paul zice că a luat bastonul cu el şi l-a aruncat în foc.

— O, sunt sigură că toate bastoanele tatii sunt la locul lor, strigă ea, cu fața albă şi ochii mari.

— Taylor n-avea niciunul?

— Numai unul negru, cu mâner de argint. Îl luă de mână. Dacă sunt toate acolo, înseamnă că…

— S-ar putea să însemne ceva, zise el, punând mâna peste a ei. Dar fără şiretlicuri, o preveni el.

— Nu promit. Dacă ai şti cât de fericită sunt că mă bucur de ajutorul dumitale, pe care l-am dorit atât de mult, ți-ai da seama că poți avea încredere în mine.

— Sper, zise Ned retrăgându-şi mâna.

3

Singur în casă, Ned se plimbă un timp prin cameră, citindu-i-se frământarea pe față şi în ochii strălucitori. Se uită la ceas. Era zece fără douăzeci. Îşi luă pardesiul şi se duse la hotel „Majestic” unde i se spuse că Harry Sloss nu e acolo. Ieşi din hotel. Găsi un taxi şi-i dădu şoferului adresa hanului „West Road”.

„West Road“ era o clădire pătrată albă, ce părea cenuşie noaptea, aşezată între pomi, retrasă, cam la trei mile de marginea oraşului. Parterul era luminat puternic, şi vreo şase automobile erau parcate în față, altele într-un garaj lung, spre stânga.

Făcând un semn familiar portarului, Ned intră într-o sufragerie mare, unde cânta o orchestră formată din trei persoane şi unde dansau câteva perechi. Trecu printre mese, pe lângă ringul de dans, şi se opri în fața barului situat într-un colț al încăperii. Nu erau alți clienți la bar.

Barmanul, un tip gras, cu nasul ca un burete, zise:

— ’seara, Ned. Nu prea te-am văzut în ultima vreme.

— Bună, Jimmy. Am avut treburi. Manhattan…

Barmanul începu să prepare cocteilul. Orchestra termină melodia. Se auzi glasul subțire, al unei femei:

— Nu stau alături de licheaua de Beaumont.

Ned Beaumont se întoarse, sprijinindu-se de marginea barului. Barmanul încremeni cu cocteilul în mână.

În mijlocul ringului de dans, Lee Wilshire se uita furioasă la Ned Beaumont. Ținea de braț un tânăr masiv, îmbrăcat într-un costum albastru, puțin strâmt. Şi el se uita la Ned Beaumont, dar cam prosteşte.

— E o lichea, un neisprăvit, şi dacă nu-l dai afară, plec eu, zise Lee.

Toată lumea din local asculta cu atenție.

Tânărul se înroşi. Încercă să se încrunte, dar se vedea că era jenat.

— Mă duc şi-l plesnesc eu, dacă nu te duci tu, zise fata.

— Bună, Lee, spuse Ned Beaumont zâmbind. L-ai mai văzut pe Bernie de când a plecat?

Lee îl înjură şi făcu un pas spre el, furioasă.

Tânărul masiv o opri.

— Îl aranjez eu, nemernicul. Îşi potrivi gulerul, îşi trase haina şi coborî țanțoş de pe ring, ca să-l înfrunte pe Ned Beaumont.

— Unde te trezeşti? întrebă el. Cum îți permiți să vorbeşti astfel cu doamna?

Privindu-l foarte serios pe tânăr, Ned Beaumont întinse mâna dreaptă spre bar:

— Dă-mi ceva să-l pocnesc, Jimmy. N-am chef să mă bat cu pumnii.

Barmanul vârî mâna în spatele barului, scoase o măciucă mică şi i-o dădu lui Ned Beaumont, care îi spuse tânărului:

— Doamnei i se spune în multe feluri. Ultimul tip cu care am văzut-o îi zicea „găină plouată”.

Tânărul, țeapăn, privi în toate părțile. Îi spuse:

— N-o să te uit, o să ne întâlnim noi într-o zi, când n-o să mai fie şi alții în jur. Se întoarse şi-o chemă pe Lee Wilshire. Haide, să plecăm din bomba asta.

— Du-te dracului, n-ai decât, zise ea cu ciudă. Să fiu a naibii, dacă merg cu tine. Mi-e silă.

Apăru un bărbat vânjos cu dinți de aur, care le spuse:

— O să plecați amândoi. Afară.

Ned Beaumont râse:

— Corky, doamna e cu mine.

— Bine, dar tu, şterge-o, îi zise Corky tânărului, care ieşi.

Lee Wilshire îşi reluase locul la masă. Stătea cu fața-n mâini,

uitându-se fix la fața de masă.

Ned Beaumont se aşeză în fața ei. Chemă chelnerul:

— Jimmy îmi prepară un Manhattan. Şi vreau ceva de mâncare. Ai mâncat, Lee?

— Da, răspunse ea, fără să ridice privii ea. Vreau un *silver fizz.*

— Bine, zise Ned Beaumont. Eu vreau friptură cu ciuperci, legume proaspete, salată verde cu roşii, Roquefort şi cafea.

După plecarea chelnerului, Lee zise cu amărăciune.

— Bărbații nu fac două parale. Huiduma aia de paie! Începu să plângă în tăcere.

— Poate ai nimerit prost, sugeră Ned Beaumont.

— Tu îmi spui asta, îi răspunse ea privindu-l furioasă, după porcăria pe care mi-ai făcut-o?

— Ba nu ți-am făcut nicio porcărie, protestă el. N-a fost vina mea că Bernie a trebuit să-ți vândă bijuteriile, ca să-mi dea înapoi banii cu care m-a înşelat.

Orchestra începu să cânte.

— Un bărbat nu greşeşte niciodată, se plânse ea. Hai să dansăm.

— Bine, zise el fără chef.

Când se întoarseră, băuturile comandate erau pe masă.

— Ce face Bernie zilele astea? o întrebă Ned în timp ce beau.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut de când a ieşit de la răcoare şi nu mai vreau să-l văd. Alt tip! Câte lovituri am primit anul acesta! El, Taylor, şi neisprăvitul ăsta!

— Taylor Henry?

— Da, dar cu el n-am avut de-a face prea mult, explică ea repede, asta se întâmpla când eram prietena lui Bernie.

Ned Beaumont termină de băut cocteilul.

— Erai una din fetele cu care se întâlnea din când în când în camera de pe strada Charter.

— Da, răspunse ea, privindu-l prudent.

— Să bem.

Ea începu să se pudreze, în timp ce el chemă chelnerul şi comandă băutură.

4

Pe Ned Beaumont îl trezi soneria. Coborî somnoros din pat,

tuşi, îşi puse un chimono şi papuci. Ceasul deşteptător arăta nouă şi câteva minute. Se duse la uşă.

Janet Henry intră scuzându-se.

— Ştiu că e îngrozitor de devreme, dar pur şi simplu n-am putut să mai aştept nicio clipă. Am tot încercat să te găsesc la telefon aseară şi n-am dormit aproape deloc. Toate bastoanele tatii sunt la locul lor. Prin urmare, a minţit.

— Are unul maro, masiv, greu?

— Da, cel pe care i l-a adus maiorul Sawbridge din Scoţia. Nu-l foloseşte niciodată, e la locul lui. Îi zâmbi triumfătoare lui Ned Beaumont.

Acesta clipi somnoros. Îşi trecu degetele prin părul ciufulit.

— Atunci a minţit cu neruşinare.

— Şi aseară când am ajuns acasă era la noi, adăugă ea veselă.

— Paul?

— Da. Şi mi-a cerut mâna.

Ned Beaumont se trezi brusc.

— Ţi-a spus ceva despre cearta cu mine!

— Nici un cuvânt.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— Că a trecut prea puţin timp de la moartea lui Taylor, ca să ne logodim, dar n-am spus nimic pentru viitor, aşa încât cred că am ajuns la o înţelegere.

El o privi plin de curiozitate. Ea îl prinse de mână. Voioşia îi dispăru de pe faţă. Glasul îi tremura puţin.

— Te rog, să nu mă crezi complet lipsită de inimă, dar vreau, vreau atât de mult să facem ceea ce ne-am propus, încât nimic nu mai are nicio importanţă.

El îşi umezi buzele şi spuse cu glas blând, grav:

— În ce situaţie ar fi, dacă l-ai iubi tot atât cât îl urăşti!

Ea bătu din picior.

— Să nu spui asta! Să nu mai spui asta niciodată!

Ned se încruntă de enervare şi-şi strânse buzele.

— Te rog, nu pot suporta asta, adăugă ea pocăită.

— Iartă-mă. Ai mâncat?

— Nu. Am plecat prea grăbită, ca să-ţi aduc veştile.

— Grozav. O să mănânci cu mine. Ce doreşti?

Se duse la telefon.

După ce comandă micul dejun, intră în baie, se spălă pe dinţi, pe faţă, pe mâini, şi-şi pieptănă părul. Când se întoarse în *living-*

room, o găsi în picioare lângă cămin, fumând. Îşi scosese haina şi pălăria. Tocmai voia să spună ceva, când sună telefonul.

Ned se duse la telefon:

— Alo… Da, Harry, am trecut pe la tine, dar nu erai… Voiam să te întreb despre, ştii tu, tipul pe care l-ai văzut cu Paul în seara aceea. Avea pălărie? Da? Sigur? Şi avea şi un baston în mână? În regulă… Nu, n-am făcut nimic cu Paul în problema aia. Ar fi mai bine să vorbeşti tu cu el… Da… Bună.

Lăsă telefonul şi răspunse întrebării din ochii lui Janet Henry:

— Ăsta e unul din tipii care pretind că l-au văzut pe Paul stând de vorbă cu fratele dumitale în seara aceea. Zice că a văzut pălăria, dar nu şi bastonul. Era întuneric însă, şi ei au trecut pe acolo în maşină. N-aş paria că au văzut totul foarte clar.

— De ce te interesează aşa de mult pălăria? E atât de importantă?

— Nu ştiu, ridică el din umeri. Sunt doar un detectiv amator, dar mi se pare că ar putea să însemne ceva într-un fel sau altul.

— Ai mai aflat ceva de ieri?

— Nu. Am petrecut o parte din seară bând cu o fată cu care se întâlnea Taylor, dar n-am aflat nimic de la ea.

— O cunosc şi eu?

El dădu din cap că nu, apoi o privi pătrunzător.

— Nu e Opal, dacă la ea te gândeai.

— Nu crezi că am putea să… să căpătăm nişte informații de la ea?

— De la Opal? Nu. Ea crede că tatăl ei l-a omorât pe Taylor, dar crede că din cauza ei. A început să se agite nu fiindcă ştia ceva, ci din pricina scrisorilor dumitale, a poveştii cu *„Observer”* şi a altora de genul acosta.

Janet Henry aprobă, dar fără să pară convinsă.

Sosi micul dejun.

În timp ce mâncau, sună telefonul. Ned Beaumont ridică receptorul:

— Alo… Da, mamă… Ce? Ascultă câteva clipe, se încruntă, apoi reluă: N-ai ce să faci, lasă-i, nu cred că se va întâmpla ceva… Nu, nu ştiu unde-i… Nu cred că pot… Lasă, mamă, nu-ți mai face griji, o să fie bine… Sigur, asta-i… Bună…

Se întoarse la masă zâmbind.

— Farr a avut aceeaşi idee ca şi dumneata. Era mama lui Paul. A venit cineva de la biroul procurorului districtual ca s-o

interogheze pe Opal. O scânteie luci în ochii lui. Opal nu poate să-i ajute cu nimic, dar cercul din jurul lui se strânge.

— De ce te-a chemat?

— Paul plecase, şi nu ştia unde să-l găsească.

— Nu ştie că Paul şi cu dumneata v-aţi certat?

— Se pare că nu. Lăsă furculiţa. Ascultă! Eşti sigură că vrei să mergi până la capăt?

— Doresc asta mai mult decât orice.

Ned Beaumont râse amar.

— Aproape aceleaşi cuvinte a folosit şi Paul când mi-a spus cât de mult te doreşte.

Ea se cutremură, faţa i se înăspri, şi-l privi cu răceală.

— Nu te cunosc. Nu sunt sigur de dumneata. Am visat ceva ce nu prea mi-a plăcut, spuse el.

— Nu se poate să crezi în vise, zâmbi ea,

— Nu cred în nimic, dar jucătorul din mine nu poate să nu fie afectat de o serie de lucruri.

Zâmbetul ei deveni mai puţin ironic. Întrebă:

— Ce vis te-a făcut să n-ai încredere în mine? Ridică un deget, în semn de seriozitate. Pe urmă îţi spun şi eu ce-am visat despre dumneata.

— Pescuiam, zise el, şi am prins un peşte enorm, un păstrăv imens, şi dumneata ai spus că vrei să-l vezi, l-ai ridicat şi l-ai azvârlit în apă, înainte să te pot opri.

— Şi dumneata ce-ai făcut? râse ea veselă.

— Aşa s-a terminat visul.

— A fost o minciună. N-o să-ţi azvârl păstrăvul. Acum o să-ţi povestesc visul meu. Făcu ochii mari, Dumneata când ai visat? În seara când ai venit la noi, la cină?

— Nu? Aseară.

— Păcat. Ar fi fost mai impresionant, dacă am fi visat amândoi în aceeaşi noapte, la aceeaşi oră, în acelaşi minut. Eu am visat în noaptea când ai fost la noi. Ne rătăcisem într-o pădure, eram obosiţi şi morţi de foame. Am mers şi am tot mers până am ajuns la o căsuţă, am bătut la uşă, dar n-a răspuns nimeni. Am încercat uşa. Era încuiată. Atunci ne-am uitat pe fereastră şi am văzut o masă mare pe care erau îngrămădite tot felul de bunătăţi de neînchipuit, dar n-am putut să intrăm pe niciuna din ferestre, fiindcă aveau bare de fier. Aşa că ne-am întors la uşă, am bătut, şi am bătut, şi iar am bătut, dar tot n-a răspuns nimeni. Apoi ne-

am gândit că oamenii pun cheia sub preşul de la uşă, ne-am uitat şi am găsit-o. Dar când am deschis uşa, sute şi sute de şerpi, pe care nu-i văzuserăm pe fereastră, alunecau pe podea, încolăcindu-se spre noi. Am trântit uşa, am închis-o şi am rămas acolo îngroziți, ascultându-i cum şuierau şi se loveau cu capelele de uşă. Pe urmă, ai spus că dacă deschidem uşa şi ne ascundem, poate ies şerpii şi se duc. Aşa am şi făcut. M-ai ajutat să mă urc pe acoperiş, te-ai urcai după mine, te-ai aplecat, ai deschis uşa, şi toții şerpii au ieşit târându-se. Am rămas pe acoperiş, ținându-ne răsuflarea, până când a ieşit şi ultimul şi a dispărut în pădure. Atunci am sărit jos, am intrat, am încuiat uşa, şi am mâncat, şi am mâncat, şi am mâncat, iar eu m-am trezit în pat, aşezată în capul oaselor, bătând din palme şi râzând.

— Cred că ai născocit visul ăsta, zise Ned Beaumont, după o scurtă pauză.

— De ce?

— Începe ca un coşmar şi apoi devine altceva. Toate visele mele despre mâncare se terminau înainte să apuc să mănânc ceva.

Janet Henry râse.

— Nu l-am născocit în întregime, dar nu mă întreba care parte e adevărată. M-ai acuzat de minciună, şi acum n-o să-ți mai spun nimic.

— N-are importanță. Luă din nou furculița, dar nu mâncă. Întrebă cu un aer de parcă atunci s-ar fi gândit la acest lucru: Tatăl dumitale ştie ceva? Crezi că am putea afla ceva de la el, dacă ne-am duce să-i spunem ce ştim?

— Da, zise ea aprinsă, cred că ar fi bine.

El se încruntă gânditor.

— Singura piedică e că ar putea să explodeze, şi proiectul nostru să se ducă dracului. E impulsiv, nu-i aşa?

— Da, dar sunt sigură că dacă îi arătăm de ce-i important să aşteptăm până când... răspunse ea luminându-se la față. Dar suntem gata, nu?

— Nu încă.

Ea se bosumflă

— Poate mâine.

— Adevărat?

— Nu e o promisiune, o preveni el.

Întinse mâna peste masă şi îl luă de mână.

— Dar îmi promiți că mă anunți în clipa în care suntem gata,

indiferent ce oră din zi sau din noapte va fi?

— Sigur, îți promit. O privi pieziş. Sper că nu eşti foarte grăbită să fii de față la execuție, nu-i aşa?

Ea se înroşi, dar nu-şi plecă privirile.

— Ştiu că mă crezi un monstru. Poate sunt.

El murmură uitându-se în farfurie.

— Sper că o să-ți placă.

Capitolul IX
Pungaşii

1

După plecarea Janetei Henry, Ned Beaumont se duse la telefon, formă numărul lui Jack Rumsen, şi când acesta veni la aparat îl întrebă:

— Poţi să treci pe la mine, Jack? Bravo. Bună.

Când sosi Jack, Ned era îmbrăcat. Se aşezară faţă în faţă, fiecare cu un pahar de whisky Bourbon şi apă minerală. Ned Beaumont fuma o ţigară de foi, iar Jack una obişnuită.

— Ai auzit ceva despre cearta mea cu Paul?

— Da, răspunse Jack.

— Şi ce crezi?

— Nimic. Mi-amintesc că ultima dată când se bănuia că v-aţi certat, a fost un truc împotriva lui Shad O'Rory.

Ned Beaumont zâmbi ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest răspuns.

— Lumea crede la fel şi acum?

— Mulţi, da.

— Şi dacă ţi-aş spune că de data asta e definitiv?

Ned Beaumont trase încet fumul în piept.

Jack nu răspunse. Expresia feţei nu-i trăda gândurile.

— Da, e definitiv, reluă Ned Beaumont. Bău o înghiţitură. Cât îţi datorez?

— Treizeci de dolari pentru povestea aceea cu fata lui Madvig. Restul e achitat.

Ned Beaumont scoase un teanc de bancnote din buzunar, luă trei hârtii de câte zece dolari şi i le dădu lui Jack.

— Mulţumesc, răspunse acesta.

— Acum suntem chit. Trase iar fumul în piept şi-l scoase pe nas, adăugind: Mai am ceva, însă. Sunt pe urmele lui Paul în crima lui Taylor Henry. El mi-a spus că l-a ucis, dar mai am nevoie de nişte dovezi. Vrei să lucrezi pentru mine?

— Nu.

— De ce?

Tânărul se ridică şi puse paharul gol pe masă.

— Fred şi cu mine am izbutit să facem o treabă destul de bună ca detectivi particulari, încă vreo câțiva ani şi o să avem o situație frumuşică. Îmi eşti simpatic, Beaumont, dar nu într-atât încât să mă amestec în treburile omului care conduce oraşul.

— Dar e pe ducă, zise Ned Beaumont calm. Toată banda se pregăteşte să-l îngroape. Şi Farr şi Rainey…

— N-au decât. Eu nu vreau să mă bag în treaba asta şi nu cred că sunt în stare s-o facă, decât atunci când o să văd cu propriii mei ochi. Poate o să-i dea o lovitură, două, dar să-l curețe, asta-i altceva. Tu îl cunoşti mai bine ca mine. Ştii că are mai mult curaj decât toți la un loc.

— Da, are, şi tocmai asta îl răpune. Ei, dacă nu vrei, nu vrei.

— Nu vreau, zise Jack, luându-şi pălăria. Orice altceva, cu plăcere, dar… Făcu un gest definitiv.

Ned Beaumont se ridică. Nici glasul, nici atitudinea nu trădau vreo nemulțumire.

— M-am gândit că vei reacționa în felul acesta. Îşi mângâie mustața privind gânditor dincolo de Jack. Poate poți să-mi spui unde l-aş putea găsi pe Shad?

Jack dădu din cap.

— De când i-au închis bomba, atunci când au fost omorâți doi copoi, Shad s-a dat la fund, deşi se pare că nu sunt prea multe acuzații împotriva lui personal. Îşi scoase țigara din gură. Îl cunoşti pe Whisky Vassos?

— Da.

— Ai putea afla de la el, dacă îl cunoşti bine. E prin oraş. De obicei îl găseşti noaptea la localul lui Tim Walker, de pe strada Smith.

— Mulțumesc, Jack, o să încerc.

— E-n regulă. Apoi adăugă, şovăind: îmi pare teribil de rău că tu şi Madvig v-ați certat. Aş vrea să… se întrerupse şi se întoarse spre uşă. Dar ştii tu ce faci.

2

Ned Beaumont se duse la biroul procurorului districtual. De data aceasta fii introdus imediat la Farr.

Farr nu se ridică de la birou şi nu-i întinse mâna. Zise politicos, dar rece:

— Ce mai faci, Beaumont? Stai jos. Fața lui nu era atât de roşie ca de obicei. Ochii îi erau calmi şi duri.

Ned Beaumont se aşeza confortabil picior peste picior şi spuse:

— Am vrut să-ți povestesc ce s-a întâmplat ieri, după ce am plecat de aici, ducându-mă să-l văd pe Paul.

— Da? întrebă Farr politicos dar rece.

— I-am spus că te-am găsit alarmat. Cu zâmbetul cel mai dulce, Ned Beaumont continuă de parcă ar fi povestit o anecdotă amuzantă, dar fără importanță. I-am spus că, după părerea mea, încerci să-ți faci curaj, ca să-i arunci în spate uciderea lui Taylor Henry. La început m-a crezut, dar când i-am spus că singura cale de a se salva era să-l demaşte pe adevăratul ucigaş, mi-a spus că e inutil, că el este adevăratul ucigaş, dar a comis crima ca să se apere, sau fără să vrea.

Farr se făcu palid, strânse buzele, dar nu zise nimic.

Ned Beaumont ridică din sprâncene.

— Nu te plictisesc, nu?

— Continuă, continuă, zise procurorul rece.

Ned Beaumont îşi lăsă scaunul pe spate, zâmbind batjocoritor.

— Crezi că glumesc, nu? Crezi că-ți jucăm vreo festă? Dădu din cap murmurând: Eşti un timid, Farr.

— Ascult bucuros orice informații îmi dai, dar sunt foarte obosit, aşa că te rog…

Ned Beaumont râse.

— În regulă. M-am gândit eu că ți-ar plăcea să ai aceste informații într-o declarație oficială sau ceva de felul acesta.

— Foarte bine. Farr apăsă pe unul din butoanele de pe birou.

Intră o femeie cu păr cărunt, îmbrăcată în verde.

— Domnul Beaumont vrea să dicteze o declarație, îi spuse Farr.

— Bine, domnule, răspunse ea; se aşeză la birou, îşi scoase carnetul şi un creion de argint, şi se uită la Ned Beaumont cu o privire lipsit a de expresie.

Ned Beaumont începu să spună:

— Ieri după-amiază, în biroul lui din blocul Nebel, Paul Madvig mi-a spus că fusese invitat la masă, la senatorul Henry, în seara când a fost ucis Taylor Henry; că el şi Taylor Henry au avut o discuție; că după ce a plecat, Taylor Henry a alergat după el, l-a ajuns din urmă şi a încercat să-l lovească cu un baston maro, gros, masiv; că, încercând să ia bastonul de la Taylor Henry, l-a lovit fără să vrea în frunte, doborându-l; că a luat bastonul cu el

şi i-a dat foc. A spus că singurul motiv pentru care a tăinuit această întâmplare a fost dorinţa ca Janet Henry să nu afle. Asta e tot.

— Transcrie imediat, zise Farr stenografei care ieşi din birou.

— Credeam că ţi-aduc veşti care te vor tulbura, zise Ned Beaumont. Credeam că o să-ţi smulgi părul din cap auzindu-le.

Procurorul îl privi ţintă.

Ned Beaumont continuă fără jenă:

— Credeam cel puţin că o să-l aduci pe Paul să-l confrunţi cu această „descoperire nenorocită”, ăsta e cuvântul potrivit.

— Dă-mi voie, te rog, să-mi rezolv singur treburile.

Ned Beaumont râse din nou şi tăcu până când stenografa căruntă se întoarse cu un exemplar dactilografiat al declaraţiei lui. Atunci întrebă:

— Trebuie să jur?

— Nu, zise Farr, semnează. Ajunge. Ned Beaumont semnă hârtia. Nu e nici pe departe distracţia pe care mi-o închipuiam eu, se plânse el vesel.

— Nu, rânji Farr cu satisfacţie, strângând din fălci, nu prea e distracţie.

— Eşti un timid, Farr, repetă Ned Beaumont. Fii atent la taxiuri când traversezi străzile. Se înclină. Pe curând.

Când ieşi, se strâmbă furios.

3

În aceeaşi noapte, Ned Beaumont sună la uşa unei case întunecate, cu trei etaje, de pe strada Smith. Un tip mărunţel, cu cap mic şi umeri solizi deschise puţin uşa, şi apoi îi dădu drumul spunând:

— E-n regulă.

— Bună, zise Ned Beaumont intrând într-un coridor întunecos. Trecu pe lângă două uşi închise de pe partea dreaptă, deschise o uşă la stânga şi coborî pe o scară de lemn la subsol, unde era un bar şi cânta încet un radio.

În spatele barului era o uşă de sticlă mată, pe care scria „Toaletă”. Uşa se deschise şi ieşi un om vânjos, semănând cu o maimuţă cu umeri mari şi aduşi, braţe lungi, groase, faţă turtită şi picioarele strâmbe. Era Jeff Gardner.

Îl văzu pe Ned Beaumont şi ochii lui mici şi roşii sclipiră.

— Ei, drăcie, uite-l pe Beaumont care cere palme, urlă el, dezvelindu-şi dinţii frumoşi într-un zâmbet larg.

— Bună, Jeff, îi spuse Ned Beaumont, în timp ce toată lumea din local se uita la ei.

Jeff se duse plin de trufie spre Ned Beaumont, îl apucă zdravăn de umeri, îi strânse apoi mâna dreaptă şi se adresă jovial adunării:

— Ăsta e cel mai straşnic tip pe care l-am pocnit vreodată, şi ştiu că l-am pocnit!

Îl târî pe Ned Beaumont până la bar.

— Acum o să bem ceva şi pe urmă ţi-arăt eu cum se loveşte, zău că ţi-arăt! rânji el. Ce zici de asta, băiete?

Uitându-se nepăsător la faţa urâtă de lângă el, Ned ceru:

— Un scotch.

Jeff râse încântat, adresându-se din nou celor din faţă:

— Vedeţi, îi place. Este un… şovăi, se încruntă, îşi umezi buzele, un mare amator să încaseze bătaie, asta e. Ştii ce-i aia? întrebă rânjind către Ned Beaumont.

— Da.

Jeff păru dezamăgit.

— Whisky, comandă el barmanului. Când li se aduseră paharele, îl lăsă pe Ned Beaumont de mână, dar continuă să-l ţină pe după umeri. Băură. Jeff lăsă paharul jos şi îl apucă pe Ned Beaumont de încheietura mâinii.

— Am sus tocmai ce ne trebuie, o cameră unde nu ai să cazi. Tot să te buşesc de pereţi. În felul ăsta n-o să mai pierdem atâta vreme până te scoli de jos.

— Dau un rând de băutură, spuse Ned Beaumont.

— Nu e o idee rea, răspunse Jeff. Băură din nou.

După ce Ned Beaumont plăti băutura, Jeff îl conduse spre scară.

— Scuzaţi-ne, spuse el celor de la bar, dar trebuie să mergem sus să repetăm piesa. Îl bătu pe Ned Beaumont pe umeri. Eu şi eu iubita mea.

Urcară câteva trepte şi intrară într-o încăpere mică, unde erau îngrămădite o sofa, două mese şi şase scaune. Pe o masă erau nişte pahare goale şi câteva farfurii cu resturi de mâncare.

Jeff se uită fără să vadă bine prin cameră şi întrebă:

— Unde dracu s-a dus? Îi eliberă mâna lui Ned Beaumont, îşi

luă brațul de pe umărul lui şi-l întrebă din nou: Nu vezi nicio târfă pe aici?

— Nu.

Jeff dădu din cap.

— A plecat, spuse el. Făcu un pas nesigur înapoi şi apăsă pe butonul soneriei cu un deget murdar. Apoi, cu o plecăciune grotescă, îl pofti să stea jos.

Ned Beaumont se aşeză la masa cea mai curată.

— Stai pe care scaun vrei, spuse Jeff cu un gest larg. Dacă nu-ți place ăla, ia altul. Vreau să te consider musafirul meu, şi să te ia dracu, dacă nu-ți place.

— E un scaun straşnic.

— La dracu, nici un scaun din dugheana asta nu face două parale. Uite. Luă un scaun şi-i rupse unul din picioarele din față. Asta numeşti tu scaun straşnic? Ascultă, Beaumont, habar n-ai ce-i aia un scaun. Puse scaunul jos şi ridică un picior pe sofa. Nu poți să mă prosteşti. Eu ştiu la ce te gândeşti. Crezi că sunt beat, nu?

— Nu, nu este beat, zâmbi Ned Beaumont.

— Pe dracu nu sunt. Sunt mai beat ca tine. Sunt mai beat ca oricine din bomba asta. Sunt beat turtă, crede-mă, dar... Ridică un deget gros, murdar.

În uşă apăru un chelner.

— Ce doriți, domnilor?

— Unde ai fost? se întoarse Jeff spre el. Ai dormit? Te-am sunat acu o oră.

Chelnerul începu să spună ceva, dar Jeff îl opri.

— Mi-aduc aici sus pe cel mai bun prieten pe care-l am, şi uite ce se întâmplă! Trebuie să aşteptăm un ceas întreg un nenorocit de chelner. Nu-i de mirare că s-a supărat pe mine.

— Ce doriți? întrebă chelnerul indiferent.

— Vreau să ştiu unde dracu s-a dus fata care a fost aici.

— A, aceea? A plecat.

— Unde?

— Nu ştiu.

Jeff se încruntă.

— Să afli repede. Cum, nu ştii unde s-a dus? Dacă asta e o crâşmă unde nimeni... În ochii roşii îi luci o lumină vicleană. Îți spun eu ce să faci. Du-te la toaleta doamnelor şi vezi dacă nu e acolo.

— Nu e acolo, spuse chelnerul. A plecat.

— Târfă ordinară! zise Jeff întorcându-se spre Ned Beaumont. Ce i-ai face unei asemenea târfe? Te aduc aici ca s-o cunoşti, fiindcă ştiu că o să-ţi placă şi că o să te placă, iar ea e ţâfnoasă, n-are chef să-mi cunoască prietenii şi pleacă.

Ned Beaumont îşi aprinse ţigara, fără să scoată un cuvânt.

Jeff se scărpină în cap, apoi mormăi:

— Bine, atunci adu-ne ceva de băut. Se aşeză la masă, în faţa lui Ned Beaumont, şi comandă plin de furie: Mie, whisky.

— Şi mie scotch, adăugă Ned Beaumont.

Chelnerul ieşi.

Jeff îl fulgeră pe Ned Beaumont cu privirea şi-i spuse furios:

— Să nu crezi că nu ştiu ce pui la cale.

— Nimic, răspunse Ned Beaumont nepăsător. Aş vrea să-l văd pe Shad, şi m-am gândit că poate dau de Whisky Vassos pe aici şi mă duce el la Shad.

— Crezi că eu nu ştiu unde-i Shad?

— Ar trebui să ştii.

— Atunci de ce nu mă-întrebi pe mine?

— Bine. Unde-i?

Jeff izbi cu putere în masă şi ţipă:

— Eşti un mincinos. Nu-ţi pasă unde e Shad. Pe mine mă cauţi.

Ned Beaumont zâmbi dând din cap negativ.

— Ba da, insistă omul-maimuţă. Ştii prea bine că…

Un om între două vârste, cu buze roşii cărnoase şi ochi rotunzi, apăru în uşă:

— Termină, Jeff. Faci mai multă gălăgie decât oricine din local.

Jeff se răsuci în scaun.

— Din cauza ăstuia, se adresă bărbatului din uşă, arătând cu degetul spre Ned Beaumont. Crede că eu nu ştiu ce pune la cale. Ba ştiu. E un pungaş, asta e. Şi am să-l snopesc în bătaie. Asta am să-i fac.

— Ei, dar nu trebuie să faci atâta zarvă pentru asta, spuse calm bărbatul din uşă. Îi făcu cu ochiul lui Ned Beaumont şi plecă.

— Şi Tim a devenit un pungaş, zise Jeff posomorât şi scuipă pe jos.

Chelnerul le aduse băuturile.

Ned Beaumont ridică paharul.

— În cinstea ta, şi bău.

— Eu nu vreau să beau în cinstea ta. Eşti un pungaş. Jeff îl

privi sumbru.

— Eşti nebun!

— Eşti un mincinos. Sunt beat, dar nu chiar într-atât încât să nu ştiu ce vrei. Goli paharul, şi se şterse la gură cu mâna. Şi spun că eşti un pungaş.

— Bine. Aşa să fie, zâmbi Ned Beaumont amabil.

— Crezi că eşti deştept, dat dracului, nu? întrebă ţuguindu-şi botul de maimuţă.

Ned Beaumont nu răspunse.

— Crezi că eşti al naibii de deştept, că vii aici, încerci să mă îmbeţi şi pe urmă să mă torni.

— Exact, spuse Ned Beaumont cu nepăsare, există o acuzaţie împotriva ta că l-ai omorât pe Francisc West, nu-i aşa?

— La dracu cu Francis West!

— Nu l-am cunoscut, răspunse Ned Beaumont dând din umeri.

— Eşti un pungaş!

— Mai dau de băut.

Omul-maimuţă aprobă solemn şi-şi dădu scaunul pe spate, ca să ajungă la butonul soneriei. Cu degetul pe buton, zise:

— Tot pungaş rămâi. Îşi răsuci scaunul, se rezemă cu picioarele pe duşumea şi aduse scaunul în poziţie normală. Licheaua! mârâi el, trăgând scaunul lângă masă. Îşi puse coatele pe ea, proptindu-şi bărbia în pumni. Ce-mi pasă cine mă toarnă? Nu crezi cumva că o să mă pună la frigare, nu?

— De ce nu?

— De ce nu? Isuse! N-ar aştepta ei până după alegeri, şi apoi Shad poartă toată vina.

— Poate.

— La dracu cu poate!

Intră chelnerul şi-i comandară de băut.

— Dar poate Shad te lasă să te-nhaţe, zise Ned Beaumont alene, când rămaseră din nou singuri. S-au mai întâmplat chestii d-astea.

— Ei asta-i! pufni Jeff, cu tot ce ştim noi despre el!

— Ce ştiţi? întrebă Ned Beaumont pufăind din ţigară.

Omul-maimuţă râse zgomotos, dispreţuitor, bătând cu pumnul în masă.

— Cristoase, urlă el, crede că sunt chiar atât de beat ca să-i spun.

Din uşă se auzi un glas calm, muzical, cu un uşor accent

irlandez:

— Haide, Jeff, spune-i.

Shad O'Rory şedea în uşă, uitându-se puţin trist la Jeff.

Jeff îl privi cu voioşie pe bărbatul din uşă:

— Ce faci, Shad? Vino să bei ceva. Dânsul e domnul Beaumont, un pungaş.

— Ţi-am spus să stai ascuns, zise O'Rory încetişor.

— Dar, Shad, ajunsesem să nu mai ştiu ce-i cu mine. Mi-era frică să nu mă muşc singur. Şi pe urmă bomba e secretă, nu ştie nimeni nimic, nu?

O'Rory îl privi lung, apoi se uită spre Ned Beaumont.

— Bună seara, Beaumont.

— Bună, Shad.

O'Rory zâmbi amabil şi arătând spre Jeff întrebă:

— Ai scos multe de la el?

— Nimic nou, tot ce ştiam şi eu, răspunse Ned Beaumont. Face mult zgomot pentru nimic.

— Sunteţi amândoi nişte pungaşi, spuse Jeff.

Sosi chelnerul cu băuturile. O'Rory îl opri:

— Nu te supăra. Au băut destul.

Chelnerul luă băuturile. Shad O'Rory intră în cameră şi închise uşa, aşezându-se cu spatele la ea.

— Vorbeşti prea mult, Jeff. Ţi-am mai spus.

Ned Beaumont îi făcu, vizibil, semn cu ochiul lui Jeff.

— Ce dracu ai? se răsti Jeff furios.

Ned Beaumont râse.

— Cu tine vorbesc, Jeff, spuse O'Rory.

— Ei, parcă nu ştiu.

— Am ajuns într-un moment în care mi se pare că am să încetez să-ţi mai vorbesc.

Jeff se ridică.

— Nu fi canalie, Shad. Ce dracu! Ocoli masa. Suntem amici de multă vreme. Mi-ai fost întotdeauna amic, şi o să-ţi fiu întotdeauna. Întinse braţele împleticindu-se, ca să-l îmbrăţişeze pe O'Rory. Sigur, sunt afumat, dar…

O'Rory îl luă de piept şi-l împinse înapoi.

— Stai jos! îi ordonă fără să ridice glasul.

Jeff îşi repezi pumnul stâng spre obrazul lui O'Rory.

O'Rory îşi mişcă puţin capul spre dreapta, atât cât să evite lovitura.

Fața lui lungă, cu trăsături frumoase, era calmă şi gravă. Îşi duse mâna dreaptă la şold.

Ned Beaumont se repezi la O'Rory de pe scaun, îl luă de braț cu amândouă mâinile, lăsându-se în genunchi.

Jeff, care fusese azvârlit la perete de lovitura dinainte, se întoarse acum şi-l apucă pe Shad O'Rory de beregată cu amândouă mâinile. Fața lui de maimuță era galbenă, schimonosită, hidoasă, complet trează.

— I-ai luat pistolul? gâfâi el.

— Da, se ridică Ned Beaumont, ținând în mână un pistol negru, îndreptat spre O'Rory.

Ochii lui O'Rory erau sticloşi, ieşiți din orbite, iar fața, umflată, vânătă. Nu se lupta cu omul care-l strângea de gât.

Jeff întoarse capul peste umăr, ca să-i zâmbească lui Ned Beaumont cu un zâmbet larg, sincer, idiot, de bestie. Ochii lui mici, roşii, scânteiau veseli. Spuse bine dispus, răguşit:

— Acum îți dai seama ce avem de făcut. Trebuie să-l punem la cazne.

— Nici nu mă gândesc, spuse Ned Beaumont calm, dar nările îi fremătau.

— Nu? rânji Jeff. Crezi că Shad e tipul care să uite ce am făcut? Îşi umezi buzele. O să uite. Am eu grijă de asta.

Cu un rânjet până la urechi, fără să-l privească pe cel pe care-l strângea de gât, Jeff începu să respire adânc şi încet. I se umflă haina. Fața lui urâtă şi neagră se acoperi de sudoare.

Ned Beaumont se îngălbeni. Şi el respira greu, şi tâmplele i se umeziră. Se uita peste umărul lui Jeff la fața lui O'Rory care se învinețise. Ochii îi sticleau, lipsiți de expresie. Printre buzele vinete, limba îi ieşi, albastră. Trupul lui delicat se zvârcolea. O mână începu să lovească mecanic, fără forță, peretele din spate.

Rânjind spre Ned Beaumont, şi fără să se uite la cel pe care-l strângea de gât cu mâinile, Jeff îşi desfăcu picioarele şi-şi îndoi spatele. Mâna lui O'Rory încetă să mai lovească zidul. Se auzi un pocnet înfundat, apoi, aproape imediat, unul mai tare. O'Rory nu mai mişca. Căzu grămadă în mâinile lui Jeff.

Jeff râse din gât.

— S-a făcut!

Lovi un scaun cu piciorul şi-i dădu drumul lui O'Rory pe sofa, cu fața în jos, cu o mâna şi picioarele atârnându-i pe podea. Jeff îşi frecă mâinile de şolduri şi veni în fața lui Ned Beaumont.

— Nu sunt decât un nătărău mare şi bun. Oricine poate să-mi dea cu piciorul cât vrea şi eu nu fac nimic.

— Ți-a fost teamă de el.

— Cred şi eu, râse Jeff. Oricărui om în toate mințile i-ar fi fost. Ce, ție adică nu ți-a fost? Râse iar, se uită prin cameră, apoi adăugă: Hai s-o ştergem până nu vine cineva. Întinse mâna. Dă-mi pistolul, îl arunc eu.

— Nu, zise Ned Beaumont, şi cu o mişcare laterală îndreptă pistolul spre Jeff. Putem să spunem că am fost în legitimă apărare. Am fost împreună. Putem să le spunem asta la anchetă.

— Grozavă idee, n-am ce zice! exclamă Jeff. Eu care am în spate acuzația că l-am omorât pe West. Ochii lui mici, roşii, se uitau când la obrazul lui Ned, când la pistolul din mâna lui.

Ned Beaumont zâmbi cu buzele strânse, palide.

— La asta mă gândeam şi eu, zise el încet.

— Nu fi tâmpit, ce dracu, mugi Jeff, făcând un pas înainte. Tu…

Ned Beaumont se retrase după masă.

— N-am de gând să te împuşc, Jeff. Nu uita că îți datorez ceva.

Jeff rămase locului, scărpinându-se în cap.

— Ce fel de pungaş eşti tu? întrebă el uimit.

— Sunt un camarad, atât. Ned Beaumont îndreptă deodată pistolul spre Jeff. Stai jos, îi ordonă.

O clipă, Jeff se încruntă şi şovăi, apoi se aşeză.

Ned Beaumont apăsă pe butonul soneriei.

Jeff se ridică.

— Stai jos!

Jeff se aşeză.

— Pune mâinile pe masă.

Jeff dădu din cap sumbru.

— Ce canalie şmecheră eşti, dar numai pe jumătate! Crezi că or să te lase să mă scoți de aici?

Ned Beaumont ocoli masa şi se aşeză pe un scaun cu fața la Jeff şi la uşă.

— Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, ar fi să-mi dai arma aia şi să speri că am să uit ce-ai făcut. Ned, ăsta e unul din ascunzişurile mele. N-ai nici cea mai mică şansă aici.

— Ia mâna de pe sticlă.

Chelnerul deschise uşa, holbându-se la ei.

— Spune-i lui Tim să vină încoace, zise Ned Beaumont. Apoi îi

porunci omului-maimuță care era gata să vorbească. Ține-ți gura!

Chelnerul închise uşa grăbit.

— Nu fi tâmpit, Ned. Nu poți să te alegi decât cu moartea. La ce-ți foloseşte să mă torni? La nimic. Îşi umezi buzele uscate. Ştiu că eşti supărat, că am fost brutali cu tine. Dar la dracu! N-a fost vina mea. Nu făceam decât ce-mi spunea Shad, dar acum nu ți-am dat satisfacție, nu l-am curățat pentru tine?

— Dacă nu-ți iei mâna de pe sticla aia, îți fac o gaură în ea.

— Eşti un pungaş!

Omul între două vârste, cu buze cărnoase şi ochi rotunzi, deschise uşa, intră repede şi o închise în urma lui.

— Jeff l-a omorât pe O'Rory, îi spuse Ned Beaumont. Telefonează la poliție. Ai timp să aranjezi aici până vin ei. Şi cheamă un doctor, în caz că nu e mort.

— Popă să-mi spui dacă nu-i mort, râse Jeff disprețuitor, apoi se opri, adresându-se omului cu gura cărnoasă, pe un ton de familiaritate nepăsătoare: Ce zici de individul ăsta care-şi închipuie că o să-l laşi să-şi facă mendrele? Spune-i, Tim, ce şansă grozavă are să scape.

Tim se uită grav la mortul de pe sofa, la Jeff, la Ned Beaumont. Îi puse încet lui Ned Beaumont:

— Asta e o lovitură serioasă pentru local. N-am putea să-l scoatem în stradă şi să-l lăsăm acolo?

Ned Beaumont făcu semn că nu.

— Aranjează totul înainte să vină copoii, şi o să ieşi cu fața curată. O să fac tot ce-am să pot pentru tine.

Văzând că Tim şovăie, Jeff îi spuse:

— Ascultă, Tim, mă cunoşti. Ştii că…

— Tacă-ți fleoanca, îi spuse Tim fără prea multă căldură.

Ned Beaumont zâmbi.

— Nimeni nu te mai cunoaşte acum, Jeff, de când Shad e mort.

— XNu? Omul-maimuță se aşează mai bine în scaun, complet treaz. Ei bine, toarnă-mă. Acum ştiu ce câini sunteți; mai bine mor decât să vă cer ceva.

Fără să-l bage în seamă pe Jeff, Tim îl întrebă pe Ned Beaumont:

— Trebuie să joci cartea asta?

Ned Beaumont înclină din cap.

— Cred că o să pot face şi eu față, zise Tim cu mâna pe clanță.

— Vrei să vezi dacă Jeff are vreo armă la el? îl rugă Ned

Beaumont.

Tim clătină din cap.

— S-a întâmplat aici, dar eu n-am avut de-a face cu asta şi nici nu vreau să am, zise el şi ieşi.

Ghemuindu-se comod în scaun, Jeff stătu de vorbă cu Ned Beaumont până la venirea poliţiei. Sporovăiră veseli, aruncându-i lui Ned Beaumont tot felul de cuvinte necuviincioase, obscene, jignitoare, şi acuzându-l că e vicios.

Ned Beaumont asculta politicos, interesat.

Primul poliţist care intră fu un bărbat slăbănog, cu păr alb, în uniformă de locotenent, urmat de vreo şase detectivi ai poliţiei.

— Bună, Brett, zise Ned Beaumont. Cred că are o armă la el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brett uitându-se la corpul de pe sofa, în timp ce doi detectivi se strecurară pe lângă el şi puseră mâna pe Jeff Gardner.

Ned Beaumont îi povesti lui Brett ce se întâmplase respectând adevărul, cu excepţia amănuntului că a lăsat să se înţeleagă că O'Rory fusese ucis în toiul luptei şi nu după ce fusese dezarmat.

În timpul acesta, intră un doctor care examină repede corpul de pe sofa. Locotenentul îl privi.

— Mort, zise doctorul şi ieşi din cămăruţă.

Jeff îi înjură vesel pe cei doi detectivi care-l ţineau. La fiecare înjurătură, unul din detectivi îl lovea cu pumnul în obraz. Jeff râdea şi continua să înjure. Dinţii lui falşi căzuseră. Gura îi sângera.

Ned Beaumont îi dădu lui Brett pistolul mortului şi se ridică.

— Vrei să vin acum la poliţie, sau se poate şi mâine?

— Mai bine vino acum, răspunse Brett.

4

Trecuse de miezul nopţii, când Ned Beaumont plecă de la poliţie. Spuse bună seara celor doi reporteri care ieşiseră o dată cu el şi se urcă într-un taxi, dând şoferului adresa lui Paul Madvig.

Acasă la Madvig, parterul era luminat, şi în timp ce Ned Beaumont urca scările de la intrare, doamna Madvig, îmbrăcată în negru, cu un şal pe umeri, îi deschise uşa.

— Bună, mamă. Ce faci aşa târziu?

— Credeam că e Paul, zise ea, fără să fie dezamăgită.

— Nu e acasă? Voiam să-l văd. O privi pătrunzător. Ce s-a întâmplat?

Bătrâna se dădu înapoi trăgând uşa.

— Vino înăuntru, Ned.

După ce intră, ea închise uşa şi-i spuse:

— Opal a încercat să se sinucidă.

— Ce? Ce vrei să spui? se bâlbâi el.

— Şi-a tăiat vinele de la o mână înainte ca sora s-o oprească. N-a pierdut prea mult sânge şi n-o să aibă nimic, numai de n-ar mai încerca.

Glasul şi înfăţişarea maniei exprimau slăbiciune.

— Unde-i Paul? întrebă Ned Beaumont şovăitor.

— Nu ştiu. N-am reuşit să-l găsim. Ar fi trebuit să fie acasă de mult. Nu ştiu unde-i. Puse o mână osoasă pe umărul lui Ned Beaumont şi întrebă cu glas tremurat:

— Tu, tu şi cu Paul… se opri strângându-l de braţ.

— S-a terminat pentru totdeauna.

— Vai, Ned, băiatule, n-aţi putea cumva să vă împăcaţi? Tu şi cu el… glasul i se frânse din nou.

Privind-o cu ochi umezi, Ned îi spuse blând:

— Nu, mamă, e pentru totdeauna. Ţi-a spus el ceva?

— Când i-am povestit că ţi-am telefonat fiindcă venise cineva de la biroul procurorului, mi-a spus să nu mai fac asta niciodată, că nu mai sunteţi prieteni.

Ned Beaumont îşi drese glasul.

— Ascultă, mamă, spune-i că am venit să-l văd. Spune-i că mă duc acasă şi că-l aştept toată noaptea.

Tuşi iar şi adăugă cu blândeţe:

— Spune-i, te rog…

Doamna Madvig îl luă pe după umeri cu mâinile ei osoase.

— Eşti un băiat bun, Ned. Nu vreau ca tu şi cu Paul să vă certaţi. Eşti cel mai bun prieten pe care l-a avut el vreodată, indiferent de ce a intervenit între voi. Ce s-a întâmplat? Ceva în legătură eu Janet?

— Întreabă-l pe Paul, zise el încet, cu amărăciune, apoi dădu din cap nerăbdător. Am să plec, mamă, numai dacă nu pot să vă ajut cu ceva pe dumneata sau pe Opal. Ce pot face?

— Doar dacă vrei să te duci s-o vezi. Nu doarme încă şi poate că

i-ar face bine să stai de vorbă cu ea. De obicei te asculta.

— Nu, dădu el din cap, cred că nici ea n-ar vrea să mă vadă.

CAPITOLUL X
Cheia sfărâmată

1

Ned Beaumont se duse acasă, îşi bău cafeaua, fumă, citi un ziar, o revistă, şi jumătate dintr-o carte. Din când în când se oprea din citit, ca să se plimbe agitat prin cameră. Soneria nu sună. Nici telefonul.

La ora opt dimineața făcu o baie, se bărbieri şi se îmbrăcă cu haine curate. Pe urmă ceru să i se aducă micul dejun.

La ora nouă se duse la telefon, făcu un număr, o ceru pe domnişoara Janet Henry şi spuse:

— Bună dimineața… Da, bine, mulțumesc… Da, suntem gata de bal… Da… Dacă tatăl dumitale e acasă, ce-ai zice dacă i-am spune şi lui mai întâi… Grozav, dar niciun cuvânt până nu ajung eu acolo… Cât pot de repede. Plec acum… În regulă. Pe curând.

Se ridică de la telefon uitându-se în gol, bătu zgomotos din palme apoi şi le frecă. Strânse buzele încruntat, ochii căprui îi scânteiau. Îşi luă repede pardesiul şi pălăria. Ieşi din cameră fluierând *„Little Lost Lady”* şi străbătu străzile cu paşi mari.

— Domnişoara Henry mă aşteaptă, spuse fetei care-i deschise uşa.

— Da, domnule, zise ea, şi-l conduse într-o cameră însorită, tapetată în culori deschise, unde senatorul şi fiica lui îşi luau micul dejun.

Janet Henry se ridică imediat şi veni spre el cu amândouă mâinile întinse, strigând emoționată:

— Bună dimineața!

Senatorul se ridică cu prestanță, privindu-şi fiica surprins dar politicos, apoi întinzându-i mâna lui Ned Beaumont îi spuse:

— Bună dimineața, domnule Beaumont. Sunt bucuros să vă văd. Nu vreți să…?

— Nu, mulțumesc, am mâncat deja.

Janet Henry tremura. Din cauza emoției fața îşi pierduse orice culoare, ochii i se întunecaseră, avea înfățişarea unui om drogat.

— Vrem să-ți spunem ceva, tată, şopti ea cu glas gâtuit, ceva

care… Se întoarse deodată spre Ned Beaumont. Spune-i, spune-i!

Ned Beaumont se uită pieziş la ea încruntându-se, apoi privi drept spre tatăl ei. Senatorul rămăsese în picioare, lângă masă. Ned Beaumont zise:

— Am pus mâna pe nişte probe foarte concludente, inclusiv o mărturisire. Paul Madvig l-a ucis pe fiul dumneavoastră.

Ochii senatorului se făcură mici.

— Şi care sunt aceste probe atât de concludente?

— Partea cea mai importantă este desigur mărturisirea. Paul spune că în noaptea aceea, fiul dumneavoastră a alergat după el încercând să-l lovească cu un baston gros, maro, şi că smulgându-i bastonul, l-a lovit fără să vrea. Zice că a luat bastonul cu el şi l-a ars, dar fiica dumneavoastră, se înclină uşor spre Janet Henry, spune că bastonul e totuşi aici.

— Da, e aici, zise ea. E bastonul pe care ți l-a adus maiorul Sawbridge.

Fața senatorului era albă şi împietrită ca marmura.

— Continuați, zise el.

Ned făcu un gest uşor cu mâna.

— Ei bine, domnule, faptul că fiul dumneavoastră nu avea bastonul spulberă povestea că ar fi fost un accident sau un caz de legitimă apărare. Dădu uşor din umeri. I-am spus lui Farr ieri. Se pare că lui i-e frică să-şi asume o răspundere prea mare, ştiți ce funcție are, dar astăzi nu văd cum ar putea să nu-l aresteze pe Paul.

Janet Henry se încruntă spre Ned Beaumont; evident surprinsă de ceva, începu să vorbească, dar se opri.

Senatorul Henry se şterse pe buze cu şervețelul pe care-l avea în mâna stângă, îl lăsă pe masă şi întrebă:

— Mai există şi alte probe?

Ned Beaumont răspunse cu o altă întrebare, pusă cu indiferență:

— Nu e destul?

— Dar mai sunt şi altele, nu-i aşa? întrebă Janet.

— Da, dar toate-s subordonate acesteia, continuă Ned Beaumont cu dispreț, ăsta-i esențialul. E suficient, nu-i aşa?

— Prea suficient, zise senatorul, ducându-şi o mână la frunte. Şi totuşi nu pot să cred. Scuză-mă o clipă. Apoi întorcându-se către fiica sa, zise: Şi tu, draga mea. Aş vrea să fiu singur, să mă gândesc, să încerc să mă obişnuiesc… Nu, nu, rămâneți aici. O să

mă duc la mine în cameră. Se înclină politicos. Te rog, rămâi, domnule Beaumont. Nu stau mult. O clipă doar, ca să mă obişnuiesc cu gândul că acest om, cu care am lucrat umăr la umăr, este ucigaşul fiului meu.

Se înclină din nou şi ieşi ținându-se drept, rigid.

Ned Beaumont o luă pe Janet Henry de mână întrebând-o încet, cu glas încordat:

— Ascultă, crezi că ar putea să-şi piardă cumpătul?

Ea îl privi uluită.

— Crezi că poate s-o şteargă ca să pună mâna pe Paul? Asta ne mai lipsea! Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla.

— Nu ştiu, zise ea.

— Nu-l putem lăsa, spuse el nerăbdător, crispându-se. Nu vrei să mergem undeva lângă uşa de la intrare, ca să-l putem opri dacă încearcă să plece?

— Da, zise ea îngrozită.

Îl conduse într-o încăpere mică, întunecată de draperiile grele de la geamuri, la câțiva paşi de intrare. Rămaseră unul lângă altul în încăperea întunecată, lângă uşa întredeschisă. Amândoi tremurau. Janet Henry încercă să-i şoptească ceva lui Ned Beaumont, dar el îi făcu semn să tacă.

Nu trecu mult şi pe covorul din hol se auziră paşi uşori. Era senatorul Henry în pardesiu, cu pălărie, grăbindu-se spre uşă.

Ned Beaumont îi ieşi înainte spunând:

— O clipă, domnule senator.

Senatorul se întoarse, cu fața dură, rece, şi ochi dominatori.

— Vă rog să mă scuzați. Trebuie să plec.

— Nu e bine, zise Ned Beaumont, apropiindu-se de el. Agravați lucrurile.

Janet Henry se apropie şi ea rugându-l:

— Nu pleca, tată, ascultă-l pe domnul Beaumont.

— L-am ascultat pe domnul Beaumont, spuse senatorul. Sunt dispus să-l ascult din nou, dacă mai are să-mi dea unele informații. Dacă nu, vă rog să mă scuzați. Îi zâmbi lui Ned Beaumont. Acționez conform celor spuse de dumneata.

Ned Beaumont îl privi calm.

— Nu cred că trebuie să vă duceți acum la el.

Senatorul îl privi de sus.

— Dar, tată… începu Janet, dar… îl opri cu privirea.

Ned Beaumont îşi drese glasul. Pete de roşeață îi apărură pe

faţă. Duse mâna stângă cu repeziciune la buzunarul din dreapta al senatorului.

Acesta se dădu înapoi indignat.

Ned Beaumont înclină cu subînţeles capul.

— Nu e bine ce faceţi, zise el cu seriozitate, apoi uitându-se spre Janet Henry spuse: Are un revolver în buzunar.

— Tată! ţipă ea, ducându-şi mâna la gură.

Ned Beaumont îşi ţuguie buzele.

— E de la sine înţeles, că nu putem să vă lăsăm să plecaţi cu un revolver în buzunar.

— Nu-l lăsa, Ned, zise Janet Henry.

Senatorul îi fulgeră cu o privire dispreţuitoare.

— Mi se pare că amândoi aţi uitat cine sunteţi. Janet, du-te, te rog, în camera ta.

Fără voia ei, fata făcu câţiva paşi, pe urmă se opri şi strigă:

— Ba nu mă duc! N-o să te las să faci asta. Nu-l lăsa, Ned!

— N-o să-l las, promise Ned umezindu-şi buzele.

Senatorul, ţintuindu-l cu o privire rece, apucă cu mâna dreaptă clanţa uşii de la intrare.

Ned Beaumont se aplecă înainte prinzându-l de mână:

— Ascultaţi, domnule, spuse el cu respect. Nu pot să vă las să faceţi asta. N-o fac de capul meu. Îi lăsă mâna, şi scoase din buzunarul de la haină o hârtie împăturită, murdară, mototolită, ruptă. Iată dovada prin care am fost numit luna trecută anchetator special pe lângă biroul procurorului districtual. I-o întinse senatorului. După câte ştiu, n-a fost încă anulată, aşa că nu vă pot lăsa să ucideţi pe cineva.

Senatorul nu se uită la hârtie. Spuse dispreţuitor:

— Încerci să salvezi viaţa prietenului dumitale care e un ucigaş.

— Ştiţi că nu-i adevărat.

Senatorul se îndreptă trufaş spre ieşire.

— Destul, zise el, apăsând pe clanţă.

— Dacă ieşiţi pe trotuar cu revolverul în buzunar, vă arestez, îl avertiză Ned Beaumont.

— Vai, tată, suspină Janet Henry cu glas plângăreţ.

Senatorul şi Ned Beaumont se priveau în ochi.

Senatorul vorbi primul, adresându-se fiicei lui:

— Vrei să ne laşi puţin singuri, dragă? Aş vrea să-i spun câteva vorbe domnului Beaumont.

Janet îl privi întrebătoare pe Ned Beaumont, care făcu un semn

afirmativ.

— Da, tată, zise ea, cu condiția să nu pleci fără să te văd.

— O să mă vezi, răspunse el zâmbind.

Cei doi bărbați o priviră străbătând coridorul, întorcându-se spre stânga şi aruncând o privire înapoi după care dispăru pe o uşă.

Senatorul zise cu reproş:

— Mă tem că nu ați avut o influență prea bună asupra fiicei mele, aşa cum ar fi trebuit. De obicei nu este atât de încăpățânată.

Ned Beaumont zâmbi, scuzându-se parcă, dar nu răspunse nimic.

— De când a început povestea asta? întrebă senatorul.

— Vreți să spuneți de când ne ocupăm de crimă? Eu numai de o zi, două. Fiica dumneavoastră, însă, de la bun început. Ea a crezut întotdeauna că Paul e autorul.

— Cum? întrebă senatorul surprins.

— Da, dintotdeauna. N-ați ştiut? Îl urăşte de moarte, l-a urât întotdeauna.

— Îl urăşte? întrebă senatorul cu răsuflarea tăiată. Vai, Doamne, cum e cu putință?

Ned Beaumont dădu din cap afirmativ şi zâmbi ciudat spre bărbatul din uşă.

— Nu ştiați?

Senatorul respiră cu nesaț.

— Vino aici, îl invită el în camera întunecoasă unde stătuseră ascunşi cei doi. Senatorul aprinse luminile în timp ce Ned Beaumont închidea uşa. Apoi rămaseră în picioare, unul în fața celuilalt.

— Vreau să stăm de vorbă ca între bărbați, domnule Beaumont, începu senatorul. Putem să uităm, zâmbi el, calitatea, dumitale oficială, nu-i aşa?

— Da, fu de acord Ned Beaumont. Şi Farr a uitat-o probabil.

— Exact. Ei, şi acum domnule Beaumont, eu nu sunt un tip însetat de sânge, dar blestemat să fiu dacă pot să stau liniştit la gândul că ucigaşul fiului meu e liber şi nepedepsit când…

— V-am spus că trebuie să-l aresteze. Nu pot să n-o facă. Probele sunt prea evidente, şi toată lumea o ştie.

Senatorul zâmbi rece.

— Cred că n-ai de gând să-mi spui, suntem doar politicieni

amândoi, că Paul Madvig e cumva în pericol de a fi pedepsit pentru orice ar face în oraşul acesta?

— Ba da. Paul e pierdut. E încolţit din toate părţile. Singurul lucru care-i mai opreşte e că erau obişnuiţi să facă sluj în faţa lui şi au nevoie de puţin timp ca să-şi ia avânt.

Senatorul Henry zâmbi clătinând din cap.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord cu dumneata. Nici nu erai născut când eu făceam politică.

— Aveţi dreptate.

— Aşa că dă-mi voie să te asigur că nu vor avea niciodată curajul necesar, indiferent cât timp au la dispoziţie. Paul e şeful lor şi, în ciuda unor revolte trecătoare, va rămâne şeful lor.

— Nu cred că suntem de acord în această privinţă, zise Ned Beaumont. Paul e pierdut. Se încruntă. Dar să revenim la povestea cu revolverul. Nu e recomandabil. Mai bine daţi-mi-l mie. Întinse mâna.

Senatorul băgă mâna în buzunar.

Ned Beaumont se apropie de el şi îl prinse de mână.

— Daţi-mi-l.

Senatorul îl privi furios.

— Bine, zise Ned Beaumont. Dacă n-am încotro… Şi după o luptă scurtă, în care răsturnă un scaun, luă de la senator revolverul, o armă de tip vechi, nichelată. Tocmai îl băga în buzunar, când apăru Janet Henry, albă la faţă cu ochi îngroziţi.

— Ce s-a întâmplat? ţipă ea.

— N-a vrut să asculte de nimic, mârâi Ned Beaumont. A trebuit să-i iau revolverul cu forţa.

Senatorul se zvârcolea, gâfâind. Făcu un pas spre Ned Beaumont.

— Pleacă din casa mea, îi porunci el.

— N-o să plec, spuse Ned Beaumont strângând buzele, cu ochii scăpărând de furie. O apucă brutal pe Janet Henry de mână şi-i ordonă: Stai jos şi ascultă. Tu ai vrut-o. Apoi se adresă senatorului: Am destule de spus, aşa că aţi face mai bine să staţi jos şi dumneavoastră.

Nici Janet Henry, nici tatăl ei nu se aşezară. Ea se uită îngrozită la Ned Beaumont, care o privea cu ochi duri. Amândoi erau livizi.

— Dumneavoastră v-aţi omorât fiul, îi spuse Ned Beaumont senatorului.

Pe fața senatorului nu apăru nicio schimbare. Nu schiță niciun gest.

Un timp, Janet Henry rămase tot atât de nemişcată ca şi tatăl ei. Apoi o expresie de groază i se aşternu pe față, şi cu genunchii uşor îndoiți, sprijinindu-se în mâna dreaptă, fără să cadă, alunecă pe duşumea, uitându-se îngrozită la cei doi bărbați, care n-o priveau.

Ned Beaumont îi spuse senatorului:

— Acum vreți să-l omorâți pe Paul, ca să nu spună că v-ați ucis fiul. Ştiți că-l puteți ucide scăpând uşor, dacă reuşiți să impuneți întregii lumi atitudinea pe care ați încercat să ne-o impuneți nouă: un gentleman impulsiv, de modă veche. Se opri.

Senatorul nu spuse nimic.

Ned Beaumont continuă:

— Ştiți că o să rămâneți descoperit, dacă Paul va fi arestat, fiindcă el n-o să admită în niciun chip ca Janet să creadă că el i-a ucis fratele. Râse amar. Şi ce glumă straşnică! Îşi trecu mâna prin păr. Iată cam ce s-a întâmplat: când Taylor a auzit că Paul a sărutat-o pe Janet, a alergat după el, luându-şi bastonul şi pălăria, deşi asta nu e chiar atât de important. Când v-ați gândit la ceea ce s-ar putea întâmpla cu şansele de a fi reales…

Senatorul îl întrerupse cu glas furios, aspru:

— E o prostie! Nu voi permite ca fiica mea să fie supusă…

Ned Beaumont râse brutal.

— Sigur că este o prostie. Şi faptul că ați adus înapoi bastonul cu care l-ați omorât şi i-ați luat pălăria fiindcă ați alergat cu capul descoperit după el este tot o prostie, dar e o prostie care vă condamnă definitiv.

— Şi cum rămâne cu mărturisirea lui Paul? întrebă senatorul Henry dispreţuitor.

Ned Beaumont rânji.

— Vine şi rândul ei. Vă spun eu ce trebuie făcut. Janet, telefonează-i lui Paul şi spune-i să vină imediat aici. Pe urmă, o să-i spunem cum a vrut tatăl tău să plece cu revolverul după el, şi o să vedem ce zice.

Janet se mişcă, dar nu se ridică de pe podea. Fața ei era lipsită de orice expresie.

— E ridicol, zise senatorul. N-o să faci aşa ceva.

— Telefonează-i, Janet, îi porunci Ned Beaumont.

Ea se ridică în picioare, cu aceeaşi față inexpresivă, şi, fără să

dea niciun pic de atenție glasului tăios al senatorului care o strigă, se duse spre uşă.

Senatorul îşi schimbă tonul.

— Aşteaptă, draga mea. Apoi întorcându-se spre Ned Beaumont. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneata.

— De acord, zise Ned Beaumont întorcându-se către fata care şovăia în prag.

Înainte ca el să zică ceva, ea îl întrerupse încăpățânată.

— Vreau să aud şi eu. Am dreptul să aud şi eu.

Ned încuviință, se uită din nou ia senator şi zise:

— Da, are dreptul.

— Janet, draga mea, zise senatorul, încerc să te cruț…

— Nu vreau să fiu cruțată, şopti ea încet. Vreau să ştiu.

Senatorul făcu un gest de neputință cu mâinile.

— Atunci nu voi spune nimic.

— Janet, telefonează-i lui Paul, zise Ned Beaumont.

Văzând-o că pleacă, senatorul spuse:

— Nu. E mai greu decât ar trebui, dar… Scoase o batistă şi-şi şterse mâinile. O să vă spun exact ce s-a întâmplat, apoi o să vă cer o favoare, una pe care cred că nu mi-o puteți refuza. Şi totuşi… se întrerupse să se uite la fiica sa. Intră, draga mea, şi închide uşa, dacă tot vrei să auzi.

Ea închise uşa şi se aşeză pe un scaun țeapănă, aplecată înainte, cu fața încordată.

Ducându-şi la spate mâinile cu care mototolea batista, senatorul îl privi pe Ned Beaumont fără duşmănie şi începu să povestească:

— Am alergat după Taylor în noaptea aceea, fiindcă nu voiam să pierd prietenia lui Paul din cauza caracterului impulsiv al fiului meu. I-am ajuns din urmă în strada China. Paul îi luase bastonul din mână. Amândoi, sau cel puțin Taylor, se certau foarte tare. L-am rugat pe Paul să ne lase, să mă lase să discut cu fiul meu; a ascultat dându-mi bastonul. Taylor mi-a vorbit aşa cum nu trebuie să vorbească un fiu cu tatăl său şi a încercat să mă dea la o parte din drum, ca să-l poată urmări pe Paul. Nu ştiu exact cum s-a întâmplat, dar s-a întâmplat, el a căzut şi s-a lovit cu capul de bordură. Paul s-a întors, nu ajunsese prea departe, şi ne-am dat seama că Taylor murise instantaneu. Paul a insistat să-l lăsăm acolo şi să nu recunoaştem că avem vreo vină în moartea lui, căci altfel riscam să provocăm un scandal îngrozitor tocmai acum, în

preajma campaniei electorale. Şi m-am lăsat convins. El a luat pălăria lui Taylor şi mi-a dat-o mie s-o port până acasă, deoarece fugisem fără nimic pe cap. M-a asigurat că investigațiile poliției vor fi oprite în caz că se vor apropia prea mult de noi. Mai târziu, săptămâna trecută, alarmat de zvonurile că el l-ar fi omorât pe Taylor, m-am dus şi l-am întrebat dacă n-ar fi mai bine să facem mărturisiri complete. El a râs de temerile mele şi m-a asigurat că e în stare să-şi poarte singur de grijă. Luându-şi mâinile de la spate, îşi şterse fața cu batista. Aşa s-a întâmplat.

— L-ai lăsat acolo, în stradă, urlă Janet cu glas gâtuit.

Senatorul clipi fără să răspundă nimic.

Ned Beaumont se încruntă.

— Un discurs electoral... puțin adevăr camuflat... Se strâmbă. Voiați să cereți o favoare.

Senatorul se uită în jos spre podea, apoi iar la Ned Beaumont.

— Da, dar ți-o spun numai dumitale.

— Nu, răspunse Ned Beaumont.

— Iartă-mă, draga mea, îi spuse senatorul fiicei sale, şi pe urmă lui Ned Beaumont. V-am spus adevărul, dar sunt pe deplin conştient de situația în care mă aflu. Favoarea pe care o cer este să mi se dea înapoi revolverul şi să fiu lăsat cinci minute, măcar unul, singur în camera mea.

— Nu, zise Ned Beaumont.

Senatorul se clătină, ducându-şi mâna la piept.

— O să primiți ceea. Ce vi se cuvine, spuse Ned Beaumont.

2

Ned Beaumont se duse până la uşa de la intrare însoțit de Farr, de stenografa cu păr cărunt, de doi detectivi şi de senator.

— Nu mergi cu noi? întrebă Farr.

— Nu, dar o să trec să te văd.

Farr îi strânse mâna cu entuziasm.

— Să vii cât mai curând şi cât mai des, Ned. Îmi joci renghiuri, dar nu-ți port pică acum, când am văzut ce iese din ele.

Ned Beaumont îi zâmbi, îi salută pe detectivi, se înclină către stenografă şi închise uşa. Urcă în camera tapisată în alb, unde se afla pianul. La intrarea lui, Janet Henry se ridică de pe sofaua în formă de liră.

— Au plecat, spuse el cu glas voit natural.

— Da?

— I-au luat o declarație completă, a dat mai multe detalii decât ne-a spus nouă.

— Îmi spui adevărul?

— Da, răspunse el.

— Ce… glasul i se frânse, ce-au să-i facă, Ned?

— Nu cine ştie ce. Vârsta, şi poziția, şi celelalte îl vor ajuta. Are şanse să fie condamnat pentru crimă, apoi sentința anulată sau suspendată.

— Crezi că a fost un accident?

Ned Beaumont clătină din cap. Avea o expresie dură în ochi. Spuse tăios:

— Cred că l-a apucat nebunia la gândul că fiul său ar putea schimba cu ceva şansele de a fi reales, şi atunci l-a lovit.

Ea nu protestă. Îşi frângea degetele. Puse cu greu următoarea întrebare:

— Avea… avea de gând… să-l omoare pe Paul?

— Da. Putea să scape sub pretextul bătrânului gentilom care răzbună o moarte pe care legea n-a putut s-o răzbune. Ştia că Paul n-o să se mai lase prostit, în caz că va fi arestat. Dacă până acum, îl sprijinise pentru a fi reales, o făcuse fiindcă te dorea. Nu putea să te cucerească spunând că ți-a ucis fratele. Nu-i pasă de ce gândesc ceilalți, dar n-a bănuit că tocmai tu ai să crezi că el l-a ucis, altfel s-ar fi dezvinovățit într-o clipă.

— L-am urât, zise ea suspinând, am fost nedreaptă cu el, dar tot îl mai urăsc. De ce, Ned?

— Nu-mi cere explicații, răspunse făcând un gest de nerăbdare cu mâna.

— Dar dumneata m-ai păcălit, ai râs de mine, mi-ai adus toate astea pe cap şi nu te urăsc.

— Alte explicații.

— Ned, de când ştiai că tata e vinovat?

— Nu ştiam. Bănuiam demult. Era singurul lucru ce putea explica nebunia lui Paul. Dacă l-ar fi ucis pe Taylor, mi-ar fi spus. Nu avea niciun motiv să se ascundă de mine. Dar avea un motiv să-mi ascundă crimele tatălui dumitale. Ştia că nu-mi place tatăl dumitale. I-am arătat destul de clar lucrul acesta. El credea că nu poate avea încredere în mine, se temea să nu-l omor pe senator. Ştia că pe el n-am să-l omor. De aceea, atunci când i-am spus că

am de gând să lămuresc crima, indiferent de cele spuse de el, a făcut o mărturisire falsă, ca să mă împiedice să întreprind ceva.

— De ce nu-ți plăcea tata?

— Fiindcă, începu el pătimaş, nu-mi plac codoşii.

Ea se înroşi, se intimidă. Întrebă cu glas uscat, gâtuit:

— Şi nici pe mine nu mă placi fiindcă…?

El nu răspunse nimic.

— Răspunde! strigă ea, muşcându-şi buzele.

— Cu dumneata n-am nimic, zise el, numai că nu eşti potrivită pentru Paul, mai ales după felul în care te-ai purtat cu el. Amândoi l-ați otrăvit. Am încercat să-i spun asta. Am încercat să-i spun că amândoi l-ați considerat un animal inferior, o pradă uşoară. Am încercat să-i spun că tatăl dumitale e un om care o viață întreagă a fost obişnuit să câştige fără prea multă osteneală, şi că la ananghie ori îşi pierde capul, ori devine lup. Dar Paul te iubea, aşa că… Scrâşni din dinți şi se îndreptă spre pian.

— Mă dispreţuieşti, zise ea încet, mă consideri o târfă.

— Nu te dispreţuiesc, răspunse el enervat, fără să se întoarcă spre ea. Ai plătit pentru tot ce-ai făcut.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de ea:

— Acum vei fi din nou prieten cu Paul.

El se întoarse de la pian, scuturându-se parcă, şi se uită la ceas.

— Trebuie să plec.

Ochii ei licăriră.

— Pleci din oraş?

— Da, încuviință el. Pot să prind trenul de patru şi jumătate.

— Pleci definitiv?

— Dacă aş putea evita să fiu chemat la proces, da, şi nu cred că va fi chiar atât de greu.

— Ia-mă cu dumneata, întinse ea mâinile.

— Vrei într-adevăr să mergi, întrebă el clipind, ori ai pur şi simplu o criză de isterie! Era roşie la față, dar înainte să spună ceva, el continuă: Dar n-are nicio importanță. O să te iau, dacă vrei să pleci. Se încruntă. Dar de toate astea, arătă cu mâna spre casă, cine o să aibă grijă?

— Nu-mi pasă, zise ea cu amărăciune, creditorii noştri.

— Şi mai e ceva la care ar trebui să te gândeşti, zise el încet. Toată lumea o să spună că ți-ai părăsit tatăl, atunci când a dat de necaz.

— Da, îl părăsesc şi vreau ca lumea să spună lucrul acesta. Nu-mi pasă ce spune, dacă mă iei de aici. Suspină. N-aş pleca, dacă n-ar fi fugit şi nu l-ar fi lăsat acolo singur, pe strada aceea întunecată.

— Lasă asta acum, o întrerupse Ned Beaumont brusc. Dacă mergi, fă-ți bagajele. Dar numai două valize. Putem lua restul mai târziu.

Cu un râs strident, ea ieşi grăbită din cameră. El aprinse o țigară, se aşeză la pian şi începu să cânte încet până la întoarcerea ei. Îşi luase o haină, o pălărie neagră şi două valize.

3

Luară un taxi până la apartamentul lui. Nu-şi vorbiră aproape tot drumul. O singură dată ea zise brusc:

— În visul acela, am uitat să-ți spun, cheia era de sticlă şi s-a sfărâmat când am deschis uşa, fiindcă lacătul era înțepenit şi a trebuit să-l forțăm.

— Da, şi? întrebă ei privind-o. Ea tremură.

— N-am putut încuia şerpii înăuntru, au ieşit toți afară peste noi şi m-am trezit urlând.

— A fost doar un vis. Uită-l. Zâmbi fără veselie. Şi în visul meu mi-ai aruncat păstrăvul înapoi în apă.

Taxiul opri în fața casei. Urcară la el în apartament. Ea se oferi să-l ajute la împachetat, dar el spuse:

— Nu, pot şi singur. Stai jos şi odihneşte-te. Mai avem o oră până pleacă trenul.

Ea se aşeză pe unul din scaunele tapițate în roşu.

— Unde mergi, unde mergem adică? întrebă ea timid.

— La New York, cel puțin pentru început.

El făcuse un geamantan când sună soneria.

— Mai bine te-ai duce în dormitor, îi spuse el, ducându-i valizele acolo. Închise uşa în urma lui.

Se duse la uşa de la intrare şi o deschise.

Era Paul Madvig care-i spuse:

— Am venit să-ți spun că ai avut dreptate, şi acum ştiu şi eu.

— N-ai venit aseară.

— Nu, atunci nu ştiam. Am ajuns acasă imediat după ce-ai plecat.

— Intră, zise Ned Beaumont, dându-se la o parte din uşă.

Madvig intră în *living-room.* Se uită imediat la valize, apoi prin cameră:

— Pleci?

— Da.

Madvig se aşeză pe scaunul pe care stătuse Janet Henry. I se citea vârsta pe faţă. Era obosit.

— Ce face Opal? întrebă Ned Beaumont.

— E bine biata fetiţă. O să fie bine de acum înainte.

— Din cauza ta.

— Ştiu, Ned. Ştiu, şi încă prea bine! Madvig îşi întinse picioarele şi se uită la pantofi. Sper că nu-ţi închipui că sunt mândru. Adăugă după o pauză: Opal ar vrea să te vadă înainte de plecare.

— Va trebui să-i spui la revedere din partea mea, şi la fel şi mamei. Plec cu trenul de patru şi jumătate.

Madvig ridică ochii albaştri, îndureraţi.

— Sigur, ai dreptate, Ned, şopti el, dar... în sfârşit... pe Dumnezeul meu că ai dreptate. Se uită iar în jos spre pantofi.

Ned Beaumont îl întrebă:

— Ce ai de gând să faci cu aliaţii tăi nu prea credincioşi? Să-i pui iar la respect, sau poate s-au dat singuri pe brazdă?

— Farr şi toţi ceilalţi fricoşi?

— Da.

— O să-i învăţ ceva, spuse Madvig cu hotărâre, dar fără entuziasm şi fără să-şi ridice privirile de la pantofi. O să-mi răpească patru ani, pe care o să-i folosesc făcând ordine şi creând o organizaţie durabilă.

— Ai de gând să-i dai peste cap la alegeri.

— Da, şi-am să-i fac să sară în aer. Shad e mort. O să las oamenii lui să conducă în următorii patru ani. Niciunul din ei nu e în stare să facă ceva destul de solid ca să mă îngrijoreze. Data viitoare o să am oraşul de partea mea, şi până atunci fac şi ordine în partid.

— Ai putea câştiga acum, spuse Ned Beaumont.

— Sigur, dar nu vreau să câştig cu lichelele astea.

Ned Beaumont dădu din cap aprobator.

— Trebuie răbdare şi tărie, cred că-i cea mai bună soluţie.

— Asta-i tot ce am, spuse Madvig nefericit. Niciodată n-o să am minte.

Încetă să se mai uite în jos, la pantofi, şi îşi aținti privirile asupra căminului.

— Trebuie să pleci, Ned? întrebă aproape fără glas.

— Da, trebuie.

Madvig îşi drese glasul.

— Nu vreau să par prost, Ned, dar mi-ar plăcea să ştiu că, indiferent dacă pleci ori nu, n-ai nimic împotriva mea.

— Dar n-am nimic cu tine, Paul.

Madvig ridică repede capul.

— Dai mâna cu mine?

— Desigur.

Madvig sări în sus. Îl luă pe Ned Beaumont de mână şi i-o strânse până o strivi.

— Nu pleca, Ned. Rămâi lângă mine. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie am acum de tine. O să fac pe dracu-n patru să repar totul.

— N-ai ce să repari în ceea ce mă priveşte, răspunse Ned Beaumont.

— Şi o să...?

Ned făcu semn că nu.

— Nu pot. Trebuie să plec.

Madvig îi dădu drumul şi se aşeză din nou, posomorât.

— Ei, aşa-mi trebuie.

— N-are nicio legătură, nu-i vorba de asta, spuse Ned Beaumont cu un gest nerăbdător. Apoi se opri, îşi muşcă buzele şi adăugă brusc: Janet e aici.

Madvig îl privi uluit.

Janet Henry deschise uşa de la dormitor şi intră în *living-room.* Avea fața palidă şi trasă, dar se ținea dreaptă. Se duse spre Paul Madvig şi-i spuse.

— Ți-am făcut mult rău, Paul. Am...

Fața lui se îngălbenise. Sângele îi urca în obraz.

— Nu Janet, zise el răguşit. Nimic din ceea ce...

Urmă o mormăială neinteligibilă. Ea se retrase.

— Janet pleacă cu mine, spuse Ned Beaumont.

Madvig desfăcu buzele. Se uită prostit la Ned Beaumont, în timp ce sângele îi dispăru din obraji. Când fața i se făcu complet albă, murmură ceva, din care se înțelese doar cuvântul „noroc”, apoi se întoarse stângaci spre uşă, o deschise şi ieşi lăsând-o aşa.

Janet Henry îl privi pe Ned Beaumont care se uita drept spre

ușă.